SERIE NOUA

ENIGMA

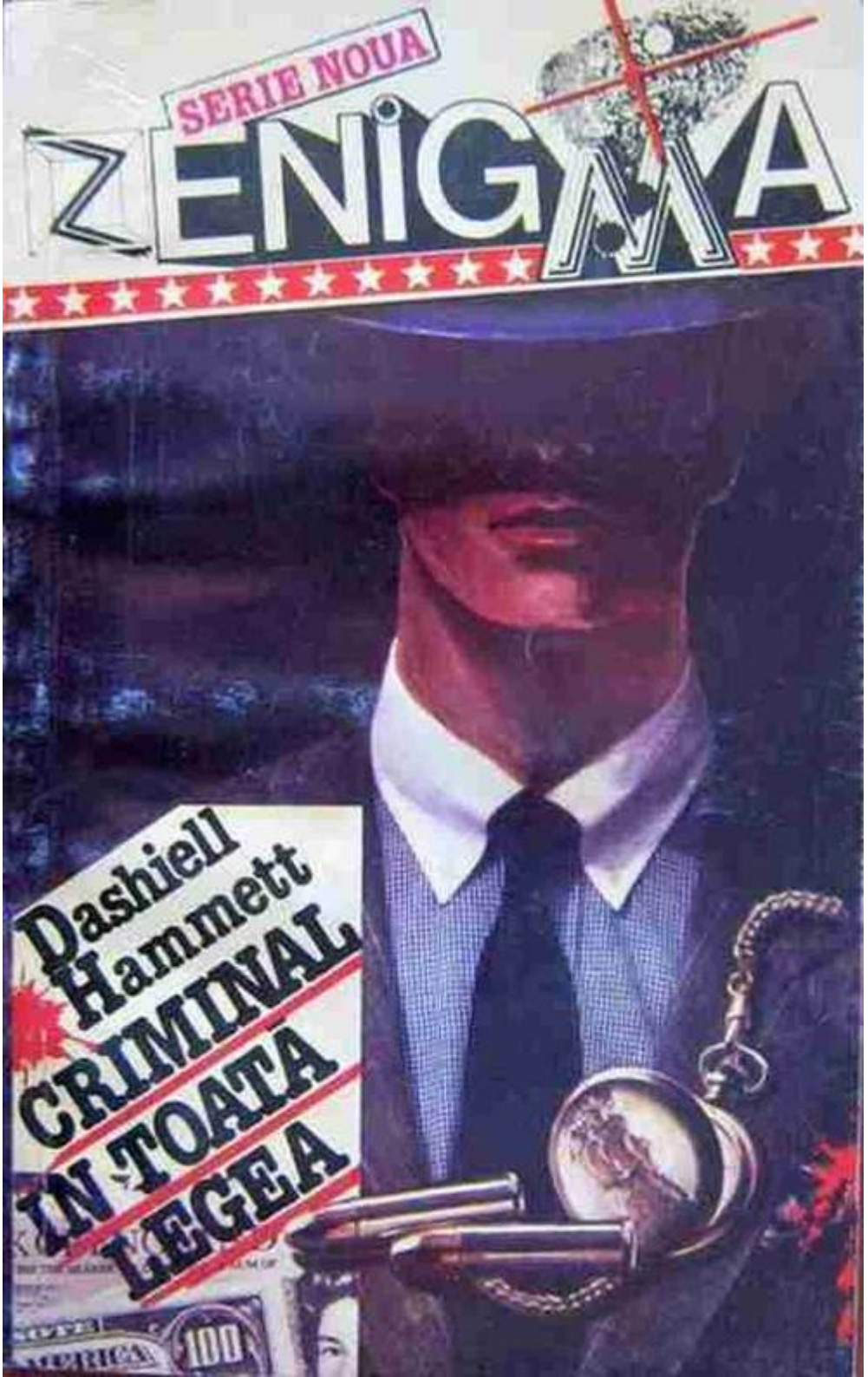

Dashiell Hammett

CRIMINAL IN TOATA LEGEA

Dashiell Hammett

CRIMINAL ÎN TOATĂ LEGEA

Traducerea MIHNEA POPESCU

• Editura Z •
Colecţia Enigma[1]

[1] Într-o traducere anterioară, făcută în 1973 de Mircea Dimitriu pentru editura Univers (Colecţia *Enigma*), titlul romanului a fost „*Un om subţire*”, mult mai apropiat de versiunea originală.

1994

Coperta: Gheorghe Baltoc
Editor: Zamfir M. Rusu

„The Thin Man”, Redbook (1934)

ISBN: 973-9127-74-6

Versiune Ebook: 1.0 [hunyade]

1

Mă sprijineam de tejgheaua dintr-un bar clandestin de pe Strada 52 aşteptând-o pe Nora să-şi termine cumpărăturile de Crăciun, când o fată se ridică de la masa unde stătea cu alţi trei tipi şi se îndreptă spre mine. Era mică şi blondă şi dacă i-ai fi privit chipul sau trupul îmbrăcat în haine de sport de un albastru spălăcit, rezultatul era satisfăcător.

— Tu eşti Nick Charles? întrebă ea.

— Da, am răspuns.

— Eu sunt Dorothy Wynant, spuse ea întinzându-mi mâna. Nu-ţi aduci aminte de mine, dar ar trebui să-ţi aminteşti de tatăl meu Clyde Wynant. Erai...

— Sigur, am spus eu. Acum îmi amintesc şi de tine cu toate că erai doar un copil de vreo 11 sau 12 ani pe vremea aia, nu-i aşa?

— Da, asta era acum opt ani. Ascultă, ţii minte poveştile pe care mi le spuneai? Erau adevărate?

— Probabil că nu. Cum îi merge tatălui tău?

— Asta voiam să te întreb eu, spuse ea râzând. Mama a divorţat şi nu mai ştim nimic despre el, în afară de ceea ce citim prin ziare din când în când. Tu nu îl vezi niciodată?

Paharul meu era gol. Am întrebat-o ce bea şi a răspuns că vrea scotch cu sifon. Am comandat două şi am spus:

— Nu, am locuit la San Francisco.

— Aş vrea tare mult să-l văd, spuse ea rar. Mama ar face un scandal infernal dacă ar afla, dar mie mi-ar plăcea să-l văd.

— Şi?

— Nu mai stă în fosta locuinţă de pe Riverside Drive, nu e

înscris în cartea de telefon şi nici la evidenţa populaţiei.

— Încearcă la avocatul lui, i-am sugerat eu.

I se lumină chipul.

— Cine-i?

— Era un tip pe care-l chema Mac... şi nu mai ştiu cum.,.. Macaulay, aşa e. Herbert Macaulay. Avea biroul în clădirea Singer.

— Împrumută-mi o fisă, spuse şi ieşi afară la telefon.

Se întoarse surâzând.

— L-am găsit. E undeva chiar după colţ, pe bulevardul 5.

— Tatăl tău?

— Nu, avocatul. Mi-a spus că tata e plecat din oraş. Mă duc acum să-l întâlnesc.

Ea ridică paharul către mine.

— Reuniuni de familie. Ce-ai zice să...

Asta sări şi mă lovi în stomac cu labele din faţă. Nora, aflată la capătul celălalt al mesei spuse:

— A avut o după amiază formidabilă - a dărâmat o masă cu jucării la Lord & Taylor, a speriat o femeie grasă lingându-i prosteşte piciorul în magazin la Sack's şi a fost mângâiată de trei poliţişti.

Am făcut prezentările

— Soţia mea, Dorothy Wynant. Tatăl ei, client de-al meu de pe vremea când ea era doar atâtica. Un tip de treabă, dar foarte dificil.

— Mă fascina, spuse Dorothy referindu-se la mine. Era un detectiv adevărat pe care-l urmăream tot timpul şi-l făceam să-mi povestească despre experienţele lui. Îmi spunea nişte minciuni îngrozitoare, dar eu îl credeam cuvânt cu cuvânt.

— Pari obosită. Nora, am spus.

— Chiar sunt. Hai să stăm jos.

Dorothy Wynant spuse că trebuie să se întoarcă la masa ei. A dat mâna cu Nora şi ne-a invitat la unul din cocktailurile lor. Locuiau la Courtland, iar numele mamei ei

era acum Jorgensen. I-am răspuns că o să ne face plăcere şi am invitat-o, la rândul nostru, să treacă să ne vadă la hotelul Normandia căci rămâneam la New York încă o săptămână sau două. Dorothy mângâie căţeaua pe cap şi plecă.

Am găsit o masă şi Nora spuse:

— E drăguţă.

— Dacă-ţi place genul ăsta.

— De ce? Tu ai preferinţe? spuse ea zâmbind.

— Doar pe tine, iubito; brunetă, silfidă şi cu bărbia răutăcioasă.

— Cum rămâne atunci cu roşcata aia cu care ai ieşit la Quinns ieri seară?

— Prostii, am spus eu. Vroia doar să-mi arate nişte gravuri franţuzeşti.

2

A doua zi mi-a telefonat Herbert Macaulay.

— Salut, nu ştiam că te-ai întors - mi-a spus Dorothy Wynant. Luăm prânzul împreună, ce zici?

— Cât e ceasul?

— Unsprezece şi jumătate. Te-am trezit?

— Da, am spus, dar nu-i nimic. Ce-ar fi să vii să mâncăm aici?! Am băut cam mult aseară şi nu mă simt în stare să ies...

— OK, atunci la ora unu.

Am băut un pahar cu Nora care se pregătea să iasă la coafor şi încă unul după ce am făcut un duş; mă simţeam deja mai bine când a sunat din nou telefonul.

— Este dl. Macaulay acolo? a întrebat o voce de femeie.

— Nu încă.

— Iertaţi-mi deranjul, dar aţi putea să-i spuneţi să sune la birou când ajunge? E important. Am promis că am să-i spun.

Macaulay sosi cam peste zece minute. Era un tip masiv şi prezentabil, cu părul ondulat şi obrajii îmbujoraţi, cam de vârsta mea - patruzeci şi unu - cu toate că părea mai tânăr. Era un avocat destul de bun. Lucrasem în diverse ocazii pentru el pe vremea când stăteam la New York şi ne-am înţeles întotdeauna bine. Ne-am strâns mâinile, ne-am bătut amical pe spate, după care el m-a întrebat cum îmi merge. „Bine” am spus eu întrebându-l acelaşi lucru. Şi lui îi mergea bine, aşa că i-am zis să sune la birou.

Când s-a întors de la telefon, era încruntat.

— Wynant s-a întors în oraş, spuse, şi vrea să mă vadă.

Tocmai turnasem băutura în pahare.

— Bine, atunci prânzul poate să...

— Lasă-l să aştepte pe Wynant, spuse el luând un pahar.

— E la fel de dificil ca întotdeauna?

— Nu-i de glumit, spuse Macaulay cu un aer serios. Ai auzit că în 1929 l-au ţinut aproape un an la un sanatoriu?

— Nu.

El dădu din cap, se aşeză. Îşi puse paharul pe masa de alături şi-mi spuse aplecându-se puţin:

— Charles, ce pune Mimi la cale?

— Mimi? A, nevasta... fosta nevastă. Nu ştiu. Ce te face să crezi că pune ceva la cale?

— Asta e genul ei, spuse el sec şi rar după care adăugă: credeam că ştii ceva.

Deci asta era.

— Ascultă, Mac, am spus eu, nu mai sunt detectiv de şase ani, mai exact din 1927. El mă privea atent. În acelaşi timp, l-am asigurat eu, la un an după ce m-am căsătorit

socrul meu a murit şi a lăsat o fabrică de cherestea, o cale ferată secundară şi alte câteva lucruri de care mă ocup, motiv pentru care mi-am dat demisia de la Agenţie. Oricum, nu aş lucra pentru Mimi Wynant sau Jorgensen - cum naiba o cheamă acum -, căci nu m-a agreat niciodată şi nici eu pe ea.

— A, nu credeam că tu...

Macaulay se întrerupse cu un gest al mâinii şi îşi luă paharul. După ce bău, continuă:

— Mă întrebam doar aşa. Mimi mă sună acum trei zile - marţi - încercând să dea de Wynant; apoi ieri, mă sună Dorothy, îndrumată de tine şi vine să mă vadă. Credeam că eşti încă în combinaţie şi mă întrebam doar despre ce Dumnezeu e vorba!

— Ele nu ţi-au spus nimic?

— Ba da... vroiau să-l vadă aşa, de dragul amintirii. Foarte concludent.

— Voi, avocaţii, sunteţi extrem de suspicioşi, am spus. Poate că nu era decât atât... şi bineînţeles banii. De ce atâta tărăboi!? El caută să se ascundă cumva?

Macaulay dădu din umeri indiferent.

— Ştii la fel de mult ca şi mine. Nu l-am mai văzut din octombrie, spuse, şi, după ce bău din nou, adăugă: Cât ai de gând să rămâi în oraş?

— Până după Anul Nou, am răspuns eu şi am luat-o spre telefon, ca să comand dejunul în cameră.

3

Nora şi cu mine ne-am dus seara la Teatrul Mic la

premieră „Luna de Miere”, de unde am plecat pe urmă la o petrecere la unii pe nume Freeman sau Fielding sau ceva asemănător. Mă simţeam destul de deprimat a doua zi de dimineaţă când m-am trezit şi, împreună cu cafeaua, mi-a adus un ziar spunându-mi:

— Citeşte aici!

Am citit cu răbdare un paragraf sau două, după care am lăsat ziarul şi am sorbit din cafea.

— Distracţia e distracţie, am spus eu, dar în momentul ăsta i-aş prefera pe indieni în locul interviurilor primarului ales O’Brien.

— Nu aia, prostule, spuse ea şi, arătând cu degetul alt paragraf, adăugă: aici.

SECRETARA inventatorului omorâtă în apartament.

A FOST găsit corpul ciuruit de gloanţe al Juliei Wolf.

POLIŢIA îl caută pe şeful ei Clyde Wynant.

Corpul ciuruit de gloanţe al Juliei Wolf (32 de ani) care era secretara cunoscutului inventator Clyde Miller Wynant a fost găsit ieri după amiază în propriul apartament de pe strada 54 Est la Nr. 411, de către d-na Cristian Jorgensen, fosta nevastă a inventatorului, care venise să afle adresa fostului ei soţ. D-na Jorgensen, revenită luni din Europa unde stătuse şase ani, a spus poliţiei că, odată ajunsă la uşa victimei, a auzit gemete uşoare dinăuntru şi l-a chemat pe liftierul Mervin Holly care, la rândul său, l-a chemat pe administratorul blocului Walter Meany. Când au intrat în apartament, domnişoara Wolf zăcea pe podea în dormitor cu patru răni în piept făcute de un pistol calibrul 32 şi a murit fără să-şi mai recapete cunoştinţa înainte de sosirea poliţiei şi ambulanţei.

Herbert Macaulay, avocatul lui Wynant, a spus poliţiei că nu l-a văzut pe inventator din octombrie. A declarat de asemenea că Wynant l-a sunat ieri şi i-a dat o întâlnire la care însă nu a reuşit să ajungă; şi a negat că ar avea

cunoştinţă de locul unde s-ar putea afla clientul lui. Macaulay a mai declarat că domnişoara Wolf era angajata inventatorului de opt ani, dar nu-i cunoaşte familia şi nici treburile personale, aşa încât nu putea să facă lumină asupra crimei.

Împuşcăturile nu puteau fi autoprovocate şi potrivit...

Restul erau detaliile obişnuite de la departamentul de poliţie.

— Crezi că el a omorât-o? a întrebat Nora când am pus din nou ziarul jos.

— Wynant? Nu m-aş mira. E sonat de-a binelea.

— Pe ea o cunoşteai?

— Da. Ce ai zice de-o gură de ceva, ca să ne ungem gâtul?

— Cum arăta?

— Nu rău, am spus eu. Nu arăta deloc rău, era foarte isteaţă şi avea nervii foarte tari; lucruri indispensabile ca să-l poată suporta pe tipul ăla.

— Trăia cu el?

— Da. Vreau să beau ceva, te rog. Oricum aşa era pe vremea când i-am cunoscut eu.

— De ce nu mănânci mai întâi ceva? Era îndrăgostită de el, sau erau la mijloc doar interese?

— Nu ştiu. E prea devreme pentru micul dejun.

Când Nora a deschis uşa ca să iasă, căţeaua a intrat şi s-a urcat cu labele din faţă în pat apropiindu-şi botul de faţa mea. Am scărpinat-o în cap şi am încercat să-mi amintesc ceva ce-mi spusese Wynant pe vremuri, ceva legat de femei şi de câini. Nu, nu era vorba de povestea cu femeia, cokerul spaniol şi alunul. N-am reuşit să-mi amintesc, cu toate că mi se părea important. Nora se întorsese cu două pahare şi o altă întrebare:

— El cum arată?

— Înalt - peste 1,80 în - şi slab cum nu am văzut mulţi.

Acum probabil că are aproape cincizeci de ani, însă avea părul alb de când l-am cunoscut eu. De obicei e netuns, cu o mustaţă şatenă uşor dezordonată şi îşi roade unghiile.

Am dat căţeaua la o parte şi mi-am luat paharul cu băutură.

— Sună minunat. Ce treburi aveai cu el?

— Un tip cu care lucrase l-a acuzat că i-ar fi furat o invenţie. Rosewater se numea tipul. A încercat să-l scuture pe Wynant ameninţându-l că-l împuşcă, că-i aruncă în aer casa, că îi răpeşte copiii sau că-i taie gâtul neveste-sii (nu ştiu dacă îmi amintesc chiar tot) în cazul în care nu îi vine în întâmpinare. Nu l-am prins niciodată, probabil că l-am speriat. Oricum ameninţările au încetat şi nu s-a întâmplat nimic.

— Wynant chiar o furase? întrebă Nora printre înghiţiturile de băutură.

— St, st, st, am făcut eu. Suntem în Ajunul Crăciunului; încearcă să gândeşti frumos despre aproapele tău.

4

În după-amiaza aceea am scos-o pe Asta la plimbare şi a trebuit să explic de două ori, că era un Schnauzer şi nu o corcitură între scottie şi terier irlandez. M-am oprit la Jim să mai beau câteva pahare şi pe urmă m-am întâlnit cu Larry Cowley, pe care l-am luat cu mine înapoi la *Normandie*. Nora turna nişte cockteiluri pentru familia Quinn, Margot Innes, şi pentru încă un tip al cărui nume mi-a scăpat, şi Dorothy Wynant. Dorothy îmi spuse că vrea să-mi vorbească, aşa că ne-am luat cockteilurile şi ne-am retras

în dormitor.

Ea trecu direct la subiect.

— Nick, tu crezi că tata a omorât-o?

— Nu, am răspuns eu. De ce aş crede asta?

— Ei bine, poliţia a... Ascultă, era amanta lui, nu-i aşa?

Am dat din cap că da.

— Aşa era pe vremea când i-am cunoscut eu.

— E tatăl meu, spuse ea privindu-şi fix paharul. Nu mi-a plăcut niciodată. Nici mama nu mi-a plăcut niciodată. Şi nici Gilbert nu îmi place, adăugă ea privindu-mă. Gilbert este fratele ei.

— Nu te necăji din cauza asta. O mulţime de oameni nu se înţeleg cu rudele.

— Ţie îţi plac?

— Rudele mele?

— Nu, ale mele, spuse ea iritată. Şi nu te mai purta cu mine ca şi cum aş avea doisprezece ani şi acum.

— Nu asta e problema, am explicat eu. E destul de greu de spus.

— Ei bine?

— Tu, da, un copil răsfăţat ca toţi ceilalţi. De restul m-aş fi putut dispensa.

— Ce se întâmplă eu noi? întrebă ea nu la modul filosofic, ci doar aşa, ca şi cum ar fi vrut să ştie.

— Diverse lucruri. Tu...

Harrison Quinn deschise uşa şi spuse:

— Hai să jucăm ping-pong, Nick.

— Mai aşteaptă puţin.

— Adu-o şi pe frumoasă cu tine.

Râse spre Dorothy, după care plecă.

— Nu cred că îl cunoşti pe Jorgensen, spuse ea.

— Ştiu pe cineva, Niels Jorgensen.

— Unii oameni au tot norocul din lume. Asta se numeşte Cristian. E o dulceaţă. Aşa e mama... divorţează de un

nebun şi se mărită cu un gigolo.

În ochi începeau să i se vadă lacrimile şi reţinându-şi un suspin întrebă:

— Eu ce-o să mă fac, Nick?

Avea vocea unui copil speriat. Am cuprins-o cu un braţ şi am scos nişte sunete care voiau să fie consolatoare. Îmi plângea în poală când sună telefonul de lângă pat. În camera alăturată se auzea cântând la radio „Rise and Shine” iar paharul meu era gol.

— Abandonează-i, i-am spus.

— Nu poţi să te abandonezi pe tine însăţi, spuse ea suspinând.

— Poate că nu ştii despre ce vorbeşti.

— Te rog, nu mă tachina, spuse ea timidă.

Nora, intrând în cameră ca să răspundă la telefon, mă privi întrebător, iar eu am făcut un semn peste capul fetei. Când Nora răspunse „Alo”, fata se trase brusc înapoi şi roşi.

— Îmi... Îmi pare rău se bâlbâi ea, nu vroiam...

Nora îi surâse înţelegătoare, iar eu am adăugat:

— Nu fi fraieră.

Fata îşi găsi batista şi începu să-şi şteargă ochii. Nora vorbea la telefon:

— Da... Să văd dacă e aici. Cine întrebă?

Acoperi cu o mână microfonul şi mi se adresă:

— E unul Norman. Vrei să vorbeşti cu el?

Am răspuns că nu ştiu, dar am luat telefonul.

— Alo, da.

— Dl. Charles? spuse o voce aspră şi neplăcută. D-le Charles, înţeleg că dv. sunteţi un fost angajat de la Trans-American Detective Agency.

— Cine sunteţi?

— Mă numesc Albert Norman, d-le Charles, ceea ce probabil nu vă spune nimic, dar vreau să vă fac o propunere. Sunt sigur că vreţi...

— Ce fel de propunere?

— Nu pot să discut la telefon d-le Charles, dar dacă îmi acordaţi o jumătate de oră din timpul dvs. vă promit că...

— Îmi pare rău, am spus eu. Sunt destul de ocupat şi...

— Dar, d-le Charles, asta este...

Urmă un zgomot puternic. Putea fi o împuşcătură sau ceva ce căzuse sau orice altceva care făcuse un zgomot asurzitor.

— Alo! am spus eu de câteva ori fără nici un rezultat, după care am închis.

Nora, o dusese pe Dorothy la oglindă şi o farda cu pudră şi ruj.

— Era un tip de la asigurări, am spus eu şi am ieşit în sufragerie să beau ceva.

Mai veniseră câteva persoane şi am început să stau de vorbă cu ei. Harrison Quinn se ridică de pe sofaua unde stătea lângă Margot Innes şi zise:

— Acum hai la ping-pong.

Asta sări şi mă lovi din nou în stomac cu labele din faţă. Am închis radioul şi mi-am turnat un cocktail. Tipul al cărui nume îmi scăpase zicea:

— Vine revoluţia şi o să fim cu toţii puşi la zid... în primul rând. Părea să îi placă ideea.

Quinn veni să-şi umple din nou paharul şi zise privind către dormitor.

— Unde ai găsit-o pe micuţa blondă?

— Îmi stătea pe genunchi cândva.

— Care genunchi? întrebă el. Aş putea să-l ating?

Nora şi cu Dorothy au ieşit din dormitor, iar eu am luat ziarul care era pe radio. Titlurile erau:

JULIA WOLF FATĂ A MAFIEI MAI DEMULT
ARTHUR NUNHEIM A IDENTIFICAT CADAVRUL
WYNANT ÎNCĂ DISPĂRUT

Nora, de lângă umărul meu, îmi zise aproape în şoaptă:

— Am rugat-o să ia prânzul cu noi. Poartă-te frumos cu copilul (Nora avea 26 de ani). E foarte tulburată.

— Cum spui tu, am zis eu, întorcându-mă.

În partea cealaltă a camerei Dorothy râdea în timp ce Quinn îi zicea:

— Dacă te bagi în necazurile oamenilor, nu te aştepta să te sărut unde te doare.

— N-am s-o fac. Eşti un nătărău dulce. Nu citi asta acum, îmi spuse ea, luându-mi ziarul din mână şi aruncându-l în spatele radioului.

5

Nora nu putea să doarmă în noaptea aia. Citea memoriile lui Şaliapin, eu eram gata să aţipesc când m-a trezit întrebându-mă:

— Dormi?

Am zis că da. Şi-a aprins o ţigară şi încă una pentru mine.

— Nu crezi că ţi-ar plăcea să fii din nou detectiv din când în când, doar aşa de amuzament? Ştii aşa când apare ceva special cum ar fi...

— Iubito, am spus eu, părerea mea e că Wynant a omorât-o, iar poliţia o să-l prindă fără ajutorul meu. Oricum, pentru mine nu are nici o importanţă.

— Nu vroiam să spun doar atât, însă...

— În afară de asta, nu am timp. Sunt prea preocupat să nu pierzi banii pentru că te-am luat de nevastă. Am sărutat-o. Nu crezi că dacă bei ceva o să te ajute să dormi?

— Nu, mulţumesc.

— Poate o să te ajute dacă beau eu ceva.

Când m-am întors lângă pat cu sticla de scotch şi sifon ea se încrunta în gol.

— E nostimă, am spus eu, dar e sonată. Dacă n-ar fi, n-ar fi fiica lui. Nu poţi să ştii cât din ceea ce spune chiar şi gândeşte, şi nici dacă e adevărat. Şi mie îmi place, dar cred că te laşi…

— Nu sunt sigură că-mi place, spusese Nora îngândurată, e posibil să fie o răutate mică însă dacă un sfert din ceea ce ne-a spus e adevărat, atunci e într-adevăr în dificultate.

— Nu pot să fac nimic ca să o ajut.

— Ea crede că poţi.

— Şi tu la fel, ceea ce demonstrează că, indiferent ce ai crede, întotdeauna găseşti pe cineva care să fie de acord.

Nora suspină.

— Aş fi vrut ca tu să fi fost destul de treaz ca să pot vorbi cu tine, zise ea aplecându-se peste masă şi sorbind din paharul meu. O să-ţi dau acum cadoul de Crăciun, dacă mi-l dai şi tu pe-al meu.

— La micul dejun, am răspuns eu dând din cap în semn că nu.

— Dar Crăciunul e acum.

— La micul dejun.

— Indiferent ce o să-mi faci cadou, zise ea, sper să nu-mi placă.

— O să trebuiască să-ţi placă oricum căci tipul de la Aquariu mi-a spus că în nici un caz nu îi mai ia înapoi. A zis că deja muşcaseră cozile...

— Nu te-ar deranja cu nimic dacă ţi-ai da seama că poţi să o ajuţi, nu-i aşa? Are aşa de multă încredere în tine, Nicky.

— Toată lumea are încredere în greci.

— Te rog.

— Vrei să-ţi bagi nasul în lucruri care...

— Vroiam să te întreb: nevastă-sa ştia că fata asta, Wolf, era amanta lui?

— Nu ştiu, nu o plăcea.

— Nevasta cum e?

— Nu ştiu... o femeie.

— Arată bine?

— Pe vremuri, da.

— E bătrână?

— Patruzeci - patruzeci şi doi. Las-o baltă, Nora. Nu te băga. Lasă-i pe cei din familia Charles să-şi vadă de treburile lor şi pe cei din familia Wynant de ale lor.

Ea se bosumflă şi zise:

— Poate băutura o să mă ajute.

M-am dat jos din pat şi i-am preparat ceva de băut, când telefonul începu să sune. M-am uitat la ceasul de pe masă. Era aproape cinci. Nora a răspuns:

— Alo... da, la telefon. Ea mă privi şi am dat din cap că nu. Da... De ce, sigur... Da, sigur.

Închise telefonul şi îmi zâmbi.

— Eşti nemaipomenită, am spus eu. Şi acum ce mai urmează?

— Dorothy vine încoace. Cred că e în criză.

— Nemaipomenit, am spus eu, luându-mi halatul de baie. Mi-era teamă că o să trebuiască să mă culc.

Ea se aplecă căutându-şi papucii pe care îi găsi şi se ridică zicând:

— Nu fi aşa bătrânicios. Nu poţi dormi toată ziua. Chiar îi e frică de maică-sa, aşa cum zice?

— Da, dacă are cât de cât minte-n cap. Mimi e o otravă curată.

Nora îşi frecă ochii negri şi mă întrebă rar:

— Ce îmi ascunzi, de fapt?

— O, dragă, speram să nu trebuiască să-ţi spun. Dorothy e de fapt fiica mea. Nu ştiam ce fac, Nora. Era primăvară la

Veneţia, eu eram aşa de tânăr şi luna...

— Foarte comic. Nu vrei să mănânci ceva?

— Dacă mănânci şi tu. Ce vrei?

— Un sandwich cu şuncă şi cu foarte multă ceapă şi o cafea.

Dorothy sosi când telefonam la patiseria deschisă nonstop. Când am intrat în sufragerie, ea se ridică cu greu şi spuse:

— Îmi pare foarte rău, Nick, că vă deranjez aşa pe amândoi, dar nu pot să mă duc acasă în noaptea asta. Nu pot. Mi-e frică. Nu ştiu ce o să mi se întâmple dacă m-aş duce, aşa că, te rog, nu mă trimite. Era foarte beată şi Asta îi adulmecă gleznele.

— Ssst! am făcut eu. Aici eşti în siguranţă. Stai jos! O să vină cafeaua în curând. Unde-ai fost până acum?

Ea se aşeză şi dădu prosteşte din cap:

— Nu ştiu. Am fost pretutindeni, de când am plecat de aici, numai acasă nu, căci nu pot să mă duc în halul ăsta. Uite ce am, spuse ea scoţând un pistol automat din buzunarul hainei. Uite, adăugă ea, vânturând arma spre mine, în timp ce Asta dând din coadă, îi sărea bucuroasă spre mână.

Nora îşi ţinu respiraţia iar mie mi s-a răcit ceafa. Am dat căţeaua la o parte şi i-am luat pistolul lui Dorothy.

— Ce gen de joacă e asta? Stai jos.

Mi-am băgat pistolul în buzunarul halatului de baie şi am aşezat-o pe Dorothy pe scaun.

— Nu fi supărat pe mine, Nick, se smiorcăi ea. Poţi să-l păstrezi. Nu vreau să fac ceva rău.

— De unde-l ai? am întrebat eu.

— Dintr-un bar pe strada 10. I-am dat unui tip brăţara aia cu smaralde şi diamante în schimb.

— Şi pe urmă ai recâştigat-o la zaruri, am spus eu. Văd că o porţi încă.

Ea îşi privi brăţara şi zise:

— Aşa credeam.

Am privit-o pe Nora şi am dat supărat din cap, în timp ce ea îmi spuse:

— N-o brusca, Nick. E...

— Nu-i nimic Nora, nu-i nimic, spuse Dorothy repede. El... el e singura persoană pe lume care m-ar putea ajuta.

Mi-am amintit că Nora nu-şi băuse scotchul cu sifon, aşa că m-am dus în dormitor şi i l-am băut. Când m-am întors Nora stătea pe braţul scaunului lui Dorothy care se smiorcăia, ocrotind-o cu o mână şi spunându-i:

— Dar Nick nu e supărat, draga mea. Te place. Nu-i aşa, Nick, că nu eşti supărat?

— Nu, sunt doar mâhnit, am spus eu aşezându-mă pe canapea. De unde ai pistolul, Dorothy?

— De la un tip... aşa cum ţi-am spus.

— Ce tip?

— Ţi-am spus... un tip dintr-o cârciumă.

— Şi i-ai dat brăţara în schimb.

— Aşa am crezut dar... uite... încă o am.

— Am văzut asta.

Nora o bătu pe umăr şi-i spuse:

— Sigur că o mai ai încă.

— Când vine băiatul ăla cu cafeaua şi mâncarea am să-i dau un bacşiş ca să rămână prin preajmă, am spus eu. Nu o să rămân singur cu nişte...

Nora se strâmbă la mine şi-i spuse fetei:

— Nu-l băga în seamă. S-a purtat aşa toată noaptea.

— Crede că sunt o prostuţă mică şi beată, spuse fata iar Nora o luă de umăr din nou, cu prietenie.

— La ce ţi-a trebuit un pistol? am întrebat-o eu.

Dorothy se ridică şi mă privi cu ochii ficşi şi bulbucaţi de beţie.

— El, şopti ea animată. În cazul în care el mi-ar fi făcut

probleme. Mi-era frică pentru că eram beată. Asta e tot. Pe urmă mi s-a făcut şi mai frică şi am venit aici.

— Te referi la tatăl tău? întrebă Nora încercând să-şi ascundă nervozitatea din voce.

Fata scuturâ din cap:

— Clyde Wynant e tatăl meu. Tatăl meu vitreg, spuse ea sprijinindu-se de pieptul Norei care zise, pe un ton de totală înţelegere, apoi privindu-mă cu subînţeles adăugă:

— Sărmanul copil.

— Hai să bem cu toţii ceva, am spus eu.

— Eu nu, spuse Nora strâmbându-se din nou la mine. Şi nici Dorothy nu cred că vrea.

— Ba da, vrea. O să o ajute să şi doarmă, am spus eu, turnându-i o doză imensă de scotch îndemnând-o să o bea.

Reacţia nu s-a lăsat mult aşteptată şi ea dormea deja când au sosit sandwichurile şi cafeaua.

— Acum sper că eşti mulţumit, spuse Nora.

— Da, sunt mulţumit. Să o „împachetăm" înainte de a mânca?

Am cărat-o în dormitor şi, ajutat de Nora am dezbrăcat-o. Avea un corp frumos. Ne-am întors să mâncăm, am scos pistolul din buzunar şi l-am examinat. Avea două cartuşe, unul pe ţeavă şi celălalt în încărcător.

— Ce o să faci cu el? mă întrebă Nora.

— Nimic, până aflu dacă nu cu el a fost ucisă Julia Wolf. E un 32.

— Dar ea a spus...

— Că l-a luat dintr-o cârciumă... de la un tip... dându-i în schimb brăţara. Am auzit-o.

Nora se aplecă peste sandwich către mine. Ochii ei erau foarte strălucitori şi aproape negri.

— Crezi că îl are de la tatăl ei vitreg?

— Da, am spus eu, dar prea puţin convins.

— Eşti un grec nătărău, spuse Nora. Dar poate aşa e; nu

ai cum să ştii. Oricum, nu crezi povestea pe care-a spus-o.

— Ascultă, iubito, mâine îţi cumpăr un maldăr de romane poliţiste, dar acum nu-ţi mai bate căpşorul cu mistere. Tot ce vroia să spună e că Jorgensen se dă la ea şi, în seara asta, fiind foarte beată, i-a fost frică să nu cedeze.

— Dar mama ei?

— Familia asta e o familie înţelegătoare. Poţi să...

Dorothy Wynant apăru clătinându-se la uşă într-o cămaşă de noapte prea lungă pentru ea şi spuse clipind stânjenită de lumină:

— Vă rog, pot să stau aici un timp? Mi-e frică să rămân singură.

— Sigur.

Ea veni şi se ghemui lângă mine pe canapea în timp ce Nora plecă să aducă ceva să o învelească.

6

Mâncam toţi trei în după amiaza aceea, când a sosit familia Jorgensen. Nora a răspuns la telefon şi s-a întors vrând să pară relaxată.

— Era mama ta, i-a spus ea lui Dorothy. E jos, şi i-am spus să urce.

— La naiba, spuse Dorothy. Mai bine nu i-aş fi dat telefon.

— E ca şi cum am locui la recepţie, am spus eu.

— Nu vroia să zică asta, spuse Nora bătând-o pe umăr pe Dorothy.

Când a sunat soneria, m-am dus să deschid. Cei opt ani care trecuseră nu-i schimbaseră înfăţişarea lui Mimi. Era puţin mai coaptă şi atâta tot. Era mai corpolentă decât fiica

ei şi părul blond era mai aprins. În timp ce dădea mâna cu mine râse şi spuse:

— Crăciun fericit! Îmi pare bine să te revăd după toţi anii aceştia. El este soţul meu, dl. Charles, Chris.

— Şi eu mă bucur să te văd Mimi, am spus eu după care am dat mâna cu Jorgensen care era probabil cu cinci ani mai tânăr decât nevastă-sa, înalt, brunet, cu o mustaţă îngrijită şi părul aranjat, bine îmbrăcat. Se aplecă şi spuse:

— Îmi pare bine că vă cunosc, d-le Charles.

Accentul lui era apăsat şi teutonic, şi avea o mână subţire şi musculoasă. Am intrat cu toţii înăuntru. După ce s-au terminat prezentările, Mimi se scuză pentru deranj.

— Dar vroiam să îl văd pe soţul dv. şi, pe urmă ştiam că singurul mod de a ajunge la timp undeva cu odrasla asta a mea e să o iau pe sus, spuse ea şi apoi întorcându-şi surâsul spre Dorothy, adăugă: Mai bine îmbracă-te, comoară.

„Comoara” bălmăji ceva cu gura plină, în timp ce mânca pâine prăjită, că nu înţelege de ce trebuie să-şi piardă o altă după amiază la mătuşa Alice chiar dacă era Crăciunul.

— Pun pariu că Gilbert nu vine.

Mimi, după ce îmi face complimente pentru căţea, mă întreabă dacă nu ştiu cumva unde se află fostul ei soţ.

— Nu, am răspuns eu.

— E nebun, absolut nebun, să dispară aşa, într-un moment ca ăsta, spuse ea în timp ce se juca cu căţeaua. Nu e de mirare că la început poliţia l-a bănuit că ar fi implicat.

— Şi acum ce crede? am întrebat eu.

— Nu ai citit ziarele? zise ea ridicând privirea spre mine.

— Nu.

— Cineva pe nume Morelli... un gangster. El a omorât-o. Erau amanţi.

— L-au prins?

— Nu încă, dar el a omorât-o. Aş vrea să-l găsesc pe

Clyde. Macaulay nu vrea deloc să mă ajute. Zice că nu ştie unde e, dar asta ar fi ridicol. Are toate împuternicirile şi este avocatul lui, aşa că sunt sigură că e în contact cu Clyde. Ţie ţi se pare de încredere Macaulay?

— E avocatul lui Wynant, am spus eu. Nu ai nici un motiv să ai încredere în el.

— Exact ce mă gândeam şi eu, spuse ea, făcând loc pe canapea. Aşază-te. Am mii de lucruri să te întreb.

— Să bem mai bine ceva mai întâi.

— Orice, numai cocktail cu ou şi bere, nu. Îmi dă arsuri.

Când m-am întors de la bar, Nora şi Jorgensen îşi exersau franceza împreună, Dorothy încă pretindea că mănâncă iar Mimi se juca din nou cu căţeaua. Am distribuit băuturile şi m-am aşezat lângă Mimi.

— Soţia ta este minunată, spuse ea.

— Şi mie îmi place.

— Spune-mi adevărul, Nick, crezi despre Clyde că ar fi înnebunit cu adevărat? Vreau să spun, suficient ca să aibă nevoie de o intervenţie?

— De unde să ştiu eu?

— Sunt îngrijorată pentru copii, spuse ea. Nu mai am nici o problemă de drept cu el acum - aranjamentele pe care le-a făcut cu divorţul au avut grijă de tot - însă copiii au. Acum nu mai avem nici un şfanţ şi sunt îngrijorată. Dacă a înnebunit, ar fi în stare să risipească tot şi să îi lase fără un cent pe copii. Ce crezi că ar trebui să fac?

— Te-ai gândit să-l bagi în cămaşă de forţă?

— Nu... nu, spuse ea rar. Dar aş vrea să vorbesc cu el.

Îşi puse o mână pe braţul meu şi adăugă:

— Tu ai putea să-l găseşti.

Am dat din cap că nu.

— Nu vrei să mă ajuţi, Nick? Eram prieteni pe vremuri.

Ochii ei albaştri şi mari erau calzi şi imploratori, iar Dorothy de la masă ne privea neîncrezătoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mimi, am spus eu, sunt o mie de detectivi la New York. Angajează unul din ei. Eu nu mă mai ocup cu treburile astea acum.

— Ştiu, dar... Dorry era foarte beată noaptea trecută?

— Poate că eu eram. Mie mi se părea că nu.

— Nu-i aşa că s-a făcut o puştoaică drăguţă?

— Întotdeauna am zis asta.

Ea se gândi o clipă, după care continuă:

— E încă doar un copil, Nick.

— Care-i legătura? am întrebat eu.

Ea îmi surâse şi se întoarse către fată:

— Ce-ar fi să te îmbraci, Dorry?

Dorothy, morocănoasă, repetă că nu înţelege de ce şi-ar pierde după-amiaza la mătuşa Alice, în timp ce Jorgensen se întoarse către soţia lui şi i se adresă:

— D-na Charles are marea amabilitate să ne sugereze că noi...

— Da, spuse Nora. De ce nu mai rămâneţi o vreme? O să mai vină şi alţii mai târziu. Nu o să fie prea antrenant dar... şi vântură mâna cu paharul ca să încheie fraza.

— Mi-ar plăcea, răspunse Mimi rar, dar îmi e teamă că Alice...

— Ne cerem scuze la telefon, sugeră Jorgensen.

— Am să fac eu asta, spuse Dorothy.

Mimi aprobă, dând din cap şi adăugă:

— Poartă-te frumos cu ea.

Dorothy se duse în dormitor şi toată lumea părea mult mai mulţumită. Am privit-o pe Nora care mi-a făcut cu ochiul şi a trebuit să mă prefac şi eu mulţumit căci Mimi mă privea; apoi m-a întrebat:

— Nu vroiai să rămânem, aşa-i?

— Ba da, bineînţeles.

— Eşti un mincinos, Charles. Nu-ţi păsa ţie de sărmana Julia?

— „Sărmana Julia” sună nemaipomenit din partea ta. Sigur că îmi păsa.

Mimi îşi puse din nou mâna pe braţul meu şi spuse:

— Ea mi-a distrus viaţa cu Clyde. E firesc că o uram... atunci... dar a trecut o groază de timp. Nu mai simţeam nimic pentru ea când m-am dus s-o văd vineri. Şi,...Nick,... Am văzut-o murind. Nu merita să moară. A fost oribil. Indiferent ce simţeam eu înainte, acum nu mai simt decât milă. Nu mă prefăceam când am spus „sărmana Julia”.

— Nu ştiu ce pui la cale, am spus eu. Nici unul dintre voi nu ştiu ce puneţi la cale.

— Nici unul dintre noi, repetă ea. Dorothy a...

Dorothy ieşi din dormitor zicând:

— Am aranjat, şi îşi sărută mama pe gură, aşezându-se lângă ea.

Mimi, după ce se privi în oglinda pudrierei ca să vadă dacă nu i s-a întins rujul, întrebă:

— Nu s-a supărat?

— Nu, am aranjat tot. Ce trebuie să faci aici ca să bei ceva?

— Trebuie să te duci la masă, am spus eu, să-ţi iei sticlele şi gheaţa şi să-ţi torni în pahar.

— Bei prea mult, spuse Mimi.

— Nu atât de mult ca Nick, răspunse ea şi se duse la masă.

Mimi dădu din cap nemulţumită şi zise:

— Copiii ăştia! Vroiam să spun, chiar îţi plăcea de Julia Wolf, nu e aşa?

— Vrei şi tu, Nick? întrebă Dorothy.

— Mersi, am răspuns eu şi pe urmă întorcându-mă către Mimi: Da îmi plăcea destul de mult.

— Eşti îngrozitor de evaziv, se plânse ea. O plăceai la fel de mult ca pe mine, spre exemplu?

— Te referi la cele câteva după-amiezi pe care le-am

petrecut împreună?

Ea râse sincer şi spuse:

— Asta da, e un răspuns, apoi se întoarse către Dorothy care venea cu paharele şi continuă: Trebuie să-ţi iei şi tu un halat în nuanţa asta de albastru. Îţi stă foarte bine,

Eu am luat unul din paharele aduse de Dorothy şi am spus că ar fi mai bine să mă îmbrac.

7

Când am ieşit din baie. Nora în dormitor o pieptăna pe Dorothy care stătea pe marginea patului şi învârtea un ciorap. Reflectată de oglinda toaletei, Nora îmi aruncă un sărut şi părea foarte fericită.

— Îţi place Nick foarte mult, nu e aşa, Nora? întreba Dorothy,

— E un grec bătrân şi nătărău, dar m-am obişnuit cu el.

— Dar Charles nu e un nume grecesc.

— Mă cheamă Charalambides, am explicat eu. Când bătrânul a sosit aici, la Oficiul de Imigrări de la Ellis Island i-au spus că Charalambides e un nume prea lung... şi prea greu de scris - aşa că l-au prescurtat Charles. Bătrânului nu-i păsa. Putea să-l cheme X, numai să-l lase să intre.

Dorothy mă privi fix şi spuse:

— Nu ştiu niciodată când minţi, după care începu să-şi pună ciorapul dar se opri şi întrebă: Ce încearcă mama să facă?

— Nimic. Doar pune întrebări. Vrea să ştie ce ai făcut şi ce ai zis noaptea trecută.

— Aşa credeam şi eu. Şi tu ce i-ai spus?

— Ce aş fi putut să-i spun? Nu ai făcut şi nu ai zis nimic.

Ea îşi încreţi fruntea gândindu-se, dar când vorbi din nou schimbă subiectul:

— N-am ştiut că a fost ceva între tine şi mama. Evident, eram prea mică ca să-mi dau seama chiar dacă aş fi observat ceva, dar nu ştiam că vă spuneţi pe numele mic.

Nora îşi întoarse privirea din oglindă râzând şi spuse:

— Asta e chiar bună, după care arătând cu peria de păr către Dorothy adăugă: Continuă, iubito.

— Nimic, doar că nu ştiam, zise Dorothy serioasă.

— Şi acum ce ştii? am întrebat eu în timp ce desfăceam o cămaşă prinsă în ace, adusă de la spălat.

— Nimic, spuse ea rar şi faţa începu să i se îmbujoreze; dar, ghicesc; şi se aplecă din nou către ciorap.

— N-ai decât! - am mârâit eu. Eşti o zănatecă, aşa că nu încerca să pari intimidată. N-ai ce să faci, dacă ai o imaginaţie păcătoasă.

Ea ridică privirea râzând şi întrebă:

— Crezi că o moştenesc mult pe mama? era serioasă, de data asta.

— Nu aş fi surprins.

— Dar ce crezi?

— Ai vrea să spun „nu”. Nu.

— Uite cu cine trebuie să trăiesc, spuse Nora bine dispusă. Nu poţi să ajungi nicăieri cu el.

Eu am terminat primul să mă îmbrac şi am ieşit în sufragerie. Mimi stătea pe genunchii lui Jorgensen, dar când mă văzu se ridică şi întrebă;

— Ce ai primit de Crăciun?

— Nora mi-a dat un ceas, am spus eu arătându-l.

Ea a spus că e nostim şi chiar era, după aceea m-a întrebat:

— Şi tu ce i-ai dat?

— Un colier.

— Pot să mă servesc? zise Jorgensen şi se ridică să-şi prepare o băutură, moment în care sună cineva.

Era familia Quinn şi Margot Innes pe care i-am prezentat Jorgensenilor.

Când Dorothy şi cu Nora au terminat cu îmbrăcatul, au ieşit din dormitor, iar Quinn s-a lipit imediat de Dorothy. Larry Crowley sosi şi el cu o fată pe care o chema Denis iar peste câteva minute apăru şi Edge. Jucând trictrac am câştigat 32 de dolari printr-o singură mână de la Margot. Tânăra Denis a trebuit să se ducă în dormitor şi să se întindă puţin. Alice Quinn, cu ajutorul lui Margot, şi-a desprins soţul de Dorothy pe la şase şi ceva şi au plecat la o întâlnire. Edge a plecat şi el. Mimi îşi puse haina şi îi îmbrăcă pe soţul şi pe fata ei.

— Îmi pare rău că n-am ştiut din timp, spuse ea, dar nu puteţi veni la cină mâine seară?

— Bineînţeles, spuse Nora.

Ne-am strâns cu toţii mâinile şi am făcut schimb de replici politicoase la plecare. După ce a închis uşa. Nora se sprijini de ea şi spuse:

— Dumnezeule, ce tip prezentabil!

8

Până acum ştiam unde stăteam şi ce să fac cu problemele Wolf-Wynant-Jorgensen şi răspunsurile erau respectiv: nicăieri şi nimic; dar la patru dimineaţa, a doua zi când ne întorceam acasă, Nora a deschis un ziar în bar la Rubben unde beam cafeaua şi citi într-una din coloanele de scandal: „Nick Charles, fost detectiv la Trans-American

Agency, a venit să dezlege misterul crimei Juliei Wolf”.

Iar când m-am trezit în pat cu şase ore mai târziu, Nora mă zgâlţâia iar în pragul uşii de la dormitor se afla un tip cu un pistol în mână. Era un tânăr durduliu şi brunet de înălţime medie, cu fălcile late şi ochii apropiaţi. Purta o pălărie neagră sport, un pardesiu negru gros şi aspectuos, un costum închis la culoare şi pantofi negri, toate arătând ca şi cum şi le cumpărase cu un sfert de oră în urmă. Pistolul automat negru şi mat de calibru 32 stătea bine relaxat în mâna lui, nefiind îndreptat spre nimic anume.

Nora spuse:

— M-a făcut să-l las să intre. Nick. A zis că...

— Trebuie să-ţi vorbesc, spuse tipul cu pistolul. Asta e tot, dar trebuie să o fac.

Vocea lui era groasă şi aspră. Tot clipind mă trezisem deja şi m-am uitat la Nora. Era agitată, dar aparent nesperiată: ca şi cum pariase pe un cal care avea un avans de un cap.

— Bine, am spus eu. Vorbeşte, dar se poate fără pistol? Soţiei mele nu-i pasă dar eu sunt însărcinat şi nu vreau să se rănească copilul cu...

El zâmbi şi spuse:

— Nu-i nevoie să-mi spui că eşti un dur. Am auzit de tine, după care îşi băgă pistolul în buzunar. Eu sunt Shep Morelli.

— Eu nu am auzit niciodată de tine, am spus eu.

El făcu un pas înainte în cameră şi spuse, dând din cap într-o parte şi în alta:

— Nu am lichidat-o eu pe Julia.

— Poate că nu, dar ai adus ştirea într-un loc greşit. Eu nu am nimic de-a face cu toate astea.

— N-am văzut-o de trei luni. Încheiasem relaţia.

— Spune asta poliţiei.

— N-aveam nici un motiv s-o rănesc. Ne-am înţeles întotdeauna extraordinar.

— Nemaipomenit, am spus eu, doar că îţi vinzi marfa la o altă tarabă.

— Ascultă, spuse el făcând un alt pas către pat.

— Studsy Burke mi-a spus că erai un tip OK. De-asta sunt aici.

— Cum îi merge lui Studsy, am întrebat eu. Nu l-am mai văzut de pe vremea când a luat-o în sus prin ’23, '24.

— Îi merge bine şi i-ar plăcea să te vadă. Are o cârciumă pe strada 49 West care se cheamă Pigiron Club. Dar ascultă, ce vor de la mine? Cred că eu am omorât-o? Sau asta e doar aşa ceva ca să mă agaţe?

— Ţi-aş spune, dacă aş şti, am spus. Nu te lăsa indus în eroare de ziare. Eu nu mă ocup de treaba asta. Întreabă-i pe poliţişti.

— Asta ar fi foarte „înţelept” spuse el surâzând din nou. Ar fi cel mai „înţelept” lucru pe care l-am făcut vreodată. Eu, din cauza căruia un căpitan de poliţie a stat trei săptămâni în spital când ne-am certat. Băieţilor le-ar plăcea să apar şi să le pun eu întrebări lor. Le-o plăcea până în vârful bastoanelor de cauciuc. Am venit la tine pentru că am încredere, continuă el făcând un gest cu mâna în sus. Studsy mi-a spus că pot să am încredere, aşa că, demonstrează-mi.

— O să-ţi demonstrez, l-am asigurat eu. Dacă aş şti ceva, ţi-aş...

Cineva bătu cu degetul în uşă de trei ori tare. Morelli avea pistolul în mână înainte ca zgomotul să înceteze. Ochii lui păreau că se mişcă în toate direcţiile deodată, iar vocea lui metalică şi răstită spuse:

— Ei bine?

— Nu ştiu, am spus eu ridicându-mă puţin în pat şi arătând din cap spre pistolul din mâna lui, adăugând: Asta e problema ta.

Arma era îndreptată cu precizie spre pieptul meu.

Sângele îmi pulsa în urechi iar buzele mi le simţeam umflate.

— Nu există scară de incendiu, am spus eu întinzând mâna stângă către Nora, care era în partea cealaltă a patului. Degetele bătură din nou în uşă şi o voce groasă strigă:

— Deschideţi! Poliţia!

Morelli îşi ţuguie buzele şi făcu ochii mici.

— Nenorocitule, spuse el, rar, ca şi cum i-ar fi părut rău pentru mine.

O cheie se auzi în broască. Am lovit-o pe Nora cu mâna stângă azvârlind-o jos în cameră, iar cu mâna dreaptă am aruncat cu perna înspre pistolul lui Morelli. Zbura încet ca o coală de hârtie. Nici un zgomot din lume nici înainte nici după nu a fost la fel de puternic precum cel al pistolului lui Morelli când s-a descărcat. Ceva mă lovi în partea stângă când m-am aruncat la podea. L-am prins de o gleznă şi l-am trântit, răsucindu-mă iar el mă lovea în spate cu pistolul, până am reuşit să-mi eliberez o mână şi să dau în el cât de jos puteam.

Ne-au despărţit oamenii care au intrat. A durat cinci minute până când Nora şi-a revenit. S-a ridicat ţinându-se de obraz şi a privit prin cameră spre Morelli care era încătuşat între doi poliţişti. Faţa îi era făcută praf, căci îl „lucrasem” puţin, doar aşa de dragul distracţiei.

— Fir-ai să fii de prost, spuse Nora privindu-mă furioasă. Nu trebuia să mă loveşti. Ştiam că o să sari la el şi vroiam să văd.

— Isuse, zise râzând unul dintre poliţişti, după care continuă cu admiraţie: avem printre noi o femeie cu păr pe piept.

Ea îi zâmbi şi se ridică dar când mă văzu încetă să mai surâdă.

— Nick, eşti...

Eu am spus că nu cred că e grav şi mi-am descheiat ce îmi mai rămăsese din pijama. Glonţul lui Morelli îmi făcuse doar o zgârietură lungă de zece cm sub sfârcul stâng. Nu era adâncă dar sângera abundent.

— Norocul tău, zise Morelli. Dacă unghiul era altul, ar fi fost o mare diferenţă.

Poliţistul care admirase pe Nora - un tip masiv cam la 50 de ani, cu un costum gri ce nu îi venea foarte bine - îl plesni pe Morelli peste gură. Keyser care era managerul hotelului spuse că o să cheme un doctor şi o luă spre telefon. Nora fugi în baie ca să aducă prosoape pe care mi le puse pe rană, întinzându-mă în pat.

— Mă simt bine, am spus eu. Să nu ne agităm până nu vine doctorul. Cum se face că aţi venit?

Poliţistul care îl plesnise pe Morelli spuse:

— Auzisem că locul ăsta devenise loc de întâlnire pentru familia Wynant şi avocatul lui aşa că l-am pus pe Mac să supravegheze şi când l-a văzut pe papagalul ăsta sosind ne-a chemat şi, ajutaţi de dl. Keyser, am reuşit să intrăm, spre norocul tău.

— Da, mare noroc pentru mine, altfel poate nu aş fi fost împuşcat.

Poliţistul mă privi suspicios şi spuse:

— Papagalul ăsta e prieten cu tine?

Ochii lui gri deschis erau strălucitori.

— Nu l-am văzut niciodată până acum.

— Ce vroia de la tine?

— Vroia să-mi spună că nu a omorât-o pe fata aia Wolf.

— Ce importanţă are pentru tine?

— Nici una.

— El de ce credea altfel?

— Nu ştiu. Întreabă-l pe el.

— Te întreb pe tine.

— N-ai decât.

— Te mai întreb ceva: O să depui plângere că a tras în tine?

— Nici la asta nu pot să răspund acum. Poate a fost un accident.

— Bine. Avem tot timpul la dispoziţie. Cred că o să trebuiască să te întreb mai multe decât ne-am fi aşteptat, spuse el, după care se întoarse către unul din cei patru colegi ai săi şi continuă: Hai să percheziţionăm.

— Nu fără un mandat, i-am spus eu.

— Aşa zici tu. Hai, Andy, şi începură să caute prin apartament.

Doctorul - un tip şters şi fragil care respira cu dificultate - intră, îmi examină rana, opri sângerarea, mă bandajă şi-mi spuse că nu o să am nici o problemă dacă stau liniştit câteva zile. Nimeni nu i-a spus doctorului nimic, iar poliţiştii nu l-au lăsat să se atingă de Morelli aşa că plecă şi mai lipsit de atenţie decât atunci când sosise. Tipul masiv se întoarse din sufragerie cu o mână la spate. Aşteptă să plece doctorul, apoi mă întrebă:

— Ai permis de port-armă?

— Nu.

— Atunci ce faci cu ăsta, spuse el arătându-mi pistolul pe care îl luasem de la Dorothy Wynant.

Nu puteam să spun nimic.

— Ai auzit de legea Sullivan? întrebă el.

— Da.

— Atunci ştii cum stai. E al tău pistolul?

— Nu.

— Al cui e?

— O să încerc să-mi amintesc.

El băgă pistolul în buzunar şi se aşeză pe un scaun lângă pat.

— Ascultă, Charles, spuse el. Cred că am apucat-o greşit. Nu vreau să fac pe durul cu tine, cum, probabil că la fel, nu

vrei să faci nici tu cu mine. Rana pe care o ai nu cred că e plăcut de suportat, aşa că acum o să te las în pace ca să te odihneşti. Pe urmă, poate ne înţelegem aşa cum ar trebui.

— Mersi, am spus eu din toată inima. O să bem ceva împreună.

— Sigur, spuse Nora şi se ridică de pe marginea patului, iar tipul masiv o privi ieşind din cameră şi dădu din cap serios.

— Dumnezeule, eşti un om norocos, spuse el, după care îmi întinse mâna. Mă numesc Guild. John Guild.

— Pe mine ştii cum mă cheamă, am spus eu şi i-am strâns mâna.

Nora s-a întors cu un sifon, o sticlă de scotch şi câteva pahare pe o tavă. A încercat să-i dea şi lui Morelli să bea, dar Guild a oprit-o.

— E frumos din partea dv., d-na Charles, dar e împotriva legii să dai de băut unui prizonieri în afara cazului că îi recomandă doctorul. Nu-i aşa? întrebă el privindu-mă. Am spus că da, după care noi am băut.

Guild goli paharul şi se ridică:

— Trebuie să iau pistolul ăsta cu mine acum, dar nu te îngrijora. O să avem tot timpul să vorbim, când o să te simţi mai bine.

Pe urmă îi luă mâna Norei şi se aplecă stângaci spunând:

— Sper că nu v-aţi supărat pentru ce am spus mai înainte. Vroiam să spun că...

Nora ştia să zâmbească foarte frumos şi i-a oferit unul dintre cele mai frumoase zâmbete ale ei.

— Să mă supăr? zise ea. Mi-a plăcut.

Pe urmă a făcut loc poliţistului şi prizonierului să iasă.

Keyser plecase cu câteva minute mai înainte.

— E drăguţ tipul, spuse ea când se întoarse de la uşă. Te doare rău?

— Nu.

— E vina mea, nu e aşa?

— Prostii. Ce-ar fi să mai bem ceva?

Ea îmi turnă în pahar şi zise:

— Nu cred că ar trebui să bei aşa de mult azi.

— N-am s-o fac, am promis eu. Mi-ar prinde bine să mănânc nişte heringi afumaţi la micul dejun. Şi acum, întrucât necazurile au încetat momentan, ai putea să vezi pe unde e câinele nostru de rasă. Spune-i centralistei să nu dea nimănui legătura telefonică. Or să sune probabil mulţi reporteri.

— Ce o să spui poliţiei de pistolul lui Dorothy? O să trebuiască să le spui ceva, nu-i aşa?

— Nu ştiu acum.

— Spune-mi adevărul, Nick; am fost prea proastă.

— Suficient, am spus eu dând din cap.

Ea râse şi spuse:

— Eşti un grec nătărău, după care se duse la telefon.

9

— Faci o prostie şi atâta tot, spuse Nora. Ştiu că eşti invulnerabil la gloanţe, nu trebuie să-mi dovedeşti.

— N-o să-mi facă rău dacă mă ridic.

— Dar nici dacă o să stai în pat, măcar o zi. Doctorul a spus...

— Dacă s-ar fi priceput şi-ar fi tratat astma, am spus eu, punând picioarele jos.

Asta mi le linse bucuroasă.

Nora mi-a adus papucii şi un halat.

— Bine, durule, zise ea, ridică-te şi sângerează pe covor.

M-am ridicat precaut şi totul părea în regulă, până când m-am ferit de Asta care sărea.

— Fii înţelegătoare, am spus eu. Nu vroiam să mă amestec în problemele astea, - şi nici acum nu vreau - dar uite ce se întâmplă. Nu mai pot să fac greşeli de genul ăsta. Trebuie să văd ce se întâmplă.

— Hai să plecăm, sugeră ea. Să plecăm în Bermude sau la Havana pentru o săptămână sau două, sau să ne întoarcem în California.

— Oricum va trebui să spun o poveste poliţiei despre pistolul ăla. Dar dacă se dovedeşte că este arma cu care a fost omorâtă fata? Oricum, or să-şi dea seama.

— Chiar crezi că aşa e?

— Presupun şi eu. O să mergem la cină la ei diseară şi…

— Ba nu o să facem nimic de genul ăsta. Ai înnebunit de tot? Dacă vrei să-i vezi cheamă-i aici.

— Nu este acelaşi lucru, am spus eu strângând-o în braţe. Nu te mai îngrijora din cauza zgârieturii. Mă simt bine.

— Exagerezi, spuse ea. Vrei să demonstrezi lumii că eşti un erou şi că nici gloanţele nu te pot opri.

— Nu fi răutăcioasă.

— Ba o să fiu. N-am de gând să te las să…

— Vreau să-i văd pe Jorgenseni împreună, acasă la ei, vreau să-l văd pe Macaulay şi pe Studsy. Am fost băgat la mijloc fără să vreau şi trebuie să văd despre ce e vorba.

— Eşti aşa de încăpăţânat, se plânse ea. Ei bine, nu e decât ora cinci. Stai întins până când o să trebuiască să te îmbraci.

M-am tolănit confortabil pe sofaua din sufragerie şi am comandat ziarele. Morelli mă împuşcase - de două ori potrivit unui ziar, şi de trei ori potrivit altuia - în momentul când încercasem să-l arestez pentru crima asupra Juliei Wolf şi eram chiar în pragul morţii şi nu mai puteam vedea

pe nimeni nici nu am fost dus la spital. Lângă poza cu Morelli era şi o poză mai veche a mea, făcută în urmă cu 13 ani în care purtam o pălărie comică de pe vremea exploziei de pe Wall Street. Majoritatea detaliilor despre crima Juliei Wolf erau mai degrabă vagi. În timp ce citeam sosi Dorothy Wynant, vizitatorul nostru constant. O auzeam la uşă când Nora i-a deschis.

— Nu vroiau să mă anunţe, aşa că m-am strecurat. Te rog nu mă alunga. Te pot ajuta să-l îngrijeşti pe Nick. O să fac orice. Te rog, Nora.

— Intră, a apucat Nora să spună.

Ea intră şi când mă văzu se bâlbâi mirată:

— Dar ziarele scriau că...

— Arăt ca şi cum aş fi pe moarte? Ce ţi s-a întâmplat?

Avea buza inferioară umflată şi spartă într-un colţ, o vânătaie pe un obraz şi două zgârieturi de unghii pe celălalt. Ochii ei erau roşii şi umflaţi.

— M-a bătut mama, spuse ea, uite!

Îşi scoase haina, pe care o lăsă pe jos şi îşi desfăcu rochia, să ne arate spatele. Avea vânătăi şi dungi lungi roşii, atât pe braţe cât şi pe spate.

— Aţi văzut? spuse ea plângând.

— Sărmanul copil, spuse Nora luând-o după umeri.

— De ce te-a bătut? am întrebat.

Ea plecă de lângă Nora şi îngenunche pe jos lângă canapeaua pe care stăteam eu. Asta veni să o miroasă.

— Ea crede că eu venisem... că venisem să te văd în legătură cu tata şi Julia Wolf. Sughiţul îi întrerupea frazele. De asta venise aici, ca să afle... şi tu ai făcut-o să creadă că nu-i aşa. Tu, tu ai convins-o că nu-ţi păsa de loc de ceea ce se întâmplă... cum m-ai făcut şi pe mine... şi totul a fost în regulă, până a văzut ziarele azi după amiază. Atunci şi-a dat seama... şi-a dat seama că ai minţit, când ai spus că nu eşti implicat. M-a bătut ca să mă facă să-i spun ce ţi-am zis.

— Şi ce i-ai spus?

— Nu puteam să-i spun nimic. Eu... eu nu puteam să-i spun de Chris. Nu puteam să-i spun nimic.

— El era acolo?

— Da.

— Şi a lăsat-o să te bată în halul ăsta?

— Dar el... el nu o opreşte niciodată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, i-am spus Norei, hai să bem ceva.

— Sigur, zise Nora care după ce luă de pe jos haina lui Dorothy şi o puse pe spătarul unui scaun, plecă în bucătărie.

— Te rog, spuse Dorothy, lasă-mă să rămân aici, Nick. Nu o să vă, fac probleme, vorbesc cinstit şi pe urmă, chiar tu mi-ai spus să-i abandonez. Ştii că aşa ai zis şi nu am nicăieri altundeva unde să mă duc. Te rog.

— Ia-o încet. Trebuie să clarificăm câteva aspecte. Şi mie mi-e frică de Mimi, la fel de tare ca şi ţie, ştii asta. Ce credea că mi-ai spus?

— Probabil că tu ştii ceva... ceva despre crimă... şi crede că ştiu şi eu... dar eu nu ştiu nimic Nick, jur pe Dumnezeu. Nu ştiu nimic.

— Asta ajută mult, m-am plâns eu. Fii atentă, surioară: sunt unele lucruri pe care le ştii şi o să începem cu ele. Fii sinceră de la bun început sau nu ne mai jucăm.

Ea făcu o mişcare, ca şi cum ar fi vrut să-şi facă cruce şi zise:

— Îţi jur că o să fiu!

— Foarte bine, acum hai să bem ceva.

Ne-am luat fiecare câte un pahar de la Nora.

— I-ai spus că pleci definitiv?

— Nu, nu i-am spus nimic. S-ar putea să mă creadă încă în camera mea.

— Asta ajută un pic.

— N-ai de gând să-mă trimiţi înapoi? strigă ea.

Nora spuse peste pahar:

— Nick, copilul nu poate să o încaseze în halul ăsta!

— St, st, st, am făcut eu. Nu ştiu. Mă gândeam doar că dacă ne ducem acolo la cină ar fi mai bine ca Mimi să nu ştie că...

Dorothy mă privea fix, cu ochi disperaţi, în timp ce Nora spuse:

— Să nu crezi că o să poţi să mă duci acolo acum.

— Dar mama nu te aşteaptă, spuse Dorothy rapid. Nici măcar nu ştiu dacă o să fie acasă. În ziare scria că eşti pe moarte. Nu crede că o să vii.

— Cu atât mai bine, am spus eu. O să-i surprindem.

Ea îşi apropie faţa, acum albă, de a mea şi spuse, vărsându-mi pe mânecă puţină băutură din cauza stării de agitaţie.

— Nu vă duceţi. Nu vă puteţi duce. Ascultă-mă pe mine şi ascult-o pe Nora.

Îşi întoarse capul spre Nora şi o întrebă:

— Nu-i aşa, spune-i că nu se poate.

Nora, care nu-şi dezlipise privirea de la mine, spuse:

— Stai, Dorothy. De obicei ştie ce face. Care-i treaba, Nick?

— Habar n-am, am spus eu. Orbecăi aşa. Dacă tu vrei ca Dorothy să rămână aici, n-are decât. Cred că poate să doarmă cu Asta. În rest, trebuie să mă lăsaţi în pace. Nu ştiu ce o să fac, pentru că nu am înţeles ce mi s-a întâmplat. Trebuie să descopăr şi vreau să procedez în felul meu.

— Nu o să ne amestecăm, spuse Dorothy. Nu-i aşa, Nora?

Nora continuă să mă privească fără să spună nimic.

— De unde aveai pistolul? am întrebat-o eu pe Dorothy. Şi lasă poveştile de data asta.

Ea îşi umezi buzele şi faţa i se îmbujora puţin, după care

îşi drese vocea.

— Fii atentă, am spus eu. Dacă îmi spui altă gogoaşă, o sun imediat pe Mimi să vină să te ia.

— Dă-i o şansă, spuse Nora.

Dorothy îşi drese din nou vocea şi zise:

— Pot... pot să-ţi spun ceva ce mi s-a întâmplat, când eram mică?

— Are vreo legătură cu pistolul?

— Nu tocmai, dar o să te ajute să înţelegi de ce eu...

— Nu acum. Altădată. De unde ai pistolul?

— Aş vrea să mă laşi, spuse ea aplecând capul.

— De unde ai pistolul?

Vocea ei de-abia se auzea când a spus:

— De la un tip dintr-o cârciumă.

— Ştiam că o să aflăm adevărul până la urmă, am spus eu.

Nora se încruntă, şi-mi făcu un semn cu capul.

— Bine, să zicem că aşa e. În care cârciumă?

— Nu ştiu, spuse Dorothy ridicând din nou capul. Era pe strada 10, cred. Prietenul tău dl. Quinn trebuie să ştie. El m-a dus acolo.

— Te-ai întâlnit cu el, după ce ai plecat de aici în seara aia?

— Da.

— Din întâmplare, presupun.

Ea mă privi cu reproş şi spuse:

— Încerc să-ţi spun adevărul, Nick. I-am promis că o să mă întâlnesc cu el într-un loc care se cheamă Palma Club, a cărui adresă mi-a scris-o. Aşa că după ce v-am zis noapte bună ţie şi lui Nora, l-am întâlnit acolo şi ne-am dus într-o mulţime de locuri şi, la sfârşit, am ajuns în cârciuma de unde am luat pistolul. Era un local rău famat. Poţi să-l întrebi să vezi că spun adevărul.

— Quinn ţi-a făcut rost de pistol?

— Nu. El era leşinat în momentul ăla. Dormea cu capul pe masă când am plecat. Ceilalţi au promis că o să-l ducă acasă.

— Şi pistolul?

— Ajungem şi la asta, spuse ea începând să se înroşească. El îmi spusese că acolo e un loc de întâlnire pentru pistolari. De ăsta am vrut să merg. După ce a adormit, am început să vorbesc cu un tip, un tip foarte dur. Eram fascinată. În timpul ăsta nu vroiam să mă duc acasă şi aş fi venit aici, dar nu ştiam dacă mă primiţi. Faţa ei se îmbujorase de-a binelea acum de ruşine şi stâlcea cuvintele. Aşa că m-am gândit că poate dacă... dacă te gândeşti cât de beată eram... şi în afară de asta nu mă simţeam ridicolă. Oricum l-am întrebat pe gangsterul ăsta foarte dur, sau ce o fi fost, dacă nu mi-ar putea vinde un pistol. La început a râs crezând că glumesc şi când i-am spus că sunt serioasă a continuat să rânjească dar mi-a spus că o să vadă ce poate face, iar pe urmă m-a întrebat cât aş fi dispusă să plătesc. Nu aveam cine ştie ce bani aşa că i-am oferit brăţara, dar nu părea convins că e valoroasă şi oricum vroia bani lichizi, aşa că i-am dat 12 dolari... şi mi-a rămas doar un dolar pentru taxi... el mi-a dat pistolul, iar eu am venit aici, spunându-vă că nu vreau să mă duc acasă din cauza lui Chris.

Ea vorbea din ce în ce mai repede şi mânca din cuvinte şi, când a terminat, a răsuflat uşurată.

— Deci Chris nu s-a dat la tine?

Ea îşi muşcă buzele şi zise:

— Ba da, dar... dar nu aşa de rău.

Îşi puse mâinile pe braţul meu, iar faţa ei aproape că o atingea pe a mea.

— Trebuie să mă crezi! Nu puteam să-ţi spun toate astea fără să par o idioată ieftină, dacă n-ar fi adevărat.

— Ar fi mai normal să nu te cred, am spus eu. 12 dolari

pentru un pistol nu e de ajuns. Dar să lăsăm asta la o parte o clipă. Ştiai că Mimi o să se ducă să o vadă pe Julia Wolf în după amiaza aceea?

— Nu. Atunci nici nu ştiam că încearcă să-l găsească pe tata. Ei nu mi-au spus unde se duceau în după amiaza aia.

— Care ei?

— Chris a plecat de acasă împreună cu ea.

— Cât era ceasul?

Ea îşi încruntă fruntea şi zise:

— Cred că era aproape trei - oricum două jumate - pentru că-mi amintesc că întârziasem la întâlnirea cu Elsie Hamilton, cu care trebuia să ies la cumpărături şi mă grăbeam să mă îmbrac.

— S-au întors împreună?

— Nu ştiu, dar erau amândoi când m-am întors eu.

— Cât era ceasul?

— Şase şi ceva. Nick, nu crezi că ei... A, îmi amintesc ceva ce a spus ea în timp ce se îmbrăca. Nu ştiu ce a zis Chris, dar ea a spus: „Când o s-o întreb, o să-mi spună", în maniera aia, precum regina Franţei, cum vorbeşte ea uneori. Ştii tu. N-am auzit nimic altceva. Ce înseamnă asta?

— Ce ţi-a spus despre crimă când s-a întors acasă?

— A, nimic, doar că a găsit-o şi că e neliniştită, că a venit poliţia şi alte lucruri asemănătoare.

— Părea foarte şocată?

Dorothy dădu din cap şi spuse:

— Nu, era doar agitată. O ştii pe mama, după care se uită la mine fix un moment şi întrebă rar: — Nu crezi că ea are vreo legătură cu ce s-a întâmplat?

— Tu ce crezi?

— Eu nu m-am gândit. M-am gândit doar la tata, şi peste puţin adăugă, serioasă: dacă el a comis crima, e din cauză că e nebun, dar dacă ea ar omorî pe cineva, ar face-o pentru că aşa vrea.

— Nu e obligatoriu să fie unul dintre ei vinovaţi, i-am amintit eu. Poliţia pare să-l suspecteze pe Morelli. De ce voia ca să-l găsească pe tatăl tău?

— Pentru bani. Suntem faliţi. Chris a cheltuit tot. Cred că şi noi l-am ajutat, a continuat ea, strâmbându-şi gura, dar el a cheltuit cel mai mult. Mamei îi e frică să nu o lase, dacă nu mai are bani.

— Cum ai făcut să afli asta?

— I-am auzit vorbind.

— Şi-l crezi în stare?

Ea aprobă din cap cu certitudine şi spuse:

— Doar dacă n-are bani.

M-am uitat la ceas şi i-am spus:

— Restul o să-l clarificăm când mă întorc. Poţi să rămâi aici la noapte, oricum. Fă-te comodă şi comandă cina la restaurant. E mai bine să nu ieşi.

Ea mă privea îndurerată fără să spună nimic. Nora o bătu pe umeri şi-i spuse:

— Nu ştiu ce are de gând, Dorothy, dar dacă zice că trebuie să mergem acolo, probabil ştie ce face. N-ar...

Dorothy zâmbi şi sări spunând:

— Vă cred. Nu am să mai fiu stupidă.

Am sunat la recepţie şi i-am rugat să-mi aducă poşta. Erau câteva scrisori pentru Nora, una pentru mine, nişte felicitări de Crăciun - dintre care una de la Larry Crowley care ne ura Crăciun fericit trimiţându-se una din publicaţiile lui numită „Cum să-ţi testezi urina acasă”, - câteva afişe publicitare şi o telegramă de la Philadelphia:

NICK CHARLES
HOTEL NORMANDIE NEW YORK N.Y.

Fiţi atât de amabil şi contactaţi-l pe Herbert Macaulay ca să discutaţi problema anchetei crimei Wolf. STOP. I-am dat instrucţiuni depline. STOP. Cu cele mai bune urări.

Am pus telegrama într-un plic, cu o notă în care am scris că tocmai o primisem, şi l-am trimis pe curier să o ducă la departamentul de criminalistică al poliţiei.

10

În taxi, Nora mă întrebă:

— Eşti sigur că te simţi bine?

— Da.

— Şi nu-i prea mult pentru tine?

— E în regulă. Ce crezi despre povestea fetei?

— Tu nu o crezi, nu-i aşa? spuse ea ezitând.

— Dumnezeu, să mă ierte... măcar până putem s-o verificăm.

— Ştii mai mult decât mine despre chestiile astea, spuse ea, dar cred că totuşi încearcă să spună adevărul.

— Alţii care încearcă acelaşi lucru spun aiureli şi mai mari. Nu e uşor să-ţi dai seama mai ales când ţi-ai pierdut obişnuinţa.

— Pun pariu, spuse ea, că ştii extrem de multe despre natura umană, d-le Charles. La un moment dat va trebui să-mi povesteşti despre aventurile tale de detectiv.

— Să cumperi un pistol într-o cârciumă cu 12 dolari... ei bine, poate, dar...

Am mers un timp fără să mai spunem nimic, după care Nora întrebă:

— Ce se întâmplă de fapt cu ea?

— Babacul ei e nebun; şi ea se crede la fel.

— De unde ştii?

— Tu m-ai întrebat şi eu ţi-am răspuns.

— Vrei să spui că e o bănuială?

— Vreau să spun că ceva nu e în regulă cu ea. Nu ştiu dacă Wynant e cu adevărat nebun şi nici dacă ea l-a moştenit, dar părerea ei e că da şi în felul ăsta se dă în spectacol.

— Asta e îngrozitor, Nick. Cineva ar trebui să..., spuse ea, când ne-am oprit în faţa Courtland-ului.

Am spus că nu ştiu; poate că Dorothy avea dreptate.

— E foarte posibil ca acum să-i facă lui Asta haine de păpuşă.

I-am anunţat pe Jorgenseni că am venit şi, după o oarecare întârziere, mi s-a spus să urcăm. Mimi ne aştepta pe coridor cu braţele deschise când am coborât din lift şi avea un mare debit verbal.

— Nenorocitele astea de ziare, spuse ea. M-au exasperat cu vestea că eşti pe moarte. Am telefonat de două ori dar nu mi-au dat legătura şi nici nu mi-au spus cum te simţi. Ne îmbrăţişă pe amândoi. Sunt atât de bucuroasă, Nick că a fost vorba doar de minciuni, chiar dacă n-o să ai noroc la cărţi în seara asta. Bineînţeles că nu vă aşteptam şi... Dar eşti palid. Ai fost într-adevăr rănit.

— Nu rău, am spus eu. Un glonţ m-a zgâriat, dar nu e nimic serios.

— Şi cu toate astea ai venit la cină! E flatant, dar mi-e teamă să nu fie o prostie, zise ea. Apoi se întoarse către Nora: Eşti sigură că e bine să-l laşi...

— Nu sunt sigură, spuse Nora, dar el a vrut să vină.

— Bărbaţii sunt aşa de idioţi, spuse Mimi luându-mă de braţ. Ori fac adevărate probleme din nimicuri, ori neglijează lucruri care... Dar vă rog intraţi. Vino, lasă-mă să te ajut!

— Nu e chiar aşa de grav, am asigurat-o eu, dar ea

insistă să mă conducă spre un scaun şi să mă învelească cu o pătură.

Jorgensen intră şi, dând mâna cu mine, îmi spuse că e mulţumit să observe că sunt mai viu decât se spunea în ziare. Pe urmă se înclină către Nora şi spuse:

— Încă o secundă vă rog să mă scuzaţi şi voi termina cocktailurile.

— Nu ştiu unde e Dorry, spuse Mimi. Se smiorcăie pe undeva, presupun. Voi nu aveţi copii, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Nora.

— Păcat, cu toate că uneori dau mare bătaie de cap, zise Mimi suspinând. Cred că nu sunt suficient de severă. Când o cert pe Dorry, ea mă crede un adevărat monstru. Deodată faţa ei se lumină: Iată-l pe alter egoul meu. Ţi-l aduci aminte pe dl. Charles, Gilbert? Iar dumneaei este d-na Charles.

Gilbert Wynant era cu doi ani mai tânăr decât sora lui, un băieţandru blond, cu bărbie turtită. Mărimea remarcabilă a ochilor albaştri deschis şi lungimea genelor îi dădeau o înfăţişare uşor efeminată. Nu mi-a rămas decât să sper că încetase să fie nulitatea plângăcioasă de pe vremea când era un puşti.

Jorgensen se întoarse cu cockteilurile iar Mimi insistă să le povestesc cum am fost împuşcat. Le-am povestit, făcând ca lucrurile să pară şi mai lipsite de sens decât fuseseră.

— Dar de ce venise la tine? întrebă ea.

— Dumnezeu ştie. Şi mie mi-ar plăcea să ştiu. Poliţiştilor de asemenea le-ar plăcea să ştie.

— Am citit undeva, spuse Gilbert, că atunci când criminalii sunt acuzaţi de ceva ce nu au făcut (chiar şi de lucruri mărunte) sunt mult mai neliniştiţi decât oamenii normali. Credeţi că e adevărat, domnule Charles?

— E foarte probabil.

— Cu excepţia cazului în care e vorba de ceva consistent,

ştiţi, ceva ce le-ar fi plăcut să fi făcut, adăugă Gilbert.

I-am spus din nou că era foarte probabil.

— Nu fi politicos cu Gil, dacă începe să spună prostii, îmi zise Mimi. Mintea lui e aşa de confuză din cauza lecturilor... Dragul meu, adu-ne un alt cocktail.

Băiatul plecă să prepare băuturile iar Nora şi cu Jorgensen stăteau într-un colţ, alegând nişte discuri.

— Am primit azi o telegramă de la Wynant, am spus eu.

Mimi privi îngrijorată în jur, după care se aplecă şi-mi spuse aproape în şoaptă:

— Ce scrie?

— Vroia ca eu să aflu cine a ucis-o. Mi-a trimis-o de la Philadelphia, azi după-amiază.

Respiraţia ei se acceleră.

— Şi ai să o faci?

— Am trimis-o la poliţie, am spus eu dând din umeri.

Gilbert se întoarse cu shaker-ul iar Jorgensen şi Nora puseră la pick-up ceva de Bach. Mimi îşi bău repede cocktailul şi Gilbert îi turnă încă unul, după care se aşeză şi spuse:

— Vroiam să vă întreb: puteţi să vă daţi seama dacă cineva e drogat doar privindu-l?

Tremura.

— Foarte rar. De ce?

— Mă întrebam, aşa. Nici dacă se droghează regulat?

— Cu cât o face de mai mult timp, cu atât şansele să-ţi dai seama că ceva nu e în regulă sunt mai mari, însă de multe ori nu poţi să fii sigur că e vorba de droguri.

— Şi mai e ceva, spuse el. Se pare că dacă eşti înjunghiat simţi doar impactul imediat dar durerea vine mai târziu. Aşa e?

— Da, asta dacă eşti înjunghiat suficient de tare şi cu un cuţit de ajuns de ascuţit. Cu glonţul e acelaşi lucru, simţi doar lovitura la început; dacă pistolul este de calibru mic şi

cămaşa glonţului e de oţel, nici atât. Durerea vine după ce aerul intră în rană.

Mimi, care era la al treilea cocktail, spuse:

— Cred că amândoi sunteţi indecenţi şi dezgustători, mai ales după ceea ce i s-a întâmplat lui Nick. Încearcă să o găseşti pe Dorry, Gil. Tu-i cunoşti pe câţiva dintre prietenii ei. Telefonează-le! Cred că o să se întoarcă curând, dar sunt îngrijorată.

— E la noi la hotel, am spus.

— La voi?

Surpriza ei putea să fie autentică.

— A venit azi după-amiază şi ne-a întrebat dacă poate să rămână un timp.

Ea îmi zâmbi îngăduitor şi-mi spuse dând din cap:

— Tinerii ăştia! după care deveni serioasă şi întrebă: Un timp?

Eu am aprobat dând din cap în timp ce Gilbert aparent neinteresat de subiect se pregătea să îmi pună o altă întrebare. Mimi zâmbi din nou şi spuse:

— Îmi pare rău că vă deranjează dar e mai bine să o ştiu acolo decât Dumnezeu ştie pe unde. Când o să vă întoarceţi la hotel, probabil că i-a trecut deja smiorcăiala aşa că o s-o trimiteţi acasă, nu?

Ea îmi mai turnă un cocktail şi continuă:

— Aţi fost teribil de drăguţi cu ea.

Eu nu am spus nimic, iar Gilbert începu:

— D-le Charles, criminalii... vreau să spun criminalii profesionişti... de obicei...

— Nu te întrerupe, Gil, spuse Mimi. O s-o trimiteţi acasă nu-i aşa?

Ea era plăcută când vorbea, dar parcă era Regina Franţei, aşa cum o descrisese Dorothy.

— Poate să mai rămână dacă vrea. Nora o place.

Mimi îmi făcu semn cu degetul.

— N-am să vă las să o influenţaţi. Presupun că v-a spus o mulţime de prostii despre mine.

— A zis ceva despre o bătaie.

— Ai văzut, spuse Mimi mulţumită de sine, ca şi cum asta i-ar fi dovedit teoria. Nu, o să trebuiască să o trimiteţi acasă, Nick.

Eu îmi terminasem cocktailul.

— Ei bine? întrebă ea.

— Poate să stea la noi dacă vrea, Mimi. Ne face plăcere compania ei.

— E ridicol. Locul ei e acasă, şi vreau să fie aici.

Vocea ei devenise puţin ascuţită.

— E doar un copil şi nu trebuie să-i încurajaţi ideile prosteşti.

— Eu nu fac nimic. Dacă ea vrea să rămână, să rămână.

Furia era un lucru foarte plăcut în ochii albaştri ai lui Mimi.

— E copilul meu şi e minoră. Ai fost foarte drăguţ cu ea dar acum e altceva şi nu-mi convine. Dacă nu o trimiteţi acasă, o să iau măsuri. Nu vreau să mă port urât dar (se apleacă spre mine silabisind cuvintele) ea trebuie să vină acasă!

— Sper că nu vrei să ne certăm!

Ea mă privi ca şi cum ar fi vrut să-mi spună „te iubesc”!

— Asta e o ameninţare?

— Bine, am spus eu atunci. Aranjează să fiu arestat pentru răpire şi corupţie de minori.

Ea spuse brusc cu o voce tăioasă şi furioasă:

— Şi spune-i nevestei tale să ia labele de pe soţul meu.

Nora care căuta un alt disc împreună cu Jorgensen îi pusese mâna pe manşetă. Amândoi s-au întors surprinşi să se uite la Mimi.

— Nora, am spus eu, d-na Jorgensen vrea să-ţi iei labele de pe soţul ei.

— Îmi pare foarte rău, spuse Nora zâmbindu-i lui Mimi; apoi mă privi şi afişând o expresie de falsă îngrijorare, adăugă cu o voce melodioasă precum copiii care recită o piesă: vai, Nick, eşti palid. Sunt sigură că ai exagerat şi îţi va fi din nou rău. Îmi pare rău, d-nă Jorgensen dar mi-e teamă că trebuie să-l duc la culcare imediat. Vă rugăm să ne scuzaţi!

Am fost de o politeţe exemplară după care am coborât şi am luat un taxi.

— Ei bine, spuse Nora, ai ratat o cină. Acum ce ai de gând? Să mâncăm împreună cu Dorothy, acasă?

— Nu, pot să mă descurc şi fără familia Wynant o vreme. Hai să mergem la localul lui Max. Aş mânca nişte melci.

— Bine. Ai aflat ceva?

— Nimic.

— Păcat, tipu' e foarte prezentabil, spuse ea pe gânduri.

— Cum e de fapt?

— E doar marionetă. Ce păcat.

După cină ne-am întors înapoi la *Normandie*. Dorothy nu era acolo şi totuşi, parcă mă aşteptam la asta. După ce a căutat-o în camere, Nora a sunat la recepţie, dar nu era nici un mesaj pentru noi.

— Şi ce dacă, a întrebat ea.

Nu era încă ora zece.

— Poate nu-i nimic sau poate fi orice, am zis. Bănuiesc că o să se întoarcă pe la trei noaptea cu o mitralieră cumpărată la Childs'.

— S-o ia dracu', spuse Nora. Pune-ţi pijamaua şi culcă-te.

11

Rana era mult mai uşor de suportat când m-a trezit Nora a doua zi la prânz.

— Poliţistul meu simpatic vrea să te vadă, îmi zise Nora. Cum te simţi?

— Îngrozitor. Nu ar fi trebuit să beau înainte de culcare.

Am împins-o pe Asta şi m-am dat jos din pat. Guild bea ceva când am intrat în sufragerie şi îmi zâmbi cu faţa lui lată şi gălbejită.

— Ei bine, d-le Charles, arăţi destul de proaspăt, în dimineaţa asta.

Am dat mâna cu el, i-am spus că mă simt destul de bine şi ne-am aşezat. El se încruntă şi zise amabil:

— Oricum, nu trebuia să-mi faci poanta asta.

— Poantă?

— Sigur. Ai ieşit să întâlneşti persoana când eu te-am lăsat în pace cu întrebările ca să-ţi dau o şansă să te odihneşti. Mă gândeam că ar trebui să am prioritate, cum ai spune tu.

— Nu m-am gândit, am spus eu. Îmi pare rău. Ai văzut telegrama pe care am primit-o de la Wynant?

— Da, da îl căutăm deja la Philadelphia.

— Şi acum în legătură cu pistolul ăla… am început eu.

El mă opri.

— Care pistol? Ăla nu mai e un pistol. Trăgaciul şi ţeava sunt ruginite. Dacă cineva a tras cu el în ultimele şase luni eu sunt papa de la Roma. Să nu mai pierdem timpul vorbind despre gunoiul ăla.

— Asta explică totul, am spus eu râzând. L-am luat de la cineva beat care susţine că îl cumpărase, într-o cârciumă cu 12 dolari. Acum îl cred..

— Mâine, poimâine o să se vândă pistoale şi la primărie. Şi acum, ca între bărbaţi, lucrezi sau nu la cazul Wolf?

— Ai văzut telegrama de la Wynant?

— Da. Deci atunci nu mai eşti angajat de el. Întrebarea rămâne.

— Nu mai sunt detectiv particular şi nici vreun alt fel de detectiv.

— Am mai auzit asta însă întrebarea rămâne.

— Bine. În regulă. Nu.

El se gândi o clipă şi spuse:

— Lasă-mă atunci să te iau altfel.

— Te interesează cazul?

— Cunoşteam persoanele astea şi evident că mă interesează.

— Asta e tot?

— Da.

— Şi nu te aştepţi să lucrezi la cazul ăsta?

Telefonul sună şi Nora merse să răspundă.

— Ca să fiu sincer, nu ştiu. Dacă alţii continuă să mă împingă nu ştiu unde o să ajung.

Guild dădu din cap şi spuse:

— Înţeleg. Cred că pot să-ţi spun că mi-ar plăcea să fii implicat, dar de partea bună a lucrurilor.

— Vrei să zici că nu de partea lui Wynant. Crezi că a comis crima?

— Asta nu ştiu. Însă oricum nu ne ajută prea mult să aflăm adevărul.

Nora apăru în pragul uşii.

— Nick, la telefon.

La celălalt capăt al firului era Herbert Macaulay.

— Salut, Charles. Cum îi merge rănitului?

— Bine, mulţumesc.

— Ai veşti de la Wynant?

— Da.

— Am primit o scrisoare de la el în care spune că ţi-a telegrafiat. Te simţi prea rău să...

— Nu, nu, sunt pe picioare. Dacă eşti la birou după amiază o să trec pe acolo.

— Perfect, spuse el. Am să rămân până la şase.

M-am întors în sufragerie. Nora îl invită pe Guild să ia prânzul împreună cu noi care abia atunci luăm micul dejun.

Mi-am exprimat dorinţa de a bea înainte de micul dejun iar Nora a plecat să comande mâncarea şi să ne aducă ceva de băut.

— E o femeie nemaipomenită, spuse Guild iar eu l-am aprobat. Să presupunem că o să fii împins în afacerea asta aşa cum spui. Aş vrea în cazul ăsta să fii mai degrabă de partea noastră decât împotrivă.

— Şi eu aş vrea.

— Atunci ne-am înţeles, spuse el, rotindu-se cu scaunul. Nu cred că-ţi aduci aminte de mine dar pe vremea când lucrai aici în oraş eu asiguram paza pe strada 42.

— Desigur, am spus eu politicos. Mi se părea ceva familiar... Oricum, uniforma te schimbă foarte mult.

— Probabil. Aş vrea însă să fiu convins că nu ascunzi nimic din ceea ce nu ştim încă.

— N-aş vrea să fie aşa. Nu ştiu ce ştiţi voi dar eu nu ştiu prea multe. Nu l-am văzut pe Macaulay de când a fost comisă crima şi nici măcar nu am urmărit ce s-a scris în ziare.

Telefonul sună din nou. Nora ne-a adus de băut şi a plecat să răspundă.

— Ce ştim noi nu e secret, zise Guild, şi dacă ai timp o să-ţi spun.

El gustă băutura şi dădu din cap mulţumit.

— Dar întâi aş vrea să te întreb ceva: I-ai povestit doamnei Jorgensen despre telegrama pe care ai primit-o?

— Da, şi i-am spus că v-am expediat-o vouă.

— Şi ea ce a zis?

— Nimic. Punea doar întrebări căci încearcă să-l găsească.

Îşi lăsă capul pe o parte şi închise parţial un ochi.

— Nu crezi că ei ar putea fi de comun acord? spuse el ridicând mâna. Trebuie să înţelegi că nu ştiu dacă e aşa şi nici care ar fi consecinţele în cazul în care ar fi aşa, însă eu doar întreb.

— Totul e posibil, însă cred că nu lucrează împreună, am replicat.

— De ce? Cred că ai dreptate, zise el apoi adăugă încet: Sunt însă câteva aspecte... Întotdeauna e aşa. Bine Charles, am să-ţi spun tot ce ştim cu precizie şi dacă ne mai dai şi tu câte ceva o să-ţi fiu recunoscător.

Eu am spus că o să fac tot ce pot.

— Ei bine, cam în jur de 3 octombrie Wynant i-a spus lui Macaulay că trebuie să plece un timp din oraş. Nu i-a spus nici unde, nici de ce, dar Macaulay crede că lucrează la o invenţie de care nu vrea să se ştie (ulterior află de la Julia Wolf că are dreptate) şi bănuieşte că Wynant se ascunde la Adirondacks însă când o întrebă pe fată despre asta, ea răspunse că nu mai ştie multe despre el.

— Ea ştia despre ce invenţie e vorba?

— Nu, potrivit lui Macaulay, zise Guild dând din cap, ştia doar că avea nevoie de spaţiu pentru instalaţii care costă scump. De asta l-a pus pe avocat să-i vândă acţiunile şi să-i ţină pregătiţi banii în bancă cu împuterniciri depline.

— Împuterniciri depline?

— Exact. Şi când avea nevoie de bani, îi vroia cash.

— Întotdeauna a avut idei ciudate, am spus.

— Asta spune toată lumea. Se pare că nu vrea să-şi asume riscul de a fi localizat datorită cecurilor, iar acolo unde este nu vrea să se ştie că el este Wynant. De asta nu a luat fata cu el (şi nici măcar nu i-a spus unde se duce,

dacă ea zicea adevărul) şi şi-a lăsat mustaţă şi barbă.

Cu mâna stângă el îşi pipăi o barbă imaginară.

— Deci era la Adirondacks? am întrebat.

Guild dădu din umeri şi spuse:

— Am spus aşa pentru că în afară de Adirondacks şi Philadelphia nu avea nici o altă indicaţie. Acum îl căutăm în munţi dar nu e nimic sigur. Poate o fi prin Australia.

— De câţi bani lichizi a avut Wynant nevoie?

— Asta pot să-ţi spun exact.

Scoase din buzunar un teanc de hârtii ponosite, alese un plic care era ceva mai murdar decât restul pe care le băgă înapoi şi zise:

— A doua zi, după ce a vorbit cu Macaulay a scos el însuşi din bancă cinci mii de dolari: Pe 28 (octombrie, vreau să spun) l-a pus pe Macaulay să-i trimită alţi cinci mii iar pe 6 noiembrie a mai scos două mii cinci sute. Pe 15 a scos o mie, şapte mii cinci sute pe 30, alţi o mie cinci sute pe 6 (asta era deja în decembrie) o mie pe 18 şi cinci mii pe 22, cu o zi înainte ca ea să fie omorâtă.

— Aproape treizeci de miare, am spus. Avea un cont destul de serios.

— Douăzeci şi opt de mii cinci sute, ca să fim mai exacţi.

Guild băgă plicul la loc în buzunar.

— Trebuie să înţelegi că nu-i avea pe toţi la dispoziţie. După primul telefon pe care l-a primit Macaulay a trebuit mereu să vândă ceva ca să strângă suma. Am o listă a lucrurilor pe care le-a vândut, dacă vrei s-o vezi, spuse el bătându-se pe buzunar.

Am spus că nu.

— Cum îi trimitea banii lui Wynant?

— Când avea nevoie, el îi scria fetei care îi lua de la Macaulay, şi îi trimitea chitanţele.

— Şi cum le trimitea lui Wynant?

Guild dădu din cap şi spuse:

— Ea i-a spus lui Macaulay că urma să-l întâlnească în locuri prestabilite, dar el crede că ea ştia unde e chiar dacă nu vroia să recunoască.

— Deci este posibil să mai fi avut ultimii cinci mii de dolari asupra ei atunci când a fost omorâtă, nu?

— În cazul ăsta ar fi vorba de jaf, - ochii gri şi umezi ai lui Guild erau aproape închişi - dacă nu a omorât-o chiar el când a venit să-i ia.

— Sau doar dacă - am sugerat eu - altcineva a omorât-o pentru un alt motiv apoi a găsit banii pe care a considerat de cuviinţă să-i ia.

— Sigur, fu el de acord. Lucruri de genul ăsta se întâmplă mereu. Uneori cei care găsesc primii cadavrul fură câte ceva înainte de a da alarma. Guild ridică mâna şi adăugă: Desigur că d-na Jorgensen - o lady ca ea - sper că nu crezi că...

— Şi în afară de asta, ea nici nu era singură, nu-i aşa? am întrebat.

— Pentru scurtă vreme. Telefonul din apartament era defect şi liftierul l-a trimis pe administrator să telefoneze din birou. Dar să ne înţelegem: nu vroiam să spun că d-na Jorgensen a făcut ceva ciudat. E puţin probabil ca o doamnă de talia ei...

— Ce avea telefonul? am întrebat eu.

Sună cineva la uşă.

— Ei bine, spuse Guild. Nu ştiu ce să zic. Telefonul...

Făcu o pauză cât chelnerul care intrase aranja masa.

— În legătură cu telefonul, reluă Guild ceva mai târziu când stăteam la masă, nu ştiu nici eu ce să spun. Un glonţ nimerise chiar în microfon.

— Întâmplător sau...

— Asta mi-ar plăcea şi mie să ştiu. Aparţinea aceluiaşi pistol din care proveneau cele patru gloanţe care au nimerit-o însă dacă a fost tras din greşeală sau intenţionat

nu am de unde să ştiu. Este un mod destul de zgomotos de a scoate un telefon din funcţiune.

— Asta mă face să mă întreb, am spus eu, dacă nu a auzit nimeni împuşcăturile? Un 32 nu e o mitralieră însă oricum cineva ar fi trebuit să audă.

— Sigur, spuse el dezgustat. Acum foarte mulţi îşi aduc aminte că au auzit ceva, însă la momentul respectiv nu au făcut nimic şi Dumnezeu ştie cine ar putea cădea de acord cu ceea ce ei cred că au auzit.

— Aşa se întâmplă, am spus îngăduitor.

— De parcă n-aş şti, zise el luând încă o bucată de carne. Unde rămăsesem? A, da, la Wynant. Şi-a abandonat apartamentul când a plecat, lăsându-şi lucrurile într-un depozit. Le-am studiat dar n-am găsit nimic care să ne indice unde a plecat sau - ne-am gândit noi că ar fi util - la ce lucra. N-am fost mai norocoşi nici în magazinul lui de pe bulevardul 1. Totul era încuiat de când plecase, dar ea venea de două ori pe săptămână să ridice poşta. De când a murit ea nu a apărut nici o scrisoare care să spună ceva în plus, şi nici prin casă nu am găsit nimic care să ne fie de vreun ajutor.

El îi zâmbi lui Nora şi adăugă:

— Cred că asta e destul de plictisitor pentru dv. d-nă Charles.

— Plictisitor, spuse ea surprinsă. Dimpotrivă sunt foarte curioasă.

— Femeilor de obicei le place mai multă culoare, spuse el tuşind. Ceva mai fascinant. Oricum nu avea nici un indiciu unde ar fi putut fi până vinerea trecută, când i-a telefonat lui Macaulay să-l întâlnească la ora două în holul hotelului Plaza. Macaulay nu era în birou, aşa că i-a lăsat un mesaj.

— Macaulay era aici, am spus. Luam prânzul.

— Mi-a zis. Ei bine, Macaulay ajunge la Plaza aproape la ora trei când nu-l găseşte pe Wynant, care nu era nicăieri

înregistrat la hotel. El încercă să-l descrie dar fără barbă şi nimeni la Plaza nu-şi amintea nimic. Telefonă apoi din nou la birou dar Wynant nu mai sunase. În aceste condiţii o sună pe Julia Wolf care îi spune că nu ştia nici măcar dacă Wynant era în oraş, ceea ce el crezu că e o minciună căci cu o zi în urmă îi dăduse cinci mii de dolari pentru clientul său, îşi imagină că Wynant venise să îi ia, însă răspunse doar „all right” şi închizând telefonul îşi văzu de treabă.

— Ce treabă avea de fapt? am întrebat.

Guild se opri din mestecat şi spuse:

— Cred că n-ar fi rău de ştiut. O să aflu. Nu era suspectat şi nu l-am întrebat, deşi nu ne strică să ştim cine are alibiuri şi cine nu.

Am dat din cap că nu, anticipând întrebare pe care încă nu o pusese.

— Nici eu nu văd nici un motiv pentru care ar fi suspectat, în afară doar de faptul că este avocatul lui Wynant şi ştie probabil mai multe decât spune.

— Sigur. Înţeleg. Ei bine, bănuiesc că la asta folosesc avocaţii. Şi acum în legătură cu fata: probabil că Julia Wolf nu era numele ei adevărat. N-am fost în stare să aflăm cu precizie dar oricum nu pare să fie tipul de damă căreia să îi încredinţezi atâţia bani. Asta în cazul în care el ar fi ştiut despre ea.

— Avea cazier?

El dădu din cap afirmativ.

— Povestea e de lux. Cu câţiva ani înainte de a lucra pentru el a fost închisă, şase luni la Cleveland pentru fraudă sub numele de Rhoda Stewart.

— Şi crezi că Wynant ştia asta?

— De unde să ştiu? Nu s-ar zice după banii pe care îi încredinţa, dar nu se ştie niciodată. Din câte mi s-a spus era înnebunit după ea şi ştii până unde pot ajunge unii. Între timp ea se învârtea cu acest Shop Morelli şi băieţii săi.

— Ai cu adevărat ceva împotriva lui? am întrebat.

— Nu în povestea asta, spuse Guild cu părere de rău, dar îl căutăm pentru alte câteva lucruri.

După ce îşi încruntă sprâncenele grizonate adăugă:

— Aş vrea să ştiu de ce a venit să te vadă. Bineînţeles că drogaţii sunt imprevizibili dar oricum aş vrea să ştiu.

— Eu ţi-am spus tot ce ştiam.

— Nu mă îndoiesc de asta, mă asigură întorcându-se către Nora. Sper că nu consideraţi că am fost prea duri cu el însă, vedeţi, uneori...

Nora zâmbi arătând că înţelege perfect situaţia, după care îi umplu ceaşca cu cafea.

— Mulţumesc, doamnă.

— Morelli era drogat? întrebă ea privindu-mă,

— Până în vârful urechilor, am spus.

— De ce nu mi-ai spus, se plânse ea. Îmi scapă totul.

Se ridică de la masă să răspundă la telefon.

— Ai de gând să îl acuzi pentru că te-a împuşcat.? întrebă Guild.

— Nu, dar dacă voi aveţi nevoie o voi face.

El dădu din cap; vocea lui era obişnuită, dar în ochii săi se citea o oarecare curiozitate.

— Deocamdată, avem destule despre el.

— Îmi vorbeai despre fată.

— Da. Am aflat că nu venea acasă noaptea de multe ori şi câteodată lipsea două-trei zile. Poate că atunci se întâlnea cu Wynant! Nu ştiu. Nu am găsit omisiuni sau ezitări în povestea lui Morelli care zice că nu a văzut-o de trei luni. Ce părere ai de chestia asta?

— Aceeaşi ca şi tine, am răspuns. Sunt aproape trei luni de când Wynant a plecat. Poate că înseamnă ceva, poate că nu.

Nora intră şi-mi spuse că Harrison Quinn era la telefon şi vroia să-mi vorbească. El mă anunţă că-mi vânduse nişte

acţiuni de care nu îmi mai aminteam şi îmi spuse preţurile.

— Ai văzut-o pe Dorothy Wynant? am întrebat.

— Nu, de când am plecat de la tine, dar o întâlnesc în după-amiaza asta la Palma să bea ceva. Dacă îţi vine să crezi, mi-a spus să nu-ţi zic. Cum rămâne cu aurul ăla, Nick? O să pierzi dacă nu acţionezi acum. Oamenii ăştia sălbatici din vest vor produce un fel de inflaţie imediat după ce se întruneşte Congresul, asta e sigur şi chiar dacă nu o fac, toată lumea se aşteaptă la aşa ceva. Aşa cum ţi-am spus şi săptămâna trecută, se vorbeşte deja că...

— E în regulă, i-am spus şi i-am dat mână liberă să cumpere nişte lingouri la cota 12½.

Apoi el îşi aminti că citise în ziare că aş fi fost împuşcat. Era destul de ambiguu şi nu s-a preocupat prea tare când l-am asigurat că mă simt bine.

— Să înţeleg că nu jucăm ping-pong câteva zile, adăugă cu un ton de regret care părea autentic.

— Fii atent; ai biletele alea la premieră diseară. Dacă nu te duci eu aş...

— O să mergem. Mulţumesc oricum.

Râse după care am încheiat convorbirea.

Când m-am întors în sufragerie ospătarul făcea curat pe masă iar Guild stătea comod pe canapea. Nora tocmai îi spunea:

— ...întotdeauna de Crăciun trebuie să plecăm de acasă căci familia mea ori vine în vizită, ori ne cheamă pe noi iar lui Nick nu îi place.

Asta îşi lingea labele într-un colţ.

Guild îşi privi ceasul şi spuse:

— V-am luat o mulţime din timpul dvs. Nu vroiam să...

Eu m-am aşezat şi am întrebat:

— Ajunsesem la crimă, nu-i aşa?

— Da, zise el şi se relaxă din nou pe canapea. Asta se întâmpla vineri 23 cam la trei şi douăzeci după-amiaza când

d-na Jorgensen a venit şi a găsit-o. Tot ceea ce ştim e că la două şi jumătate telefonul funcţiona şi totul era în regulă, căci d-na Jorgensen o sunase. La fel la trei când a sunat-o Macaulay.

— N-am ştiut că d-na Jorgensen îi telefonase.

— Aşa a fost, spuse Guild dregându-şi vocea. N-am suspectat nimic, înţelegi, dar în urma verificărilor centralista de la Courtland afirma că-i dăduse legătura d-nei Jorgensen pe la două jumătate.

— Şi ce-a spus d-na Jorgensen?

— A spus că sunase să întrebe unde poate să îl găsească pe Wynant, dar această Julia Wolf i-a spus că nu ştie. Crezând că minte, d-na Jorgensen a întrebat dacă poate să-i facă o scurtă vizită iar ea a fost de acord. Ei bine, s-a dus acolo şi a găsit-o. Vecinii nu văzuseră pe nimeni intrând sau ieşind din apartamentul d-rei Wolf dar asta nu înseamnă nimic. O groază de persoane pot trece pe acolo fără să fie văzute. Pistolul nu era acolo. Nu erau semne că cineva ar fi forţat uşa iar lucrurile nu erau mai dezordonate decât ţi-am spus. Vreau să zic că locul nu arăta ca şi cum ar fi fost percheziţionat. Ea purta un inel cu diamante care valora probabil câteva sute iar în geantă avea treizeci şi ceva de dolari. Vecinii îi ştiau pe Wynant şi pe Morelli (căci amândoi veniseră de mai multe ori) dar au spus că nu-i mai văzuseră de un timp. Fereastra care dădea spre scara de incendiu era încuiată iar scara nu părea să fi fost utilizată recent. Cred că asta e tot, spuse el răsucindu-şi mâinile.

— Nu aţi găsit amprente?

— Ba da, ale ei şi ale celor care fac curăţenie, după câte ne-am putut da seama. Nimic nu ne-ar putea fi de folos.

— Dar în ceea ce-i priveşte pe prietenii ei?

— Nu părea să aibă... oricum nu prieteni apropiaţi.

— Cum rămâne cu... cum îl cheamă?... Nunheim, care o considera prietena lui Morelli?

— O ştia din vedere, o văzuse cu Morelli de câteva ori şi mai apoi a recunoscut-o când i-a văzut fotografia în ziare.

— Cine e el?

— Tipul e în regulă. Ştim totul despre el.

— Nu-mi ascunzi nimic, după ce m-ai făcut să-ţi promit că nici eu nu-ţi voi ascunde nimic, nu-i aşa?

— Bine, spuse Guild, dar rămâne între noi: tipul lucrează pentru departament din când în când.

— Aaa...

— Asta e cam tot ce ştim, zise el ridicându-se. Tu ai ceva ce ne-ar putea ajuta?

— Nu.

Mă privi fix câteva clipe şi zise:

— Ce crezi despre toate astea?

— Inelul ăla cu diamante era o verighetă de logodnă?

— Îl purta pe degetul cu pricina.

După o pauză întrebă:

— De ce?

— Ar fi folositor să ştim cine i l-a cumpărat. Mă duc să-l văd cu Macaulay după-amiază. Dacă apare ceva te sun. Pare să fie vorba despre Wynant dar...

„Aha”, mă aprobă el într-un mod firesc apoi dădu mâna cu Nora şi cu mine, ne mulţumi pentru whisky, pentru dejun şi pentru ospitalitatea noastră în general, după care plecă.

I-am spus Norei:

— Nu sunt eu cel care să sugereze că farmecul tău nu ar deschide sufletul oricărui bărbat, dar să nu fii atât de sigură că tipul ăsta nu ne ia peste picior.

— Deci s-a ajuns şi la asta, spuse ea. Eşti gelos pe poliţişti.

12

Scrisoarea lui Clyde Wynant către Macaulay era un document în toată regula. Era foarte prost scrisă la maşină pe o hârtie albă, datată 26 decembrie 1932, Philadelphia.

„Dragul meu Herbert: I-am telefonat lui Nick Charles care a lucrat pentru mine în urmă cu câţiva ani aşa cum îţi vei aminti şi care se află acum la New York, ca să îl pun în contact cu tine în legătură cu moartea îngrozitoare a sărmanei Julia. Vreau să faci tot ce-ţi stă în putere ca să (aici urmă un rând complet şters din care nu se înţelegea nimic) îl convingi să găsească criminalul. Nu mă interesează cât costă. Plăteşte-l!

Mai sunt nişte lucruri pe care aş vrea ca el să le ştie în afară de ceea ce o să-i spui tu. Nu cred că el ar trebui să transmită poliţiştilor ceea ce îi voi spune dar sunt convins că ştie el ce e mai bine de făcut şi vreau să aibă mână liberă căci am totală încredere în el. Probabil e mai bine să-i arăţi scrisoarea după care o să te rog să o distrugi cu atenţie. Iată faptele:

Când am întâlnit-o pe Julia joi seara ca să iau cei 1000 de dolari de la ea, mi-a spus că vrea să-şi dea demisia. Mi-a spus că nu se simţise deloc bine de la o vreme iar doctorul îi recomandase să plece undeva să se odihnească iar acum când problema moştenirii unchiului ei fusese rezolvată îşi putea permite acest lucru şi aşa vroia să facă. Nu spusese niciodată că ar fi avut probleme cu sănătatea şi am crezut că ascunde adevăratul motiv pentru care vroia să plece

însă, cu toate insistenţele mele, nu am reuşit să aflu nimic în plus. Nu ştiam nimic nici despre unchiul care ar fi murit şi pe care ea îl numea unchiul John de la Chicago. Cred că asta ar putea fi verificat, dacă e important. Nu am reuşit s-o conving să se răzgândească aşa că urma să plece în ultima zi a lunii. Părea îngrijorată sau speriată dar nu vroia să recunoască. La început mi-a părut rău că pleacă dar apoi mi-am dat seama că nu mai puteam avea încredere în ea căci minţise aşa cum de altfel credeam..

Următorul lucru pe care vreau să îl ştie Charles este că, indiferent ce credeau ceilalţi despre fosta mea relaţie cu Julia, de mai bine de un an noi nu eram mai mult decât şef şi angajat unul pentru celălalt. Relaţia asta era rezultatul unei înţelegeri mutuale. Pe urmă, cred că ar fi bine să se ştie unde se găseşte Victor Rosewater cu care am avut necazuri în urmă cu câţiva ani din cauza aceloraşi experienţe la care lucrez şi acum şi în legătură cu care mă acuzase că îl înşelasem, căci îl consider suficient de nebun ca să fie în stare să o omoare pe Julia în cazul în care ea ar fi refuzat să-i spună unde mă găsesc. În al patrulea rând, şi cel mai important, e de ştiut dacă fosta mea soţie a fost în contact cu Rosewater. Cum de a aflat că lucram la nişte experienţe la care acesta mă asistase cândva?

În al cincilea rând poliţia trebuia imediat convinsă că nu pot să le spun nimic despre criminal şi astfel să renunţe, a mă căuta căci asta ar conduce la divulgarea prematură a experienţelor pe care le fac, ceea ce aş considera foarte periculos în momentul ăsta. Acest lucru poate fi evitat prin clarificarea imediată a misterului crimei şi e ceea ce vreau să se

întâmple.

O să comunic cu tine din când în când iar, în acelaşi timp, dacă apare ceva urgent dă următorul anunţ în Times: «Abner. Da. Bunny.»

În cazul ăsta o să intru în contact cu tine.

Sper să înţelegi suficient necesitatea de a-l convinge pe Charles să mă ajute căci cunoaşte necazurile pe care le-am avut cu Rosewater precum şi persoanele implicate.

Al tău sincer,

Clyde Miller Wynant.

Am pus scrisoarea pe biroul lui Macaulay şi i-am spus:

— Lucrurile par destul de clare. Îţi aminteşti în ce consta asta cu Rosewater?

— Era ceva în legătură cu schimbarea structurii cristalelor. Pot să verific.

Macaulay luă din nou scrisoarea şi privind-o spuse încruntat:

— Zicea ceva de o mie de dolari pe care i-ar fi luat de la ea în seara aia. Eu îi dădusem cinci mii, atât îmi spusese ea că îi ceruse.

— Patru mii erau pentru moştenirea unchiului John? am sugerat.

— Aşa se pare. Interesant, n-am crezut niciodată că o să-l înşele. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu restul banilor pe care i-am dat.

— Ştiai că a fost închisă la Cleveland pentru fraudă?

— Nu. Pe bune?

— Da, potrivit poliţiei. Sub numele de Rhoda Stewart. Unde a găsit-o Wynant?

— N-am idee, spuse el dând din cap.

— Ştii ceva în legătură cu originea sau cu rudele ei?

El dădu din nou din cap.

— Cu cine era logodită? am întrebat.

— Nu ştiam că era logodită.

— Purta un inel cu diamante pe inelar.

— Asta e nou pentru mine, zise el.

După care închise ochii şi se gândi o clipă.

— Nu, nu-mi amintesc să fi remarcat un inel de logodnă.

Îmi zâmbi punându-şi mâinile pe birou:

— Ei bine, ce şanse am să te determin să faci ceea ce a cerut?

— Nici vorbă!

— Şi eu mă gândeam la fel. Ştii despre el la fel de multe ca şi mine. Ce te-ar putea face să-ţi schimbi ideea?

— Nu o să...

— Ar folosi să-l conving să te întâlnească? Poate dacă i-aş spune că ăsta ar fi singurul mod...

— Sunt dispus să vorbesc cu el însă va trebui să fie mult mai deschis decât în scrisoare.

— Vrei să spui că bănuieşti că el ar fi omorât-o? întrebă rar Macaulay.

— Nu ştiu nimic despre asta, am răspuns. Nu ştiu nici măcar cât poliţia care ştie îndeajuns de multe despre el ca să-l aresteze dacă l-ar găsi.

Macaulay suspină şi zise:

— Nu e distractiv să fii avocatul unui nătărău. O să încerc să-l determin să fie rezonabil dar ştiu că n-o să reuşesc.

— Ce vroiam să te mai întreb? Cum stă cu banii acum? Îi merge la fel de bine ca mai înainte?

— Aproape. Criza l-a atins puţin, la fel ca pe noi toţi, iar brevetele lui în metalurgie s-au dus dracu însă putem încă să mai contăm pe cincizeci-şaizeci de mii anual din brevetele sticlăriilor şi ale produselor antifonice sau...

Făcu o pauză pentru a mai întreba:

— Te îndoieşti cumva de posibilităţile lui de a te plăti?

— Nu, mă gândeam.

Atunci mi-a venit o altă idee.

— Mai are alte rude în afară de fosta soţie şi de copii?

— Mai are o soră, Alice Wynant, cu care nu mai e în relaţii de patru-cinci ani.

Am presupus că e vorba de mătuşa Alice la care Jorgensenii nu se duseseră în seara de Crăciun.

— De ce sunt certaţi? am întrebat.

— El a dat un interviu în ziare în care afirmă că planul cincinal rusesc nu este în mod obligatoriu sortit falimentului. Nimic mai mult.

— Ei sunt..., am spus râzând.

— Ea e chiar mai rău decât el. Uită foarte uşor. Într-o zi când fratele ei se opera de apendicită ea şi cu Mimi se duceau să-l vadă. Din direcţia opusă a trecut un dric care venea de la spital. Domnişoara Alice s-a albit, şi strângând-o pe Mimi de braţ i-a spus: „A, dragă! dacă ăsta ar fi... cum îl cheamă!”

— Unde locuieşte?

— Pe Madison Avenue. O găseşti în cartea de telefon. Nu cred că...

Apoi ezită.

— N-am s-o deranjez, am spus.

Înainte să zic altceva telefonul începu să sune.

El îşi duse receptorul la ureche şi spuse:

— Alo... Da, eu sunt... Cine?... A, da...

Gura lui se închise iar ochii i se măreau.

— Unde?... Da sigur. Dacă ajung? Da, spuse el privindu-şi ceasul. Ne vedem în tren.

— Era locotenentul Guild, îmi spuse. Wynant a încercat să se sinucidă la Allentown în Pennsylvania.

13

Dorothy şi Quinn erau la bar când am intrat în clubul Palma. Nu m-au văzut până ce nu am ajuns lângă Dorothy şi am spus:

— Salut, prieteni.

Dorothy era îmbrăcată cu aceleaşi haine cu care o văzusem ultima dată. Mă privi şi faţa i se îmbujoră.

— Trebuia să-i spui.

— Fata trebuie menajată, spuse Quinn vesel. M-am gândit să mă ocup eu în locul tău. Ce vrei să bei?

— Ca pe vremuri. Eşti un prieten adevărat... să pleci aşa fără să laşi o vorbă.

Dorothy mă privi din nou. Zgârieturile de pe faţă i se vindecaseră iar vânătăile de-abia se mai vedeau în timp ce gura nu îi mai era umflată.

— Am avut încredere în tine, spuse ea fiind gata să plângă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ştii ce vreau să spun. Şi atunci când te-ai dus la cină la mama am avut încredere în tine.

— Şi de ce nu?

— S-a alintat toată după-amiaza, spuse Quinn. Nu fi agresiv, după care o luă de mână şi adăugă: Haide, haide iubito...

— Taci din gură te rog, zise ea retrăgându-şi mâna dintr-a lui. Ştii foarte bine ce vreau să spun, urmă ea către mine. Tu şi cu Nora v-aţi bătut joc de mine de faţă cu mama şi cu...

Începusem să înţeleg ce se întâmplase.

— Ai vorbit cu ea şi ai crezut-o? am întrebat-o râzând. După douăzeci de ani mai înghiţi încă minciunile ei?

Presupun că ţi-a telefonat după ce plecasem de acolo. Ne certasem şi nu am stat mult.

Ea lăsă capul într-o parte şi spuse cu o voce stinsă:

— Ah, sunt o proastă.

Se agăţă de mine cu ambele mâini şi continuă:

— Ascultă, hai să mergem s-o vedem pe Nora. Trebuie să clarificăm lucrurile cu ea. Sunt atât de proastă. Mi-ar prinde bine dacă ea n-ar...

— Sigur. Dar avem tot timpul. Hai să bem ceva, mai întâi.

— Frate Charles, spuse Quinn, aş vrea să-ţi strâng mâna. Ai făcut din nou soarele să strălucească în viaţa noastră şi ne-ai redat libertatea. Hai să o vedem pe Nora, adăugă el golindu-şi paharul. Whisky-ul acolo e la fel de bun şi costă mai puţin.

— Tu de ce nu rămâi aici? îl întrebă ea.

— Eu nu, spuse el. Poate îl convingi pe Nick să rămână aici, dar eu vin cu tine. A trebuit să-ţi înfrunt tristeţea toată după-amiaza; acum vreau să mă bucur de lumina soarelui.

Când am ajuns la *Normandie*, Gilbert Wynant era acolo împreună cu Nora. Îşi sărută sora apoi dădu mâna cu mine şi după prezentările necesare cu Harrison Quinn, Dorothy începu să se scuze îndelung şi incoerent Norei.

— Ajunge, spuse Nora. Nu e nimic de iertat. Dacă Nick ţi-a spus că m-am simţit ofensată sau ceva de genul ăsta, e doar pentru că el e un grec mincinos. Să te ajut să te dezbraci.

Quinn dădu drumul la radio. La semnalul următor urma să fie cinci şi un sfert, ora estului.

— Fă te rog pe barmanul, îi spuse Nora lui Quinn, ştii unde sunt sticlele!

Apoi, ea veni după mine în baie.

— Unde ai găsit-o?

— Într-o cârciumă. Ce caută Gilbert aici?

— A zis că a venit să o vadă pe Dorothy. Ea nu a dat pe

acasă azi noapte şi credea că e încă aici. Cu toate astea nu a fost surprins când a descoperit că nu e, spuse ea râzând. A zis că hoinăreşte mereu sau că are dromomania care provine de la o fixaţie a mamei. Asta e foarte interesant. El zice că Stekel susţine că cei care suferă de asta au de obicei şi impulsuri cleptomane, însă el a încercat să o tenteze lăsând lucruri la întâmplare dar până acum nu a furat nimic.

— E în formă puştiul. A zis ceva de taică-su?

— Nu.

— Probabil că nu a auzit încă. Wynant a încercat să se sinucidă la Allentown. Guild şi Macaulay s-au dus acolo să-l vadă. Nu ştiu dacă să le spun copiilor sau nu. Mă întreb dacă Mimi are vreo legătură cu venirea lui aici.

— Eu n-aş crede asta, dar dacă tu...

— Doar mă întrebam, am spus. E de mult aici?!

— Cam de o oră. E un băiat nostim. Studiază chineza, scrie o carte despre Cunoaştere şi Credinţă (nu în chineză) şi crede că Jack Oakie e foarte bun.

— Şi eu la fel. Eşti obosită?

— Nu foarte tare.

Când ne-am întors în sufragerie Dorothy şi Quinn dansau pe „Eadie Was a Lady”. Gilbert lăsă jos revista în care se uita şi-mi spuse politicos că speră să mă refac după accidentul pe care l-am avut. I-am răspuns că rana este pe cale să se vindece.

— N-am fost niciodată rănit cu adevărat, din câte îmi aduc aminte, continuă el. Am încercat să mă rănesc singur, dar nu e acelaşi lucru. Doar m-a jenat, m-am enervat şi am transpirat îngrozitor.

— Atunci e cam acelaşi lucru, am spus.

— Chiar aşa? Credeam că nu e doar atât, zise el apropiindu-se puţin de mine. Sunt atât de tânăr şi n-am nici o şansă să... d-le Charles. Însă dacă sunteţi ocupat, vă rog

să-mi spuneţi. Aş fi foarte fericit dacă uneori am putea vorbi singuri fără să fim întrerupţi. Sunt atât de multe lucruri despre care aş vrea să vă întreb şi nu ştiu pe nimeni altcineva care ar putea să-mi răspundă.

— Nu sunt atât de sigur că aş şti să-ţi răspund, dar o să-mi facă plăcere de câte ori vrei.

— Chiar nu vă deranjează? Nu sunteţi doar condescendent?

— Nu, vroiam să spun doar că nu sunt sigur că pot să-ţi satisfac pe deplin curiozitatea.

— Iată, lucrurile cum ar fi canibalismul, spuse el. Nu în Africa sau în Noua Guinee, în Statele Unite vreau să spun. Sunt multe cazuri?

— Nu în zilele noastre. Nu din câte am eu cunoştinţă. Dar au fost cândva?

— N-aş putea să-ţi spun, dar se întâmpla din când în când înainte ca ţara să se stabilizeze. O clipă, o să-ţi dau un exemplu. M-am îndreptat către raftul de cărţi de unde am luat „Cele mai faimoase cazuri de criminalistică din America” a lui Duke, pe care Nora o cumpărase de la anticariat. Am deschis-o la capitolul pe care îl căutam şi i-am dat-o.

— Sunt doar trei sau patru pagini,

ALFRED G. PACKER - CANIBALUL care şi-a omorât cinci tovarăşi de drum în munţii Colorado, i-a mâncat şi le-a furat banii.

În toamna anului 1873 un grup de douăzeci de oameni îndrăzneţi au plecat de la Salt Lake City, statul Utah, ca să prospecteze ţinutul San Juan. Ştiind despre averile pe care le făcuseră unii, ei au plecat plini de speranţă şi optimişti dar cu cât timpul trecea şi nu vedeau decât arbori şi munţi înzăpeziţi ei deveneau mai deprimaţi. Cu cât mergeau mai departe peisajul era mai puţin îmbietor iar ei mai disperaţi căci singura recompensă probabilă părea moartea de

inaniţie. Tocmai când aventurierii erau gata să renunţe, au găsit o tabără de indieni şi, deşi nu ştiau cum vor fi primiţi au decis că nimic nu e mai rău decât să mori de foame.

Apropiindu-se de tabără au fost întâmpinaţi de un indian care părea prietenos şi care i-a condus la Quarey, şeful de trib. Spre surpriza lor indienii au fost foarte primitori şi i-au invitat să rămână până ce îşi vor fi recuperat pe deplin forţele. În sfârşit, echipa s-a decis să pornească din nou la drum având ca ţintă finală fortul Los Pinos. Quarey a încercat să-i descurajeze convingându-i pe zece dintre ei să se întoarcă înapoi la Salt Lake City. Ceilalţi zece erau hotărâţi să continue drumul. Quarey le-a dat provizii îndemnându-i să urmeze râul Gunnison care îşi purta numele după un locotenent ucis în 1832. (Vedeţi viaţa lui Joe Smith, *Mormonul*).

Alfred G. Packer care părea a fi conducătorul grupului ce urma să-şi continue drumul a ignorat sfaturile, fiind convins de abilitatea sa de orientare topografică. După ce au parcurs o scurtă distanţă, Packer le-a spus oamenilor că de curând fuseseră descoperite mine foarte bogate lângă izvoarele râului Rio Grande şi s-a oferit să-i ghideze într-acolo. Patru dintre ei au insistat să-i urmeze sfaturile lui Quarey dar Packer a reuşit să convingă cinci oameni: Swan, Miller, Noon, Bell şi Humphrey să-l acompanieze la mine.

Dintre primii patru care şi-au continuat drumul de-a lungul râului, doi au murit de inaniţie şi de extenuare iar ceilalţi doi au ajuns la fortul Los Pinos în februarie 1874, după suferinţe îngrozitoare. Generalul Adams era comandantul fortului, iar cei doi au fost trataţi cu tot respectul. Când şi-au recăpătat forţele au luat-o înapoi către lumea civilizată.

În martie 1874 generalul Adams a fost chemat la Denver pentru afaceri şi într-o dimineaţă rece şi ceţoasă când el era încă plecat, oamenii de la fort care luau micul dejun s-

au trezit la uşă cu un om disperat care le-a cerut de mâncare şi adăpost. Faţa acestuia era îngrozitor de tumefiată dar altfel era în condiţii destul de bune cu toate că stomacul lui nu putea să reţină mâncarea pe care i-o dădeau. El a declarat că se numea Packer şi a pretins că ceilalţi cinci tovarăşi de drum îl abandonaseră când a fost bolnav, dar îi lăsaseră o puşcă pe care o adusese cu el la fort. După ce a profitat timp de zece zile de ospitalitatea fortului, Packer a luat-o spre un loc numit Saquache pretinzând că de acolo va pleca în Pennsylvania unde avea un frate. La Saquache, Packer a băut zdravăn şi părea să fie plin de bani. În timp ce era beat, a spus multe poveşti contradictorii în legătură cu tovarăşii lui de drum şi a fost suspectat că se debarasase de ei prin metode murdare.

Apoi generalul Adams s-a oprit la Saquache întorcându-se de la Denver şi în timp ce se găsea acasă la Otto Mears a fost avertizat să-l aresteze pe Packer şi să-i cerceteze situaţia. Generalul a hotărât să-l ducă înapoi la fort şi pe drum s-a oprit la postul maiorului Downey unde i-a întâlnit pe cei zece oameni care îl ascultaseră pe şeful indienilor şi abandonaseră incursiunea. Atunci s-a dovedit că cea mai mare parte a declaraţiilor lui Packer erau false şi generalul a hotărât să deschidă o cercetare completă. Packer a fost legat şi adus la fort unde era ţinut sub atentă observaţie.

Pe 2 aprilie 1874 doi indieni euforici au intrat în fort purtând pe braţe ceea ce ei numeau „carne de om alb” şi pe care au declarat că o găsiseră în imediata apropiere. Zăcuse în zonă şi din cauza frigului era încă bine conservată. Când Packer a văzut despre ce era vorba, a devenit brusc palid şi s-a prăbuşit la podea cu un geamăt. După ce a fost trezit a implorat milă şi a dat următoarea declaraţie.

„Când eu şi ceilalţi cinci am plecat din tabăra lui Quarey am crezut că vom avea destule provizii pentru drumul lung

şi obositor care ne aştepta, însă hrana s-a terminat repede şi în curând eram gata să murim de foame. Câteva zile am supravieţuit mâncând rădăcini de copaci dar nu erau suficient de hrănitoare iar frigul alungase toate animalele şi păsările în adăposturi. Situaţia a devenit disperată. Toţi aveau sclipiri ciudate în ochi şi am devenit suspicioşi unii cu ceilalţi. Într-o zi m-am dus să strâng lemne pentru, foc şi când m-am întors l-am găsit pe dl. Swan, care era cel mai bătrân dintre noi, omorât cu o lovitură în cap iar ceilalţi se pregăteau să-l mănânce. Banii lui care se ridicau la circa două milioane de dolari au fost împărţiţi între noi.

Hrana ne-a ajuns câteva zile. Apoi eu am sugerat ca Miller să fie următoarea victimă fiindcă era foarte cărnos. Când s-a aplecat după lemne i-a fost despicat craniul cu toporul. Următoarele victime au fost Humphrey şi Noon. Bell şi cu mine eram singurii supravieţuitori şi am făcut un pact că e mai bine să murim de foame decât să ne facem rău unul celuilalt. Într-o zi Bell a spus: «Nu mai rezist» şi s-a aruncat asupra mea ca un tigru flămând încercând să mă lovească cu pistolul. Am parat lovitura şi l-am omorât cu toporul. Am tăiat carnea felii şi le-am luat cu mine continuând drumul. Când am văzut fortul de pe o colină, am aruncat feliile de carne care îmi rămăseseră dar mărturisesc că am făcut-o cu părere de rău căci începuse să-mi placă carnea de om, în special porţiunea de la piept.”

După ce a relatat povestea asta macabră. Packer a fost de acord să conducă un grup în fruntea căruia se afla Lauter, la rămăşiţele celor ucişi. Ajunşi la nişte munţi înalţi şi inaccesibili, Packer se declară zăpăcit şi a decis să amâne căutarea pentru a doua zi. Peste noapte dormind alături de Lauter, Packer a încercat să-l omoare pentru a evada însă nu a reuşit şi fiind adus înapoi la fort a fost predat şerifului.

În luna iunie a aceluiaşi an, un artist numit Reynolds din Peoria a descoperit într-un desiş rămăşiţele celor cinci

oameni când picta pe malul lacului Cristoval. Patru dintre cadavre zăceau în şir, iar al cincilea, al căruia cap lipsea, era ceva mai încolo. Corpurile lui Bell, Swan, Humphrey şi Noon erau pline de răni de puşcă mai ales pe spate şi în cap. Găsit ulterior, capul lui Miller era zdrobit de o puşcă ce zăcea alături cu încărcătorul rupt.

Starea cadavrelor indica clar că Packer era vinovat nu numai de canibalism dar, şi de crimă. El probabil a spus adevărul când a zis că îi plăcea carnea de la piept căci toate cadavrele erau tăiate în zona coastelor. În zona cadavrelor a fost descoperită o potecă ce ducea la un adăpost unde s-au găsit pături şi alte articole aparţinând celor cinci şi toate indiciile arătau că Packer locuise în adăpost multe zile după crime şi că făcuse des drumuri ca să se aprovizioneze cu carne umană.

În urma descoperirilor făcute, şeriful a scris un mandat de arestare pentru Packer învinuindu-l de cele cinci crime însă acesta a reuşit să evadeze. Nouă ani nu s-a mai auzit nimic despre el până la 29 ianuarie 1883, când generalul Adams a primit o scrisoare de la Cheyelmme statul Wyoming în care unul din cercetaşii din Salt Lake City declara că-l văzuse pe Packer în localitatea respectivă. Cercetaşul mai spunea că criminalul se ascundea sub numele John Shwartze şi era suspectat de a face parte dintr-o bandă de răufăcători. Detectivii au început o anchetă şi la 12 martie 1883 şeful Sharpless din ţinutul Laramie l-a arestat pe Packer care a fost adus şi închis la Lake City.

Procesul lui, în care era acuzat de omorârea lui Israel Swan la 1 martie 1883 în Shinsdale, a început pe 3 aprilie 1883. S-a dovedit că toţi din grup în afară de Packer deţineau sume de bani. Apărarea a respectat declaraţia iniţială conform căreia Packer l-ar fi omorât doar pe Bell, şi asta în legitimă apărare.

Pe 13 aprilie juriul l-a găsit vinovat şi l-a condamnat la moarte. Lui Packer i-a fost acordată o amânare a pedepsei iar cazul său a fost înaintat Curţii supreme. Între timp a fost transferat la închisoarea Gunnison pentru a fi protejat de violenţa celorlalţi deţinuţi.

În octombrie 1885 Curtea supremă a deschis un nou proces şi a decis de-abia atunci să fie judecat pentru cele cinci crime. A fost găsit vinovat de toate acuzaţiile şi a fost condamnat la un total de patruzeci de ani de închisoare. La 1 ianuarie 1901 a fost eliberat şi la 24 aprilie 1907 a murit într-o fermă de lângă Denver.

În timp ce Gilbert citea, am băut un whisky. Oprindu-se din dans Dorothy veni către mine.

— Îţi place? întrebă ea arătându-l pe Quinn.

— Da, tipul e de treabă.

— Poate, uneori se poartă prosteşte. Nu m-ai întrebat unde am fost noaptea trecută. Nu te interesează?

— Nu e treaba mea.

— Dar am aflat ceva pentru tine.

— Ce?

— Am fost la mătuşa Alice. Nu e tocmai întreagă la minte, dar e simpatică. Mi-a spus că a primit azi o scrisoare de la tata în care o avertizează să se păzească de mama.

— Cum o avertizează? Ce scria exact?

— N-am văzut scrisoarea. Mătuşa Alice este certată cu el de câţiva ani şi a rupt-o. Ea susţine că el a devenit comunist şi că tot comuniştii au omorât-o pe Julia Wolf aşa cum o să-l omoare şi pe el până la urmă! Crede că e vorba de nişte secrete pe care el le-a trădat.

— O, Dumnezeule.

— Ei bine, nu da vina pe mine. Eu îţi spun doar ce mi-a zis. Te-am avertizat că nu e întreagă la minte.

— Ţi-a spus că în scrisoare era vorba de prostiile astea?

— Nu, spuse Dorothy dând din cap. Nu, a spus doar că o

avertiza. Dacă-mi amintesc bine, a spus că-i scrisese să nu aibă încredere în nimeni cu care vine în contact. Cred că asta se referea la noi toţi.

— Încearcă să-ţi aminteşti mai multe.

— Nu mai e nimic altceva. Asta e tot ce mi-a spus.

— De unde venea scrisoarea? am întrebat.

— Nu ştia că sosise par avion. Zicea că nici nu o interesează.

— Ce credeţi despre asta? Vreau să spun, lua avertismentul în serios?

— A zis despre el că este un radical periculos - am citat-o - şi că nu o interesează nimic din ceea ce spune.

— Ţie cât de serioasă ţi se pare treaba asta?

Ea mă privi fix câteva clipe lungi şi îşi umezi buzele înainte de a vorbi.

— Cred că el…

Gilbert veni spre noi cu cartea. Părea dezamăgit de povestea pe care îi indicasem să o citească.

— E foarte interesant, dar ştiţi, nu este un caz patologic - spuse el - şi luându-şi sora de braţ adăugă. E doar o problemă de supravieţuire.

— Doar dacă îl crezi pe Packer, am spus.

— Despre ce e vorba? întrebă Dorothy.

— Ceva dintr-o carte, răspunse Gilbert.

— Dorothy, spune-i despre scrisoarea pe care a primit-o mătuşa voastră.

După ce a terminat de povestit el avea o grimasă nerăbdătoare.

— Prostii. Mama nu e cu adevărat periculoasă. E doar un caz de evoluţie neterminată. Noi toţi ne-am dezvoltat etica, morala şi aşa mai departe. Mama nu a ajuns încă la faza asta.

El se încruntă şi se corectă:

— Ar putea fi periculoasă doar în măsura în care un copil

se joacă cu chibriturile.

Nora şi Quinn dansau.

— Şi ce crezi despre tatăl tău? am întrebat eu.

— Nu l-am văzut de când eram copil, spuse Gilbert dând din umeri. Am o teorie în legătură cu el dar cea mai mare parte a ei constă doar din supoziţii. Mi-ar plăcea... cel mai tare mi-ar plăcea să ştiu dacă e impotent.

— A încercat să se sinucidă azi la Allentown, am spus.

— Nu e adevărat, strigă Dorothy atât de ascuţit, încât Quinn şi Nora se opriră din dans.

Apoi îl întrebă pe fratele său:

— Unde e Chris?

Gilbert îşi mută privirea de la ea către mine o clipă, apoi o privi din nou.

— Nu fi fraieră, spuse, el rece. E cu fata aia a lui Fenton.

Dorothy nu părea să-l creadă.

— E geloasă pe el, îmi explică Gilbert. Fixaţia maternă de care am vorbit.

— L-a văzut cineva dintre voi pe Victor Rosewater cu care tatăl vostru avea probleme când v-am cunoscut?

Dorothy dădu din cap, iar Gilbert spuse:

— Nu. De ce?

— Mă gândeam. Nici eu nu l-am văzut niciodată dar în urma descrierii pe care am auzit-o cu oarecare modificări ar putea să semene cu Chris Jorgensen.

14

În seara aceea m-am dus cu Nora la premiera de la Music Hall, dar după o oră de la începutul spectacolului am

hotărât că văzusem îndeajuns şi am plecat.

— Încotro? întrebă Nora.

— Nu contează. Vrei să mergem la clubul Pigiron de care ne-a spus Morelli? Cred că o să-ţi placă Studsy Burke. Pe vremuri spărgea safe-uri. Pretinde că a spart safe-ul de la închisoarea din Hagerstawn când executa acolo o pedeapsă de treizeci de zile pentru dezordine publică.

— Hai, spuse ea.

Ne-am dus pe strada 49 şi întrebând doi şoferi de taxi, doi vânzători de ziare şi un poliţist, am găsit locul. Portarul a zis că nu auzise de Burke dar că va încerca să-l identifice. Nu mult după aceea Studsy apăru în capul uşii.

— Cum îţi merge, Nick? spuse el. Intraţi.

Era un bărbat puternic, de înălţime medie, acum puţin gras, dar nu pufos. Trebuie să fi avut cel puţin cincizeci de ani dar arăta cu zece ani mai tânăr. Avea o faţă latră, uşor scâlciată şi păr rar de o culoare incertă, iar chelia nu îi făcea fruntea să pară mai înaltă. Am dat mâna cu el şi i-am prezentat-o pe Nora.

— Te-ai însurat, spuse el, cu vocea lui puternică şi groasă ca de bariton. Ce chestie, Dumnezeule, ori bem şampanie ori ne batem!

I-am explicat că vom bea şi am intrat. Localul avea un aspect puţin ponosit. Ne-am aşezat la o masă iar Studsy i-a spus chelnerului exact ce sticlă să ne aducă. Apoi mă examină atent şi zise:

— Căsătoria ţi-a priit. A trecut mult timp de când nu te-am văzut.

— Da, a trecut, am aprobat.

— M-a trimis la zdup, îi spuse Norei.

— Era un bun detectiv? întrebă ea prietenoasă.

Studsy îşi încruntă puţin fruntea îngustă.

— Se zice că da, dar nu ştiu. Singura dată când m-a prins a fost un accident.

— De ce mi-ai trimis pe cap un tip aşa dement ca Morelli? l-am întrebat.

— Ştii cum sunt străinii, spuse el; sunt isterici. Nu ştiam că o să facă ceva de genul ăsta. Era îngrijorat că poliţia dă vina pe el pentru crima acelei Wolf şi când am citit în ziare că tu te ocupi de caz i-am spus: „Tu nu scoţi nimica de la Nick, dar dacă simţi nevoia să vorbeşti cu cineva, du-te la el.” Şi a zis că o să facă. Ce s-a întâmplat?

— A fost urmărit când a intrat şi a dat vina pe mine. Cum de m-a găsit?

— Are prieteni, iar tu nu te ascundeai, corect?

— Eram în oraş doar de o săptămână şi în ziar nu scria unde stau.

— Chiar aşa? întrebă Studsy cu interes. Unde ai fost?

— Acum locuiesc la San Francisco. Cum de m-ai găsit?

— Ăla e un oraş nemaipomenit. N-am mai fost acolo de ani de zile, dar e extraordinar. N-aş putea să-ţi spun, Nick. Întreabă-l pe el. E treaba lui.

— Da tu l-ai trimis la mine.

— Ei, da, spuse el, doar atât, bineînţeles. Dar vai, am băgat mâna în foc pentru tine, adăugă el serios.

— Suntem prieteni, am spus.

— De unde era să ştiu că o să o ia razna? Oricum, nu te-a rănit prea tare, nu-i aşa?

— Poate că nu, dar oricum nici bine nu mi-a fost, iar eu...

M-am oprit căci chelnerul venise cu şampania. Am gustat-o. Deşi era destul de proastă, i-am spus că e nemaipomenită.

— Crezi că el a omorât-o pe fată? am întrebat.

— Nu, cu siguranţă. Imposibil.

— Dar totuşi e un tip care poate fi uşor convins să tragă.

— Ştiu - străinii ăştia sunt isterici - dar el a fost aici în după-amiaza aia.

— Tot timpul?

— Tot timpul. Pot să jur că aşa a fost. Unii petreceau la etaj, iar el nu numai că nu a plecat, dar nu s-a ridicat de pe scaun. Fără glumă, asta se poate dovedi.

— Atunci de ce era înjunghiat?

— De unde să ştiu. Acelaşi lucru l-am întrebat şi eu. Dar ştii cum sunt străinii ăştia.

— Aha... Sunt isterici. Nu şi-ar fi trimis un prieten la ea, nu-i aşa?

— Cred că îl confunzi pe băiat, spuse Studsy. O ştiam pe tipa aia. Venea uneori aici cu el. Se distrau doar. Nu era atât de înnebunit după ea ca s-o omoare.

— Ea era de treabă?

— Nu ştiu. Lua şi ea droguri din când în când... poate doar aşa ca să fie sociabilă, pentru că el lua.

— Cu cine altcineva se mai învârtea?

— Cu nici unul pe care să-l cunosc, răspunse Studsy indiferent. Era un şobolan pe care-l chema Nunheim şi care se dădea la ea când venea aici dar nu a avut prea multă trecere după câte mi-am dat seama.

— Deci aşa a făcut Morelli rost de adresa mea.

— Nu fi fraier! Morelli nu avea nimic cu el. De ce ar fi spus poliţiei că o cunoaşte pe femeie? Ţi-e prieten.

M-am gândit puţin şi i-am răspuns:

— Nu-l cunosc. Am auzit doar că uneori toarnă la poliţie.

— M-m-m. Mulţumesc.

— Pentru ce? N-am spus nimic.

— Corect. Acum mai spune-mi ceva: Ce e cu toată tărăşenia asta? Tipul ăla, Wynant, a ucis-o, nu-i aşa?

— Foarte mulţi cred aşa, am replicat, dar dacă pariezi cincizeci de dolari că nu e aşa, câştigi o sută.

El dădu din cap.

— Nu fac pariu cu tine în branşa ta - faţa i se lumină - dar o să-ţi spun ce o să fac şi putem să băgăm nişte bani dacă vrei. Ştii atunci când m-ai prins, când am călcat cu stângul,

m-am întrebat întotdeauna dacă ai mai fi în stare să o faci. Odată când te simţi în formă aş vrea să...

— Nu, am spus râzând. Nu, mi-am pierdut antrenamentul.

— Şi eu sunt gras ca un porc, insistă el.

— În afară de asta nu era cinstit. Tu erai dezechilibrat, eu nu.

— Încerci doar să mă duci cu vorba, spuse el. Apoi mai pasiv: cu toate că am impresia că ai cotit-o în sfârşit. Stai, dă-mi voie să-ţi umplu paharul.

Nora vroia să ajungă acasă devreme şi trează aşa că, puţin după ora unsprezece l-am lăsat pe Studsy şi Clubul său. Ne-a condus la un taxi şi ne-a strâns mâna viguros.

— A fost o mare plăcere spuse el la despărţire.

I-am răspuns la fel de politicos şi am plecat.

Nora credea că Studsy e fantastic:

— Jumătate din ce zicea el nu înţelegeam.

— Da, e un tip în regulă, am spus.

— Nu i-ai spus că o să te laşi!

— Ar fi crezut că vreau să-i pun ceva în cârcă, am explicat. Pentru un tip ca el un detectiv rămâne întotdeauna un detectiv şi mai degrabă l-aş minţi decât să-l fac să creadă că mint. Ai o ţigară? Într-un fel el are încredere în mine.

— Spuneai adevărul, când i-ai zis că nu Wynant a omorât-o?

— Nu ştiu. Cred că da.

La *Normandie* sosise o telegramă pentru mine de la Macaulay din Allentown:

OMUL DE AICI NU E WYNANT ŞI NU A ÎNCERCAT SĂ SE SINUCIDĂ.

15

În dimineaţa următoare am chemat un stenograf şi am scăpat de cea mai mare parte din corespondenţa care se acumulase; apoi i-am telefonat avocatului nostru de la San Francisco, căci încercam să protejăm clienţii de faliment; în următoarea oră am trecut în revistă un plan pe care îl făcusem ca să ne diminuăm taxele. Într-un cuvânt, eram nişte oameni de afaceri ocupaţi şi eram destul de mândri pe la ora două când am abandonat lucrul şi am ieşit să dejunăm. Ulterior Nora avea o întâlnire de bridge, iar eu m-am dus să-l văd pe Guild. Vorbisem în prealabil cu el la telefon.

— Deci era o alarmă falsă? am întrebat eu după ce ne-am strâns mâna şi ne-am aşezat confortabil pe scaune.

— Asta a fost. Ăla nu era Wynant cum nici eu nu sunt. Ştii cum e: Am transmis poliţiei de la Philadelphia o descriere a lui, după ce trimisese telegrama şi, în următoarea săptămână, toţi slăbănogii cu barbă semănau cu Wynant. Tipul ăsta se chema Barlow, era tâmplar şi a fost împuşcat de un negru care a încercat să-l fure. Nu poate încă să vorbească suficient.

— Putea fi împuşcat de cineva care să fi făcut aceeaşi greşeală ca şi poliţia din Allentown? am întrebat.

— Vrei să spui, crezând că era Wynant? Ar putea fi şi aşa... dar la ce ar folosi?

— Nu ştiu. Ţi-a spus Macaulay de scrisoarea pe care a primit-o de la Wynant?

— Mi-a spus doar că a primit-o.

I-am povestit eu conţinutul şi i-am spus şi ceea ce ştiam despre Rosewater.

— Interesant, zise el.

I-am spus şi de scrisoarea pe care Wynant o trimisese sorei lui..

— Scrie la o mulţime de oameni, nu-i aşa? zise el.

— Asta ziceam şi eu. I-am spus pe urmă că descrierea lui Victor Rosewater, cu câteva schimbări, s-ar putea să i se potrivească lui Christian Jorgensen.

— E plăcut, să asculţi un tip ca tine; zise el. Nu mă lăsa să te întrerup.

I-am spus că asta era tot, iar el s-a lăsat pe spate cu scaunul, uitându-se în sus într-un punct fix.

— Avem ceva de lucru, zise el în cele din urmă.

— Tipul ăsta de la Allentown a fost împuşcat cu un pistol calibrul 32?

Guild mă privi curios câteva clipe după care dădu din cap.

— Era un 44. La ce te gândeai?

— La nimic, vroiam doar să-mi ordonez ideile.

— Ştiu ce e asta, zise el şi se lăsă din nou pe spate cu scaunul. Când vorbi din nou părea că se gândeşte la altceva. Alibiul lui Macaulay de care ai întrebat e în regulă. Întârziase la o întâlnire şi ştiu cu precizie că se afla în biroul unui tip numit Herman pe strada 57 de la trei şi cinci minute până la trei şi douăzeci. Poate că timpul e important.

— De unde ştii orele astea atât de exact?

— Da, tu n-ai de unde să ştii. Am găsit un tip pe care-l cheamă Caress care are o curăţătorie pe Bulevardul 1 şi care a sunat-o la trei şi cinci minute ca s-o întrebe dacă are ceva de lucru pentru el: ea i-a răspuns că nu şi că probabil o să plece din oraş pentru un timp. Asta scurtează timpul între trei şi cinci minute şi trei şi douăzeci. Nu-l suspectezi pe Macaulay?

— Suspectez pe toată lumea, am spus. Tu unde erai între trei şi cinci şi trei şi douăzeci?

Începu să râdă.

— Ca un fapt divers, eu sunt singurul care nu are un alibi. Eram la cinema.

— Toţi ceilalţi au alibiuri?

Guild dădu din cap afirmativ.

— Jorgensen a plecat de acasă cu nevasta pe la trei fără cinci şi s-a dus în partea de vest a străzii 73 să se întâlnească cu o fată pe care o cheamă Olga Fenton - am promis să nu-i spun soţiei - şi a rămas acolo până pe la cinci. Ştim ce a făcut d-na Jorgensen. Fiica se îmbrăca când ei plecau, după care la trei şi un sfert a luat un taxi şi s-a dus direct la Bergdorf - Goodman's. Fiul a fost la bibliotecă toată după-amiaza... Dumnezeule ce cărţi trăsnite citeşte! Morelli era într-o cârciumă. Tu unde erai? întrebă el râzând.

— O să-mi păstrez alibiul până când o să am într-adevăr nevoie.

— Nici unul dintre ei nu pare invulnerabil, dar aşa se întâmplă cu alibiurile adevărate. Cum rămâne cu Nunheim?

Guild păru surprins: „Ce te face să te gândeşti la el?"

— Am auzit că vroia s-o agaţe pe fată.

— De unde ai auzit?

— Am auzit.

— Poţi să te bazezi pe informaţia asta? întrebă el posomorât.

— Da.

— Ei bine, continuă el rar, pe tipul ăsta îl putem verifica. Dar stai puţin, de ce te interesează? Nu crezi că Wynant e vinovat?

I-am oferit aceeaşi şansă ca şi lui Studsy. Cu 25 de dolari pariaţi o să câştige 50 dacă n-a făcut-o el.

Se întunecă şi după câteva momente spuse:

— Asta oricum, e o idee. Cine e candidatul tău?

— N-am ajuns încă aşa departe. Trebuie să înţelegi că nu ştiu nimic. N-am spus că Wynant n-a făcut-o. Vroiam doar

să spun că nu toate indiciile arată spre el.

— Şi ai zis-o cu şanse de doi la unu. Ce indicii nu arată spre el?

— Poţi să-i spui intuiţie dacă vrei, dar...

— Nu vreau să-i spun în nici un fel. Cred că eşti un detectiv isteţ şi vreau să aud ce ai de spus.

— În cea mai mare parte sunt întrebări. Spre exemplu cât timp a trecut de când liftierul a lăsat-o pe d-na Jorgensen la etajul Virginiei Wolf şi până când l-a chemat din nou din cauză că auzise gemete?

Guild îşi ascuţi buzele şi pe urmă le deschise ca să întrebe:

— Crezi că ea ar fi putut să...?

— Cred că ar fi putut. Aş vrea să ştiu unde era Nunheim. Aş vrea să ştiu răspunsurile la întrebările din scrisoarea lui Wynant. Aş vrea să ştiu unde e diferenţa de patru mii de dolari dintre banii pe care Macaulay i-a dat fetei şi cei pe care aparent i-a luat Wynant. Aş vrea să ştiu de la cine avea inelul de logodnă.

— Facem tot ce putem, spuse Guild. Eu... chiar acum, aş vrea să ştiu: în cazul că Wynant e nevinovat, de ce nu vine să ne răspundă la întrebări.

— Unul din motive ar putea fi acela că d-na Jorgensen vrea din nou să-l bage la balamuc.

Atunci mi-a venit o idee:

— Herbert Macaulay lucrează pentru Wynant; nu te-ai bazat doar pe el când l-aţi găsit pe tipul de la Allentown?

— Nu. Ăla era mult mai tânăr decât Wynant, cu foarte puţin păr alb, nevopsit şi nu semăna deloc cu cel din pozele pe care le aveam.

Părea convins de ce spunea.

— Ai ceva de făcut în următoarea oră?

— Nu.

— Bine, zise el ridicându-se. O să trimit nişte băieţi să se

ocupe de lucrurile pe care le-am discutat iar noi poate facem nişte vizite.

— Perfect, am zis.

Guild ieşi din birou.

În coşul de gunoi era un număr al ziarului *Times*. L-am scos de acolo şi l-am deschis la rubrica Ştirile Publice. Semnalul lui Macaulay, era acolo: Abner. Da. Bunny.

Când Guild se întoarse l-am întrebat:

— Cum rămâne cu ajutoarele lui Wynant care lucrau la magazin? Au fost verificaţi?

— Da, dar ei nu ştiu nimic. Sunt doar doi şi au încetat lucrul în săptămâna când el a plecat şi după aceea nu l-au mai văzut.

— Ce-au făcut cât magazinul a fost închis?

— Mi se pare că au zugrăvit... Nu ştiu. O să aflu dacă vrei.

— Nu cred că e foarte important. E ceva de magazinul ăla?

— Arată destul de bine. Crezi că are vreo legătură cu toate astea?

— Orice ar putea avea o legătură.

— Bine, hai să mergem.

16

— În primul rând, spuse Guild după ce am plecat de la birou, o să mergem să-l vedem pe Nunheim. Ar trebui să fie acasă. I-am spus să nu plece până nu-i dau telefon.

Domiciliul d-lui Nunheim era la etajul patru al unei clădiri puturoase şi plină de igrasie, de unde se auzea tot zgomotul de pe Sixth Avenue. Guild a bătut la uşă. Se

auziră zgomote grăbite.

— Cine e?

— John, răspunse Guild.

Uşa fu deschisă brusc de un tip mărunt de vreo treizeci şi cinci de ani care avea pe el un tricou, nişte chiloţi albaştri şi ciorapi negri de mătase.

— Nu vă aşteptam, d-le locotenent. Spuneaţi că o să-mi daţi telefon.

Părea speriat. Ochii lui închişi la culoare erau mici şi apropiaţi; gura destul de mare, şi cam strâmbă, iar nasul lui lung şi suplu părea lipsit de oase.

Guild îmi atinse cotul cu mâna şi intră. În camera din stânga era un pat nefăcut. Încăperea murdară în care am intrat era sufrageria. De jur împrejur erau răspândite haine, ziare şi farfurii nespălate. În dreapta era o chiuvetă şi un aragaz, între care o femeie trebăluia. Era o roşcată grasă, cu oase mari şi la cei probabil douăzeci şi opt de ani pe care îi avea arăta foarte neîngrijit. Purta un kimono roz murdar şi nişte papuci fără toc de aceeaşi culoare, cu câteva numere mai mari. Guild nu mă prezentă lui Nunheim şi nici măcar nu o băgă în seamă pe femeia care ne privea supărată.

— Aşază-te; spuse el împingând nişte haine şi făcându-şi loc într-un colţ al canapelei.

Am ridicat ziarele dintr-un fotoliu şi m-am aşezat, Guild nu şi-a scos pălăria, deci şi eu am rămas cu a mea pe cap. Nunheim se îndreptă spre masă unde într-o sticlă de whisky mai rămăseseră două degete pe fund:

— Vreţi să beţi ceva?

Guild făcu un gest de respingere.

— Nu porcăria aia. De ce mi-ai spus că o cunoşteai pe fata asta Wolf doar din vedere?

— Ăsta-i adevărul, d-le locotenent. Jur. De două ori ochii i-au alunecat spre mine, dar şi i-a tras repede înapoi. Poate

că i-am spus „salut” sau „ce mai faci” când am văzut-o, dar asta a fost tot. Jur.

Femeia în roz râse amuzată, dar fără poftă. Nunheim se întoarse spre ea.

— E în regulă, îi spuse el şuierând de furie, dacă te bagi în chestia asta, îţi scot dinţii.

Ea vru să-i dea cu tigaia în cap dar nu-l nimeri, tigaia lovindu-se de zid. Omletă a făcut nişte noi pete pe perete, pe mobilă şi pe jos. Nunheim porni spre ea. Nu am fost nevoit să-i pun piedică, căci se prăbuşi brusc pe podea.

Femeia avea deja în mână un cuţit mare de bucătărie.

— Încetaţi, strigă Guild. Şi el rămăsese pe scaun. Am venit aici ca să discutăm nu ca să vedem comedia asta scârboasă. Ridică-te şi poartă-te ca lumea.

Nunheim se ridică încet în picioare.

— Mă înnebuneşte când bea, spuse el. A ţipat la mine toată ziua. Îşi mişcă mâna dreaptă înainte şi înapoi, după ce adăugă: Cred că mi-am scrântit mâna.

Femeia trecu pe lângă noi fără să ne privească şi intră în dormitor închizând uşa.

— Poate că dacă nu te mai învârţi cu alte femei nu o să mai ai necazuri cu asta, spuse Guild.

— Ce vreţi să spuneţi? Nunheim era surprins. Probabil că îl durea şi mâna.

— Julia Wolf.

Tipul mărunt era acum indignat:

— Asta e o minciună, d-le locotenent. Oricine ar spune că am...

Guild îl întrerupse ca să mi se adreseze:

— Dacă vrei să-l pocneşti nu te gândi că are încheietura scrântită. Oricum, nu s-a lovit prea tare.

Nunheim se întoarse spre mine cu braţele desfăcute:

— Nu vroiam să spun că sunteţi un mincinos. Vroiam doar să zic că cineva a făcut o greşeală dacă...

Guild îl întrerupse din nou:

— Dar, ţi-ar fi plăcut să-ţi ţină cu ea?

Nunheim îşi umezi buzele şi privi îngrijorat uşa dormitorului:

— Ei bine, spuse el încet eu o voce precaută, fata era un număr de clasă. Cred că n-aş fi refuzat-o.

— Dar nu te-ai dat la ea niciodată?

Nunheim ezită. Apoi spuse dând din umeri:

— Ştiţi cum e. Unul ca mine încearcă aproape cu toate.

Guild îl privi acru:

— Mai bine mi-ai fi spus asta de la început. Unde ai fost în după amiază când a fost omorâtă?

Tipul mărunt sări de parcă ar fi fost înţepat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu credeţi că am vreo legătură eu asta. De ce aş fi vrut să-i fac vreun rău!

— Unde erai?

Nunheim se strânse nervos.

— În ce zi se întâmpla...

El se întrerupse când se deschise uşa dormitorului.

Femeia masivă căra o valiză, se îmbrăcase şi era gata să iasă.

— Miriam, spuse Nunheim.

Ea îl privi plictisită şi spuse:

— Nu-mi plac escrocii. Şi nici dacă mi-ar plăcea nu m-aş încurca cu unul afemeiat, iar dacă aş face-o, ăla n-ai fi tu. Apoi se îndreptă spre uşa de la intrare.

Guild îl prinse pe Nunheim de braţ, ca să-l împiedice s-o urmeze pe femeie şi repetă:

— Unde erai?

— Miriam, strigă Nunheim. Nu pleca. O să mă port frumos, o să fac orice. Nu pleca, Miriam!

Ea ieşi şi închise uşa.

— Lăsaţi-mă, îl imploră el pe Guild. Lăsaţi-mă să o aduc înapoi. Nu pot să trăiesc fără ea. Am s-o aduc înapoi şi pe

urmă o să vă spun tot ce vreţi. Daţi-mi drumul!

— Prostii, stai jos, spuse Guild şi îl împinse pe tip pe un scaun.

— N-am venit aici ca să te văd pe tine şi pe gagica asta dansând. Unde erai în după amiaza când a fost omorâtă fata?

Nunheim îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă.

— Dacă mai continui cu teatrul, spuse Guild, te plesnesc.

Am turnat whisky într-o cană şi i-am dat-o lui Nunheim.

— Mulţumesc, domnule, mulţumesc.

Îl bău, tuşi şi scoase o batistă murdară cu care îşi şterse faţa.

— Nu pot să-mi aduc aminte acum, d-le locotenent, se plânse Nunheim. Poate jucam popice la Charlie, sau poate eram aici. Miriam o să-şi amintească dacă mă lăsaţi s-o aduc înapoi.

— La dracu cu Miriam, spuse Guild. Cum ţi s-ar părea să te arestez pentru că nu-ţi aminteşti?

— Mai lăsaţi-mă un minut şi o să-mi amintesc. Nu joc teatru d-le locotenent. Ştiţi că am colaborat întotdeauna, dar acum sunt preocupat. Uitaţi-vă la mâna mea. Ne arătă încheietura mâinii sale drepte pentru a vedea că se umflase, Doar un minut, spuse el şi îşi acoperi din nou faţa cu mâinile. Guild îmi făcu cu ochiul şi am aşteptat ca tipul să-şi recapete memoria. Brusc îşi luă mâinile de pe faţă şi zise: Sfinte Isuse! Bine mai era dacă m-aţi fi arestat. În după amiaza aia eram... Staţi aşa, vă arăt imediat, zise el şi se duse în dormitor.

După câteva minute Guild strigă:

— Hei, nu putem să stăm toată noaptea. Trezeşte-te.

Nu am primit nici un răspuns. Când am intrat dormitorul şi baia erau goale. Fereastra care dădea pe scara de incendiu era deschisă.

N-am spus nimic încercând să par indiferent. Guild îşi

împinse puţin pălăria de pe frunte.

— Nu aş fi vrut să facă asta, spuse el.

Apoi se duse la telefonul din sufragerie. În timp ce vorbea m-am uitat prin dulapuri şi prin sertare dar nu am găsit nimic. Nu căutam foarte minuţios şi m-am întrerupt când Guild a închis telefonul după ce pusese în funcţiune maşinăria poliţiei.

— Cred că o să-l găsim oricum, mai spuse el. Am o veste: Jorgensen şi Rosewater sunt una şi aceeaşi persoană.

— Cine a descoperit?

— Am trimis un om să vorbească cu fata care i-a dat alibiul, această Olga Fenton, şi până la urmă a aflat de la ea. Cu toate astea, alibiul rămâne în picioare. O să mă duc şi eu să vorbesc cu ea. Tu vii?

M-am uitat la ceas şi i-am spus:

— E târziu. Aţi dat de el?

— Ordinul de a fi găsit e în vigoare, spuse el privindu-mă gânditor. Trebuie să vorbim serios cu fata asta!

— Cine crezi acum că a omorât-o? l-am întrebat zâmbind.

— Nu-mi fac probleme, zise el. Trebuie să-i mai strâng cu uşa pe câţiva şi totul o să iasă la iveală în timp util.

Ajunşi în stradă, mi-a promis să mă ţină la curent cu ceea ce mai află. Ne-am strâns mâna şi ne-am despărţit. Peste câteva secunde s-a întors după mine pentru a-i transmite, prin mine, complimente Norei.

17

Ajuns acasă i-am transmis Norei mesajul lui Guild şi i-am povestit noutăţile zilei.

— Şi eu am un mesaj pentru tine, spuse ea. Gilbert Wynant a trecut pe aici şi a fost foarte dezamăgit că nu te-a găsit. M-a rugat să-ţi spun că are să-ţi zică ceva de maximă importanţă.

— A descoperit probabil că Jorgensen are o fixaţie maternă.

— Crezi că Jorgensen a omorât-o? mă întrebă.

— Mă gândeam că ştiu cine e făptaşul, dar acum lucrurile sunt prea complicate ca să-mi permită altceva decât o bănuială.

— Şi care e bănuiala ta?

— Mimi Jorgensen, Wynant, Nunheim, Gilbert, Dorothy, mătuşa Alice, Morelli, tu, eu sau Guild. Sau poate Studsy. Ce-ar fi să bem ceva!

Nora prepară cocktailurile şi când eram la al doilea sau al treilea, se întoarse după ce răspunsese la telefon şi spuse:

— Prietena ta Mimi vrea să vorbească cu tine.

— Salut, Mimi.

— Nick, îmi pare foarte rău că am fost nepoliticoasă seara trecută, dar eram îngrijorată şi mi-am pierdut cumpătul dându-mă în spectacol. Iartă-mă, te rog.

Ea trecu în revistă repede toate astea, ca şi cum era nerăbdătoare să termine.

— Nu e nimic, am asigurat-o.

N-am apucat să spun cele trei cuvinte că ea vorbea din nou, de data asta mai rar şi foarte serios.

— Pot să te văd, Nick? S-a întâmplat ceva îngrozitor, ceva... nu ştiu ce să fac.

— Despre ce e vorba?

— Nu pot să-ţi spun la telefon, dar trebuie să-mi spui ce să fac. Trebuie să mă sfătuiesc cu cineva. Nu poţi să vii până aici?

— Acum?

— Da. Te rog.

— Bine, am zis şi după ce am închis m-am întors în sufragerie. Mă duc s-o văd pe Mimi. Zice că are nevoie de ajutor.

— Ţine-ţi genunchii lipiţi, spuse Nora râzând. Ţi-a cerut scuze? Mie mi-a cerut.

— Da, a făcut-o dintr-o răsuflare. Dorothy e acasă, sau e încă la mătuşa Alice?

— E încă la mătuşica, potrivit lui Gilbert. Cât o să stai?

— Nu mai mult decât o să trebuiască. Cred că poliţia l-a prins pe Jorgensen, iar ea vrea să ştie cum poate fi aranjată treaba.

— Dar lui pot să îi facă ceva? Vreau să spun în cazul în care nu el a omorât-o pe fata asta, Wolf?

— Cred că vechile acuzaţii împotriva lui - ameninţări prin poştă şi tentativă de şantaj - ar putea fi dezgropate.

Mi-am luat paharul de la gură ca s-o întreb pe Nora şi pe mine însumi ceva:

— Mă întreb dacă el şi Nunheim se cunosc? M-am mai gândit puţin, dar nu am ajuns la nici o concluzie. Bine, am plecat.

Mimi mă primi cu braţele deschise.

— E teribil, teribil de drăguţ din partea ta, Nick, că m-ai iertat, dar tu ai fost întotdeauna teribil de drăguţ. Nu ştiu ce mă apucase luni seara.

— Las-o baltă, am spus.

Faţa ei era mai îmbujorată decât de obicei, iar din cauza pielii întinse, părea mai tânără. Ochii ei albaştri erau strălucitori, iar mâinile îi erau reci faţă de ale mele. Era încordată din cauza agitaţiei dar nu-mi puteam da seama despre ce era vorba.

— A fost aşa de frumos din partea ta şi a soţiei să…

— Las-o baltă.

— Nick, ce îţi pot face dacă ascunzi dovezi într-o crimă?

— Pot să te acuze de complicitate – „complicitate de

faptă” este termenul tehnic - dacă vor.

— Chiar dacă te răzgândeşti şi în cele din urmă le dai dovezile?

— E posibil, însă de obicei nu.

Ea privi prin cameră ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu mai e nimeni acolo şi spuse:

— Clyde a omorât-o pe Julia. Eu am găsit dovada şi am ascuns-o. Ce îmi vor face?

— Probabil nimic în afară de a te înjura... asta dacă mărturiseşti. El a fost soţul tău şi eraţi destul de apropiaţi, aşa că nici o instanţă nu o să te acuze că ai vrut să-l acoperi... doar dacă, bineînţeles, nu ar bănui că ai şi alte motive.

— Tu ce crezi? mă întreabă ea rece şi premeditat.

— Nu ştiu. Pararea mea e că ai încercat să ascunzi dovada crimei ca să-l mai scuturi de nişte bani imediat ce l-ai fi întâlnit, dar acum, când s-au întâmplat alte lucruri ţi-ai schimbat gândurile.

Mimi îşi încordă mâna dreaptă cu unghiile sale ascuţite şi o lansă spre faţa mea. Strângea din dinţi şi zâmbea amplu.

Am prins-o de încheietură.

— Femeile devin din ce în ce mai dure, am spus eu încercând să par înţelept. Tocmai am cunoscut-o pe una care a aruncat cu tigaia după un tip.

Ea râse, dar expresia ochilor nu i se schimbă.

— Eşti un ticălos! Întotdeauna crezi ce e mai rău despre mine, nu-i aşa?

I-am dat drumul la mână, iar ea se masă acolo unde o strânsesem.

— Cine e femeia care a aruncat cu tigaia? O cunosc?

— Nu e Nora, dacă la ea te gândeşti. Nu l-au arestat încă pe Victor-Christian Rosewater-Jorgensen?

— Ce?

Uimirea ei părea autentică şi m-a surprins.

— Jorgensen e acelaşi cu Rosewater, am spus eu. Îţi aduci aminte de el. Credeam că ştiai.

— Vrei să spui individul ăla îngrozitor care...

— Da.

— Nu te cred, spuse ea ridicându-se şi împreunându-şi mâinile. Nu, nu.

Faţa îi era îngrozită iar vocea i se pierdea.

— Nu. Nu te cred.

— Asta o să fie foarte util, am spus eu, dar ea nu mă mai asculta.

S-a îndepărtat şi s-a dus la fereastră unde s-a aşezat cu spatele la mine.

I-am spus:

— Afară, într-o maşină sunt nişte tipi care sunt poliţişti şi care sunt pregătiţi să-l ridice când o să...

Ea se întoarse şi mă întrebă cu o voce ascuţită.

— Eşti sigur că e Rosewater?

Spaima aproape îi trecuse şi vocea îi reveni.

— Poliţiştii sunt convinşi, i-am răspuns.

Ne-am privit fix câteva momente. Mă gândeam că s-ar putea ca ei să nu îi fie frică de faptul că Jorgensen ar fi omorât-o pe Julia Wolf şi că urma să fie arestat, ci mai degrabă de ideea că s-ar fi însurat cu ea, doar ca să pună la cale ceva împotriva lui Wynant. Mi-a venit să râd - nu pentru că ar fi fost comic, ci pentru că ideea mă surprinsese -, iar ea tresări şi zâmbi nehotărâtă.

— N-am să cred, spuse ea cu o voce din nou liniştită, decât dacă îmi zice el.

— Şi dacă are să o facă, ce o să urmeze?

Ea dădu uşor din umeri iar buza inferioară îi tremura.

— E soţul meu.

Şi asta ar fi putut fi comic, dar mă enerva.

— Mimi, dragă, sunt eu, Nick, i-am spus. Îţi aduci aminte de mine? N-i-c-k.

— Ştiu că nu ai avut niciodată o părerea bună despre mine, spuse ea grav. Crezi că sunt...

— Bine, bine. Lasă asta. Să revenim la dovada împotriva lui Wynant pe care ai găsit-o.

— Ah, da, spunea ea întorcându-se.

Când m-a privit din nou buza continua să îi tremure.

— Te-am minţit, Nick, n-am găsit nimic. Clyde nu are nici un drept să trimită scrisorile alea lui Macaulay şi lui Alice încercând să-i facă să mă suspecteze şi m-am gândit că merită să lucrez împotriva lui căci realmente credeam... vreau să spun cred... el a omorât-o şi era doar...

— Şi ce ai pus la cale? am întrebat-o.

— Eu... deocamdată nimic. Vroiam să văd ce s-ar fi întâmplat dacă... ştii, ce te-am întrebat la început. Eram singură cu ea când ceilalţi plecaseră să cheme ajutor şi mi-a spus că el era criminalul.

— N-ai spus că ai auzit ceva şi ai tăcut, ai spus că ai găsit ceva ce ai ascuns.

— Dar nu m-am hotărât încă ce...

— Când ai aflat despre scrisoarea pe care Wynant i-a trimis-o lui Macaulay?

— În după-amiaza asta, spuse ea. A fost aici cineva de la poliţie.

— Şi nu te-a întrebat nimic de Rosewater?

— M-a întrebat dacă îl cunosc şi credeam că spun adevărul când am răspuns că nu.

— Poate că aşa e, am spus eu şi pentru prima dată, acum te cred când mi-ai spus că ai găsit o dovadă împotriva lui Wynant.

— Nu înţeleg, zise ea, mărindu-şi ochii.

— Nici eu, dar lucrurile, ar putea sta cam aşa: ai fi putut găsi ceva ce ai ascuns ca să îi vinzi lui Wynant pe urmă. Apoi, când scrisorile lui au atras atenţia asupra ta, te-ai decis să abandonezi ideea cu banii şi să îl denunţi ca să te

protejeze de poliţie. În sfârşit, când ai aflat că Jorgensen e acelaşi cu Rosewater te-ai decis - de data asta nu pentru bani - să îl pui într-o lumină cât mai proastă, ca o posibilă pedeapsă pentru gluma lui proastă de a se fi măritat cu tine în jocul lui împotriva lui Wynant şi nu din dragoste.

Ea zâmbi calm şi mă întrebă:

— Mă crezi capabilă de orice, nu-i aşa?

— Nu asta contează. Important pentru tine e că ai putea să-ţi sfârşeşti viaţa într-o închisoare.

Strigătul pe care îl scoase nu era puternic. Însă oroarea şi frica de pe faţa ei nu fuseseră nimic în comparaţie cu ce era acum. Mă apucă de revere şi bâlbâi:

— Nu spune aşa, te rog. Spune că nu e posibil.

Tremura şi a trebuit să o cuprind cu braţele ca să nu cadă.

Nu l-am auzit pe Gilbert până când a tuşit şi a întrebat:

— Nu te simţi bine, mamă?

Ea îmi dădu încet drumul la revere se retrase un pas şi spuse:

— Mama ta e o proastă. Tremura încă dar surâdea şi vocea ei era jucăuşă: Cum de poţi să mă sperii, aşa, eşti o brută!

Mi-am cerut scuze. Gilbert şi-a pus pălăria şi haina pe un scaun şi ne-a privit cu interes, politicos. Când i-a fost clar că nici unul dintre noi nu aveam de gând să-i spunem ceva el a tuşit din nou şi a spus:

— Sunt foarte bucuros să vă revăd, după care se apropie şi dădu mâna cu mine.

I-am spus că şi eu eram bucuros că îl revăd.

— Ai ochii obosiţi, spuse Mimi. Pun pariu că ai citit din nou toată după-amiaza fără ochelari.

Apoi ea dădu din cap şi mi se adresă:

— E la fel de neînţelegător ca şi tatăl lui.

— Sunt noutăţi despre tata? întrebă el.

— Nici una de la falsa alarmă cu sinuciderea, i-am răspuns. Presupun că ai auzit că era o alarmă falsă.

— Da, zise el ezitând. Aş vrea să vorbesc puţin cu dumneavoastră înainte de a ne părăsi.

— Sigur că da.

— Dar poţi să vorbeşti cu el acum, dragul meu, zise Mimi. Sau aveţi secrete de care eu nu trebuie să ştiu.

Tonul ei era destul de dulce şi nu mai tremura.

— Te-ar plictisi, zise el luându-şi pălăria şi haina, după care, făcându-mi un semn din cap ieşi din cameră.

— Nu-l înţeleg deloc pe copilul ăsta, zise Mimi preocupată. Mă întreb ce a crezut de scena de adineauri.

După care reluă mai serios:

— Ce te-a făcut să spui asta, Nick?

— Despre faptul că ai putea să sfârşeşti în...?

— Nu, nu contează, zise ea ridicând din umeri. Nu vreau să aud. Poţi să rămâi la cină? Probabil că o să fiu singură.

— Îmi pare rău, dar nu pot. Cum rămâne cu dovezile pe care le-ai găsit?

— N-am găsit nimic de fapt. Era o minciună, zise ea încruntându-se, serioasă. Nu mă privi aşa. Realmente era o minciună.

— Deci, m-ai chemat doar ca să mă minţi? am întrebat. Atunci de ce te-ai răzgândit?

Ea râse uşor şi spuse:

— Trebuie că mă placi cu adevărat, Nick, altfel nu ai fi întotdeauna atât de politicos.

Nu puteam să urmăresc subiectul ăsta:

— Bine, o să văd ce vrea Gilbert şi pe urmă plec, am spus.

— Mi-ar plăcea să rămâi.

— Îmi pare rău, dar nu pot, am spus eu din nou. Unde-l pot găsi pe Gilbert?

— A doua uşă pe... Chiar îl vor aresta pe Chris?

— Depinde, am răspuns, e în funcţie de răspunsurile pe care o să le dea. Va trebui să fie destul de clar ca să scape.

— Ah, o să... ea se întrerupse şi mă privi fix după care întrebă: Nu faci o glumă? E într-adevăr Rosewater?

— Poliţia e destul de convinsă că da.

— Dar cel care a fost aici azi după-amiază nu a pus nici măcar o întrebare în legătură cu Chris. Nu m-a întrebat decât dacă ştiam...

— Nu erau încă siguri atunci, am explicat. Era doar o presupunere.

— Dar acum sunt siguri?

Eu am dat din cap afirmativ.

— Cum au aflat?

— De la o fată pe care o cunoaşte.

— Cum o cheamă?

Ochii i se întunecară puţin, dar îşi ţinea vocea sub control.

— Nu-mi amintesc numele, am răspuns eu şi pe urmă am trecut direct la subiect. E vorba de fata care i-a dat alibiul în după-amiaza crimei.

— Alibiul? întrebă ea indignată. Vrei să spui că poliţia crede pe cuvânt o fată de genul ăsta?

— De ce nu?

— Ştii ce vreau să spun.

— Nu ştiu. O cunoşti pe fată?

— Nu, zise ea ca şi cum aş fi insultat-o. Apoi, aproape îşi închise ochii şi zise pe un ton aproape în şoapta: Nick, tu crezi că el a omorât-o pe Julia?

— De ce ar fi făcut asta?

— Să presupunem că s-ar fi însurat cu mine ca să se răzbune pe Clyde, spuse ea, şi... ştii că m-a împins să-i cer bani lui Clyde. Poate că am exagerat... nu ştiu... dar m-a îmbolnăvit. Şi pe urmă să presupunem că a întâlnit-o pe Julia. Ea îl ştia, desigur, pentru că lucrează pentru Clyde în

acelaşi timp. El ştia de asemenea că o să mă duc s-o văd în după-amiaza aia, şi fiindu-i frică că o să ne certăm şi o să aflu că... Nu e posibil?

— Nu are sens absolut deloc. În afară de asta aţi plecat împreună în după-amiaza aia. Nu ar fi avut timp să...

— Taxiul meu a mers însă foarte, foarte încet, spuse ea, şi pe urmă poate m-am oprit undeva pe drum... Cred că aşa a fost. Cred că m-am oprit la farmacie să-mi cumpăr aspirină. Da, acum îmi amintesc, confirmă ea energic.

— Iar el ştia că o să întârzii pentru că îi spusesei, am sugerat. Nu poţi să continui aşa, Mimi. Crima e ceva serios. Nu poţi să arunci vina pe alţii, doar pentru că te-au păcălit.

— M-a păcălit? întrebă ea furioasă. De ce, acest...

Îl numi pe Jorgensen în toate felurile obscene şi insultătoare. În timp ce ridică vocea gradat până când ajunse să ţipe. Când s-a apropiat să-şi tragă respiraţia, i-am spus:

— Asta e destul de jignitor, dar...

— A avut chiar tupeul să facă aluzie că eu aş fi putut să o omor, spuse ea. N-a avut curaj să mă întrebe, dar făcea aluzie până când i-am răspuns... ei bine, n-am omorât-o eu.

— Nu asta vroiai să spui. Ce i-ai răspuns, de fapt?

— Nu mă mai răstălmăci, spuse ea bătând din picior.

— Bine, du-te dracu. N-a fost ideea mea să vin aici, am spus, ducându-mă să-mi iau pălăria şi haina.

Ea veni după mine şi mă prinse de braţ.

— Te rog, Nick, scuză-mă, îmi pare rău. Am un temperament oribil. Nu ştiu ce am...

Gilbert intră şi spuse:

— O să merg o parte din drum împreună cu dv.

— Trăgeai cu urechea! spuse Mimi furioasă.

— Nu, dar bineînţeles că se auzea dacă ţipai atât de tare! Poţi să-mi dai nişte bani?

— Şi nu am terminat de vorbit, spuse ea.

— Trebuie să plec, Mimi, am spus eu uitându-mă la ceas. E târziu.

— O să te întorci după ce termini cu întâlnirile pe care le ai?

— Dacă nu e prea târziu. Oricum, nu mă aştepta.

— Eu sunt aici, spuse ea. Nu contează cât de târziu .

I-am spus că o să încerc să mă întorc şi ea i-a dat lui Gilbert nişte bani, după care am coborât împreună cu el.

18

— Am tras cu urechea, îmi spuse Gilbert după ce ieşeam din clădire. Cred că e întotdeauna util să asculţi ce se spune dacă te interesează să studiezi oamenii, căci nu sunt niciodată exact aceiaşi ca atunci când eşti cu ei. Bineînţeles, nu le place să afle asta, dar (el îmi surâse) presupun că nici păsărilor sau animalelor nu le place să fie spionate de cercetători.

— Ai auzit mult din ce s-a spus?

— Ah, destul ca să-mi dau seama că n-am pierdut nimic important.

— Şi ce părere ai?

El îşi încreţi fruntea şi îşi strânse buzele după care zise competent:

— E greu de spus. Uneori mama îşi ascunde bine tainele, dar niciodată nu reuşeşte să le controleze până la capăt. E nostim dar... (presupun că dv. a-ţi remarcat) oamenii care mint cel mai mult sunt cei mai stângaci şi sunt mai uşor de păcălit cu minciuni decât alţii. S-ar putea crede că ştiu să se păcălească, dar par să fie exact aceia care cred cel mai

tare. Cred că aţi observat asta, nu e aşa?

— Da.

— Ce vroiam să vă spun, zise el. Chris nu a venit acasă noaptea trecută. Din cauza asta mama e mai preocupată decât de obicei şi când am primit poşta azi dimineaţă am găsit o scrisoare de la el care m-a făcut curios şi am deschis-o.

El scoase din buzunar un plic pe care mi-l dădu.

— Cred că ar fi mai bine să o citiţi, după care o să lipesc şi o să o pun împreună cu poşta de mâine, în cazul că el reapare, cu toate că nu cred că are să o facă.

— De ce nu crezi? l-am întrebat eu, luând scrisoarea.

— Ei bine, el e cu adevărat Rosewater.

— I-ai spus ceva despre asta?

— N-am avut ocazia. Nu l-am mai văzut de când mi-aţi spus.

Am privit scrisoarea pe care o aveam în mână. Era ştampilată Boston, Massachusetts, 27 decembrie 1932, şi era adresată într-o caligrafie copilărească domnului Christian Jorgensen din Courtland, New York.

— De ce ai deschis-o? am întrebat, scoţând scrisoarea din plic.

— Nu cred în intuiţie, spuse el, dar uneori sunt mirosuri, zgomote sau poate chiar caligrafia, care fără să fie suspecte, te influenţează. Nu ştiu ce să zic. M-am gândit doar că ar putea să conţină ceva important.

— Simţi des treaba asta legată de corespondenţa familiei?

El mă privi scurt dându-şi seama că îmi bat joc şi pe urmă spuse:

— Nu des, dar le-am mai deschis corespondenţa şi altă dată. V-am spus că mă interesează să studiez oamenii.

Pe hârtia albă scria:

Dragă Vic,

Olga mi-a spus că te-ai întors în Statele Unite şi că te-ai însurat din nou sub numele de Christian Jorgensen. Asta nu e corect, Vic, aşa cum nu e nici faptul că nu mi-ai scris în toţi aceşti ani. Şi nici nu mi-ai trimis bani. Ştiam că a trebuit să pleci din cauza problemelor pe care le-ai avut cu domnul Wynant, dar sunt convinsă că acesta a uitat demult totul, aşa că ai fi putut să-mi scrii căci, după cum ştii, am fost întotdeauna prietena ta şi sunt mereu dispusă să fac tot ce pot pentru tine. Nu vreau să te trag la răspundere, dar trebuie să ne vedem, Vic. O să fiu liberă duminică şi luni cu ocazia Anului Nou şi o să vin la New York sâmbătă seara. Scrie-mi unde vrei să ne întâlnim şi la ce oră, în aşa fel încât să nu ai probleme. Te rog, scrie-mi imediat, ca să primesc răspunsul la timp.

Cu drag, soţia ta
Georgia.

Urma o adresă.

Am spus: „Bine, bine” şi am băgat scrisoarea la loc în plic.

— Şi ai rezistat tentaţiei de a-i spune mamei tale despre asta?

— Ştiam ce reacţie o să aibă. Aţi văzut cum s-a purtat cu dumneavoastră. Ce credeţi că ar trebui să fac?

— Ar trebui să mă laşi să spun poliţiei.

El mă aprobă imediat printr-un gest.

— Dacă asta credeţi că e cel mai bine, puteţi să le-o arătaţi.

— Mulţumesc, am spus şi am băgat scrisoarea în buzunar.

— Mai e ceva, spuse el. Aveam nişte morfină cu care făceam experienţe şi cineva mi-a furat-o. Erau cam douăzeci de grame.

— Ce experienţe făceai?

— O luam. Vroiam să-i studiez efectele.

— Şi cum ţi se pare? l-am întrebat.

— Nu mă aşteptam să-mi placă. Vroiam doar să văd cum e. Nu-mi plac lucrurile care îmi înceţoşează mintea. Din cauza asta de obicei nu beau şi nu fumez. Vreau să încerc cocaina, căci se presupune că asta ascute mintea, nu e aşa?

— Aşa se zice. Cine crezi că a furat morfina?

— O suspectez pe Dorothy. De asta mă duc să iau cina la mătuşa Alice. Dorothy mai e încă acolo şi vreau să aflu. O fac eu să spună tot.

— Dar dacă era acolo, cum ar fi putut să...

— Azi-noapte a trecut pe acasă pentru scurt timp şi în afară de asta, nu ştiu exact când a dispărut morfină. Azi am deschis pentru prima dată cutia după trei sau patru zile.

— Ea ştie că tu ai deschis-o?

— Da. Asta e unul din motivele pentru care o suspectez. Nu cred că putea fi altcineva. Am făcut experienţe şi cu ea.

— Şi ei i-a plăcut?

— A, da, i-a plăcut, dar ar fi luat-o oricum. Ce vroiam să vă întreb: ar fi putut deveni toxicomană într-un timp aşa de scurt?

— Cât de scurt?

— O săptămână - zece zile.

— Mai greu, în afara cazului în care lua şi singură. Îi dădeai mult?

— Nu.

— Ţine-mă la curent dacă afli, am spus. Acum o să iau un taxi. Ţinem legătura.

— Veniţi înapoi diseară târziu, nu?

— Nu ştiu dacă o să ajung. O să vedem.

— Da, spuse el, şi mulţumesc foarte mult.

În primul magazin m-am oprit ca să-l sun pe Guild fără să

mă aştept să-l găsesc la birou, dar sperând să aflu numărul lui de acasă. Cu toate astea era încă acolo.

— Lucrezi până târziu, i-am spus.

— Aşa e, răspunse el, oarecum vesel.

I-am citit scrisoarea de la Georgia şi i-am dat adresa ei.

— Bună treabă, spuse el.

I-am spus că Jorgensen nu venise acasă din ziua precedentă.

— Crezi că o să-l găsim la Boston? mă întrebă.

— Ori acolo, ori cât de departe în sud, unde cred că s-a dus deja.

— O să încercăm în ambele locuri, zise el încă vesel. Acum am şi eu veşti pentru tine: prietenul nostru Nunheim a fost găsit ciuruit de gloanţe calibrul 32, cam la o jumătate de oră după ce ne-a scăpat. Se pare că gloanţele provin din acelaşi pistol cu care a fost ucisă Virginia Wolf. Experţii verifică acum. Cred că ar fi preferat să rămână să vorbească cu noi.

19

Când am ajuns acasă, Nora, cu o mână mânca o raţă rece, iar cu cealaltă dezlega un rebus.

— Credeam că ai rămas să trăieşti cu ea, zise Nova. Erai detectiv, aşa că spune-mi ce e mic, maro, în formă de melc şi cu gâtul lung.

— Face parte din rebus sau din raţă? Mai bine să nu mergem la familia Edge în seara asta. Sunt plictisitori.

— Bine, dar or să se supere.

— Nu vom fi aşa norocoşi, m-am plâns eu. S-au certat

deja cu Quinn, aşa că...

— Te-a sunat Harrison. Mi-a spus că acum e momentul să cumperi „Mc. Intyre Parcupine” - cred că am înţeles corect - ca să se potrivească cu stocul pe care îl ai. Mi-a spus că azi a închis la douăzeci şi un sfert. Puse un deget pe rebus şi adăugă: răspunsul pe care îl vreau se potriveşte aici.

I-am găsit răspunsul, după care i-am povestit aproape cuvânt cu cuvânt întrevederea cu Mimi.

— Nu cred, spuse ea. Inventezi. Nu există oameni de genul ăsta. Ce se întâmplă cu ei? Să fie oare primele exemplare dintr-o rasă de monştri?

— Eu doar ţi-am povestit cum stau lucrurile. Nu le-am explicat.

— Cum ai putea să explici? Nici unul din familie (în special acum, când Mimi s-a întors împotriva lui Chris) nu pare să aibă faţă de ceilalţi nici cel mai mărunt sentiment de prietenie şi, într-un fel, seamănă cu toţii între ei.

— Poate că asta e explicaţia, am sugerat eu.

— Aş vrea s-o văd şi pe mătuşa Alice, zise ea. Nu ai de gând să trimiţi scrisoarea la poliţie?

— Am vorbit deja la telefon cu Guild, am răspuns eu şi i-am povestit de Nunheim.

— Asta ce să însemne? întrebă ea.

— În primul rând, dacă Jorgensen nu e în oraş, aşa cum cred eu, şi gloanţele provin din acelaşi pistol cu care a fost omorâtă şi Julia Wolf, cum e şi posibil, atunci poliţia va trebui să-i găsească complicele, ca să poată să-l acuze.

— Sunt sigură că dacă erai un bun detectiv ai putea multe, şi mai clar de atât, spuse Nora şi se întoarse la rebusul ei. Te întorci s-o vezi pe Mimi?

— Mă îndoiesc. Ce ar fi să laşi enigmele de-o parte şi să luăm cina?

Telefonul sună şi eu m-am dus să răspund. Era Dorothy Wynant.

— Alo, Nick?

— Acelaşi. Cum îţi merge, Dorothy?

— Gil tocmai a ajuns aici şi m-a întrebat ce ştii tu şi vroiam să ştii că eu am luat-o, însă doar ca să-l împiedic pe el să nu devină toxicoman.

— Ce ai făcut cu ea? am întrebat-o eu.

— M-a făcut să i-o dau înapoi şi nu mă crede, dar ăsta a fost singurul motiv pentru care am luat-o.

— Eu te cred.

— Vrei atunci să-i spui lui Gil? Dacă tu mă crezi, o să mă creadă şi el, pentru că în lucrurile astea are încredere în tine.

— O să-i spun imediat ce o să-l văd, am promis.

După o pauză ea întrebă din nou:

— Unde e Nora?

— E aici lângă mine, vrei să vorbeşti cu ea?

— Da, însă mai vreau să te întreb ceva, mama a spus ceva despre mine când ai fost azi acolo?

— Nu-mi amintesc, de ce?

— Dar, Gil?

— Doar despre morfină.

— Eşti sigur?

— Destul de sigur, am răspuns eu. De ce?

— Nu-i nimic... dacă eşti sigur... o prostie...

— Bine. Ţi-o dau pe Nora, am răspuns întorcându-mă către ea. E Dorothy la telefon şi vrea să-ţi vorbească. N-o invita să ia masa cu noi.

Am intrat în sufragerie, iar Nora după ce termină de vorbit mi se alătură. Avea o privire ciudată.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Nimic. Am schimbat expresii de politeţe şi atâta tot.

— Dacă îl minţi pe bătrânul, Dumnezeu o să te pedepsească.

Ne-am dus să luăm cina într-un restaurant japonez de pe

strada 58 şi m-am lăsat apoi convins de Nora să ne ducem totuşi la familia Edge. Halsen Edge era un bărbat slab şi osos de vreo cincizeci de ani, complet chel, cu o faţă stupidă. Se considera un demon prin profesie şi înclinaţie - care era singura lui glumă, dacă o puteam numi aşa - prin care vroia să spună că era arheolog şi că avea o colecţie de topoare de luptă de care era şi foarte mândru. Lucrurile nu stăteau chiar aşa de rău, dacă te resemnezi cu faptul că veniseşi, ocazional, să-i vezi muzeul militar care constă din: topoare de piatră, de cupru şi de bronz, topoare cu două tăişuri, topoare poligonale, topoare cu lama zimţată, topoare mesopotamiene, ungureşti sau nordice - toate arătau de parcă erau mâncate de molii. De fapt, ne întâlnisem cu soţia lui pe care o chema Leda, dar căreia el îi zicea „Tip”. Era minionă, iar părul, ochii şi pielea îi erau gri, cu toate că erau naturale. Rareori stătea în picioare - de obicei era ghemuită pe undeva - şi îi plăcea să-şi ţină capul aplecat într-o parte. Nora avea o teorie conform căreia la un moment dat, când Edge deschisese un mormânt preistoric, Tip ieşise dinăuntru, iar Margot Innes se referea la ea numind-o spiriduşul, pronunţând atent toate literele cuvântului.. Cândva, ea îmi spusese că literatura de acum douăzeci de ani nu o să supravieţuiască, căci nu conţinea psihiatrie. Locuiau amândoi într-o casă veche şi plăcută, cu trei etaje, la marginea cartierului Greenwich Village, iar băuturile lor erau excelente. Erau cam o duzină de oameni când am ajuns noi acolo. Tip ne-a prezentat celor pe care nu-i cunoşteam şi apoi m-a luat deoparte.

— De ce nu mi-ai spus că persoanele pe care le-am cunoscut la tine de Crăciun erau implicate într-un mister criminalistic? mă întrebă ea, lăsându-şi capul spre stânga, până când urechea îi atinse umărul.

— Nu sunt sigur că aşa stau lucrurile, şi în afara de asta, ce înseamnă în zilele noastre un mister criminalistic?

Ea îşi puse capul pe dreapta.

— Nici nu mi-ai spus că ai luat cazul.

— Ce-am făcut? Ah, înţeleg ce vrei să spui. Ei bine, nu-l luasem şi nu l-am luat încă. Faptul că am fost rănit ar trebui să demonstreze că eram un spectator inocent.

— Te doare tare?

— Mă mănâncă. În după amiaza asta am urlat să-mi schimb pansamentul.

— Nora nu a fost complet înspăimântată?

— Tot aşa eram şi eu, dar şi tipul care a tras. Uite-l pe Helsey. N-am vorbit încă cu el.

În timp ce m-am strecurat pe lângă ea, ca să scap, zise din nou:

— Harison a promis s-o aducă pe fată în seara asta.

Am vorbit cu Edge câteva minute - în special despre un teren din Pennsylvania, pe care îl cumpăra - şi mi-am luat apoi ceva de băut, rămânând să ascult poveştile murdare pe care le spuneau Lary Crowly şi Phil Thomas, până când s-a apropiat o femeie care l-a întrebat pe Phil - care preda la Universitatea Columbia - ceva despre tehnocraţie, subiectul săptămânii. Lary şi cu mine ne-am îndepărtat şi ne-am dus spre locul unde stătea Nora.

— Fii atent, spuse ea, spiriduşul a fost determinat să scoată de la tine toată povestea crimei Virginiei Wolf.

— S-o lăsăm s-o scoată de la Dorothy, am spus. O să vină împreună cu Quinn.

— Ştiu.

— E nebun după fata aia, nu-i aşa? zise Larry. Mi-a spus că vrea să divorţeze de Alice ca să se însoare cu ea.

— Biata soţie, spuse Nora compătimitor,

— Depinde cum vezi lucrurile, zise Larry.

— L-am văzut pe tipul care e însurat cu maică-sa. Ştii, tipul ăla înalt pe care l-am cunoscut la voi.

— Jorgensen?

— Aşa, da. Ieşea dintr-un magazin de amanetări de pe Sixth Avenue, aproape de strada 46.

— Ai vorbit cu el?

Eram într-un taxi şi oricum, e politicos să te faci că nu-i cunoşti pe cei care ies dintr-un magazin de amanetat.

— Ssst... făcu Tip în toate direcţiile când Levi Oscant începu să cânte la pian.

Quinn şi Dorothy au sosit în timp ce el cânta.

Quinn era beat turtă şi nici Dorothy nu era prea trează. Ea veni spre mine şi îmi şopti:

— Vreau să plec şi eu odată cu tine şi cu Nora.

— N-o să prinzi micul dejun aici, i-am spus.

— Şşşt, făcu Tip în direcţia mea şi am mai ascultat puţină muzică.

Dorothy se aşează lângă mine un minut, după care îmi şopti:

— Gil mi-a spus că te duci mai târziu să o vezi din nou pe mama. Aşa e?

— Mă îndoiesc.

Quinn se apropie, dezechilibrat, de noi.

— Cum îţi merge, băiete? Ce mai faci, Nora? I-ai transmis mesajul meu?

— Şşşt, făcu Tip spre el, însă nu i se dădu atenţie.

Ceilalţi păreau uşuraţi şi începură să vorbească.

— Ascultă, băiete, ai un cont la Golden Gate Trust din San Francisco, nu-i aşa?

— Destul de mic.

— Scoate-i, băiete. Am auzit aseară că sunt la pământ.

— Bine, oricum nu am prea mulţi bani la ei.

— Nu? Ce faci, de fapt, cu banii?

— Îi transform în aur şi îi ascund ca să-i folosesc mai târziu.

Ei clătină serios din cap:

— Cei ca tine duc ţara de râpă.

— Şi cei ca mine nu se duc de râpă împreună cu ea, am spus. Ce-ai păţit?

— E vine lui Alice. E bosumflată de o săptămână, dacă nu aş fi băut, înnebuneam.

— De ce e bosumflată?

— Din cauză că beau. Crede că... Se aplecă spre mine şi îmi şopti confidenţial. Fii atent. Tu eşti singurul meu prieten şi o să-ţi spun ce am de gând să fac. O să divorţez şi o să mă însor cu...

Încercă să o îmbrăţişeze pe Dorothy dar acesta îl împinse şi spuse:

— Eşti naiv şi obosit. Aş vrea să mă laşi în pace.

— Crede că sunt naiv şi obosit, îmi spuse el. Ştii de ce nu vrea să se mărite cu mine? Pun pariu că nu ştii. Din cauză că...

— Taci din gură! Taci din gură, beţivanule!

Faţa lui Dorothy era congestionată, iar vocea îi şuiera.

— Dacă mai spui asta o dată, te omor! îi zise ea începând să-l ia la bătaie.

Am îndepărtat-o pe Dorothy, iar Larry l-a prins pe Quinn să nu cadă.

— M-a lovit, Nick, scânci el în timp ce îi curgeau lacrimi pe obraz.

Dorothy îşi ascundea faţa în haina mea şi părea că plânge. Acaparasem deja toată atenţia. Tip veni în fugă cu faţa aprinsă de curiozitate.

— Ce s-a întâmplat, Nick?

— Doar nişte beţivi jucăuşi, i-am răspuns eu. Toată lumea e bine. O să am eu grijă să ajungă acasă.

Tip nu era de acord cu asta; ar fi vrut ca ea să mai rămână, măcar cât avea nevoie ca să descopere ce se întâmplase. O îndemnă pe Dorothy să se întindă puţin, iar lui Quinn, care avea probleme să se ţină pe picioare, îi oferi „ceva” fără să precizeze ce.

Nora şi cu mine i-am scos afară. Larry se oferi şi el să ne acompanieze, dar ne-am hotărât că nu era nevoie. Quinn, în drum spre apartamentul său, a adormit într-un colţ al taxiului. Dorothy, în celălalt colţ, stătea ţeapănă şi tăcută, iar Nora era între ei. Eu m-am aşezat pe scaunul rabatabil şi m-am gândit că oricum nu stătusem mult la Edge. Nora şi Dorothy au rămas în taxi cât l-am condus pe Quinn sus la el. Era destul de terminat.

Am sunat şi Alice deschise uşa. Purta o pijama verde iar într-o mână ţinea o perie de păr. Îl privi obosită pe Quinn şi spuse plictisită:

— Descarcă-l înăuntru!

L-am dus şi l-am aruncat în pat. Mormăia ceva ce nu înţelegeam şi dădea anemic dintr-o mână, dar ochii îi erau închişi.

— Îl pun la culcare, am spus eu desfăcându-i cravata.

Alice se sprijini de rama patului:

— Dacă vrei tu, zise ea. Eu am renunţat.

I-am scos haina, vesta şi cămaşa.

— Unde a fost tot timpul ăsta? întrebă ea fără prea mult interes.

Stătea încă sprijinită de rama patului şi îşi peria părul.

— La Edge, i-am spus eu şi l-am desfăcut la pantaloni.

— Cu javra aia mică de Wynant? întrebă ea liniştită.

— Era multă lume acolo.

— Da, spuse ea. Nu s-ar duce într-un loc izolat.

Îşi mai perie părul de câteva ori şi adăugă:

— Deci nu crezi că e select să-mi spui cum a fost.

Soţul ei se mişcă puţin şi bălmăji:

— Dorry…

I-am scos pantofii.

— Mi-l amintesc când avea şi muşchi, zise Alice şi suspină.

Ea îşi privi soţul până l-am dezbrăcat de tot şi l-am băgat

în pat apoi suspină din nou şi zise:

— Îţi aduc ceva de băut.

— Trebuie să fie scurt, i-am spus eu. Nora mă aşteaptă jos în taxi.

Ea deschise gura ca şi cum ar fi avut să spună ceva, o închise şi o deschise din nou, ca să spună:

— S-a făcut!

M-am dus cu ea în bucătărie şi, după câteva momente, m-a întrebat:

— Nu e treaba mea, Nick, dar ce cred oamenii despre mine?

— Eşti precum toţi ceilalţi. Unii te plac, alţii nu, iar restul sunt indiferenţi oricum.

— Nu asta vroiam să ştiu, spuse eu încruntându-se. Ce cred oamenii despre faptul că stau cu Harrison?

— Nu ştiu, Alice.

— Tu ce crezi?

— Cred că ştii tu ce faci şi indiferent ce ar fi, e treaba ta.

Ea mă privi nemulţumită.

— N-ai face niciodată o mişcare greşită, nu-i aşa? Ştii că stau cu el doar pentru bani. Ştii asta, nu? S-ar putea să nu aibă foarte mulţi iar pentru mine contează, la modul în care am fost crescută.

— Există oricum divorţul şi împărţirea averii. Ar trebui să...

— Bea-ţi paharul şi ieşi dracului afară, zise ea obosită.

20

În taxi, Nora îi făcu loc între ea şi Dorothy.

— Vreau să beau o cafea, zise ea. Mergem la bar la Ruben?

— Bine, am spus şi i-am dat taximetristului adresa.

Dorothy întrebă timid:

— Ce-a zis nevastă-sa?

— Îţi transmite salutări.

— Încetează cu răutăţile, zise Nora.

Dorothy spuse:

— De fapt, nu-mi plăcea deloc Harrison, Nick. Îţi spun sincer că nu mai vreau să-l văd niciodată.

Acum părea destul de serioasă şi nebăută. Continuă:

— Ştii, mă simţeam foarte singură şi, cu el puteam să mai ies şi eu.

Am început să zic ceva, dar m-am oprit, când Nora mă întrerupse:

— Nu-ţi face probleme din pricina lui Harrison. Întotdeauna a fost un neghiob şi jumătate.

— N-aş vrea să pun paie pe foc, dar cred că el e cu adevărat îndrăgostit.

Nora îmi dădu un ghiont.

— Sper că nu râzi de mine, Nick.

— Aşa ar trebui, dar...

— Am auzit o nouă poantă în seara asta, spuse Nora, cu aerul cuiva care nu vrea să fie întrerupt, şi continuă explicându-i lui Dorothy: E vorba de d-na Edge. Levi spunea că...

Povestea era destul de amuzantă, dacă ai fi cunoscut-o pe „Tip”. Nora continuă să vorbească despre ea, până când am coborât din taxi la Barul Ruben.

Herbert Macaulay era în restaurant, aşezat lângă o brunetă îndesată, îmbrăcată în roşu. L-am salutat de la distanţă printr-un gest şi după ce am comandat mâncarea m-am dus să-i vorbesc.

— Nick Charles, Louise Jacoba, spuse el. Aşează-te. Care

sunt noutăţile?

— Jorgensen e Rosewater, i-am spus.

— Ei, pe dracu!

Eu am aprobat din cap şi am adăugat:

— Şi se pare că are o nevastă la Boston.

— Aş vrea să-l văd, zise el rar. Îl ştiam pe Rosewater şi aş vrea să mă asigur.

— Poliţia pare destul de convinsă. Nu ştiu dacă l-au găsit încă. Tu crezi că el a omorât-o pe Julia?

Macaulay dădu din cap afectat:

— Nu-l văd pe Rosewater omorând pe cineva - nu aşa cum îl cunoşteam - în ciuda ameninţărilor pe care le-a făcut. Îţi aminteşti că la momentul respectiv nu l-am prea luat în serios. Ce altceva s-a mai întâmplat?

Când eu am ezitat, el a confirmat.

— Louise e în regulă. Poţi să vorbeşti.

— Nu e vorba de asta. Trebuie să mă întorc la ai mei şi să mănânc. Venisem doar să te întreb dacă ai primit vreun răspuns la anunţul tău din *Times*.

— Nu încă. Aşează-te, Nick, vreau să te întreb o mulţime de lucruri. Ai spus poliţiei de scrisoarea lui Wynant şi...

— Vino mâine să luăm masa la prânz şi discutăm. Trebuie să mă întorc la ai mei.

— Cine e blondă aia mică? întrebă Louise Jacobs. Am văzut-o pe ici pe colo cu Harrison Quinn.

— Dorothy Wynant.

— Îl ştii pe Quinn? mă întrebă Macaulay,

— L-am dus la culcare acum zece minute.

Macaulay zâmbi şi zise:

— Sper că relaţia cu el o menţii doar la nivel social.

— Ce vrei să spui cu asta?

Zâmbetul lui Macaulay deveni trist.

— A fost agentul meu financiar şi m-a adus aproape în pragul cerşetoriei.

— Ce nostim. Acum e agentul meu şi îi urmez sfaturile.

Macaulay şi fata începură să râdă. Am pretins şi eu că mă amuzam şi m-am întors la masa mea.

— Nu e încă miezul nopţii, zise Dorothy şi mama a zis că te aşteaptă. De ce să nu ne ducem cu toţii să o vedem?

Nora îşi turna foarte atentă cafeaua în ceaşcă.

— De ce? am întrebat-o. Ce aţi pus la cale?

Cu greu ai fi putut găsi două feţe mai inocente ale lor.

— Nimic, Nick, zise Dorothy. Credeam că ar putea fi o idee bună.

— E devreme şi...

— Şi o iubim cu toţii pe Mimi.

— Nu... dar...

— E prea devreme ca să mergem acasă, spuse Nora.

— Mai sunt şi barurile, am sugerat eu şi cluburile de noapte, şi Harlemul.

— Toate ideile tale sunt la fel, spuse Nora strâmbându-se.

— Vrei să mergem la Barry şi să ne încercăm norocul la joc?

Dorothy încercă să spună că da, însă se opri când Nora se strâmbă din nou.

— Oricum, asta e părerea mea despre vizita la Mimi, am spus. Mi-a ajuns cât am văzut-o pe ziua pe azi.

Nora suspină arătându-se răbdătoare.

— Bine, atunci tot ne ducem într-un bar, aş prefera la prietenul tău Studsy, cu condiţia să nu-l laşi să ne mai ofere şampania aia îngrozitoare. El în schimb e un tip simpatic.

— O să fac tot ce pot, am promis şi am întrebat-o pe Dorothy: Ţi-a spus Gilbert că ne-a surprins pe mine şi pe Mimi într-o poziţie compromiţătoare?

Ea încercă să schimbe priviri cu Nora care era însă prea ocupată cu mâncarea din farfurie.

— N-a spus... n-a spus tocmai aşa.

— Ţi-a spus despre scrisoare?

— Scrisoarea de la nevasta lui Chris? Da. Ochii ei albaştri sclipeau. Ce furioasă trebuie să fie mama!

— Cu toate astea ţie îţi place…

— Şi ce e cu asta? Ce dacă? Ce a făcut ea ca să mă…

— Lasă copilul în pace, Nick, zise Nora.

Aşa că, am renunţat să mai discut cu Dorothy.

21

Afacerile mergeau din plin la Clubul Pigiron. Localul era plin de oameni, zgomot şi fum. Studsy veni din spatele casei să ne întâmpine.

— Speram să veniţi.

Ne strânse mâna, mie şi Norei, după care zâmbi deschis spre Dorothy.

— Ceva special? am întrebat

El făcu o plecăciune.

— Totul e special cu nişte doamne ca acestea.

I l-am prezentat lui Dorothy, iar el a spus ceva elaborat despre prietenii lui Nick, apoi a oprit un chelner.

— Pete, fă o masă aici pentru d-l Charles.

— În fiecare seară eşti aşa de aglomerat? am întrebat.

— N-am răgaz. Dacă vin o dată, se întorc mereu. Poate nu am separeuri şi marmură neagră, dar nu trebuie să scuipi ce bei aici.

— Vrei să staţi la bar până e gata masa?

Am zis că da şi am comandat de băut.

— Ai auzit de Nunheim? l-am întrebat.

El mă privi o clipă nehotărât şi pe urmă spuse:

— Da, am auzit. Prietena lui e acolo - şi indică din cap celălalt colţ al încăperii - şi probabil sărbătoreşte ceva.

Am privit peste Studsy şi am văzut-o pe roşcata Miriam stând la masă cu alţi bărbaţi şi femei.

— Ai idee cine l-a omorât?

— Ea zice că poliţia i-a făcut-o... din cauză că ştia prea multe.

— Asta e bătaie de joc, am spus.

— Da, e bătaie de joc, aprobă el. Uite-ţi masa. Aşezaţi-vă. Eu mă întorc îndată.

Ne-am adus paharele la masa înghesuită între altele două care ocupaseră prea mult spaţiu şi ne-am aşezat cât mai confortabil cu putinţă.

Nora îşi gustă băutura şi o trecură fiorii.

— Crezi că ăsta ar putea fi biter-ul din iederă de care era vorba în rebusuri?

— O, i-a uitaţi-vă, zise Dorothy.

Shep Morelli venea spre noi. Faţa lui îi atrăsese atenţia lui Dorothy. Unde nu era tăiată, era umflată, iar culoarea varia de la grena în jurul unui ochi şi până la roşul deschis al unui plasture de lângă gură. Odată ajuns lângă masa noastră, el se aplecă puţin şi se sprijini în pumni, pe margine.

— Ascultă, zise el, Studsy mi-a spus că ar trebui să-mi cer scuze.

— Bătrânul Studsy, murmură Nora.

Între timp eu am întrebat:

— Ei bine?

Morelli clătină din capul lui tumefiat şi zise:

— Eu nu-mi cer scuze pentru ceea ce fac - unora poate să le placă, altora nu - dar nu mă deranjează să-ţi spun; îmi pare rău că m-am pierdut cu firea şi am tras în tine, sper că nu a fost prea grav şi dacă pot să fac ceva ca să fim chit, eu...

— Las-o baltă. Aşază-te şi bea ceva. El e d-l Morelli,

domnişoara Wynant.

Ochii lui Dorothy se măriră plini de interes.

Morelli găsi un scaun şi se aşeză.

— Sper că nici dumneata nu eşti supărată, îi zise el Norei.

— A fost distractiv, răspunse ea.

El o privi suspicios.

— Ai ieşit pe cauţiune? l-am întrebat.

— Da, azi după-amiază. Îşi pipăi precaut faţa cu o mâna şi adăugă: Aşa sunt tipii ăştia noi. Am simulat că mă opun arestării.

Nora zice indignată:

— Asta e oribil. Vrei să spui că...

Eu am tras-o de mână.

— Trebuie să te aştepţi la asta, zise Morelli. Buza lui inferioară se mişcă umflată într-un surâs care vroia să fie dispreţuitor. Totul e în regulă dacă te lucrează doi sau trei dintre ei.

— Şi tu ai făcut lucruri ca astea? mă întrebă Nora.

— Cine, eu?

Studsy se apropie de noi cu un alt scaun.

— I-au făcut un lifting? zise el arătând din cap spre Morelli.

I-am făcut loc şi s-a aşezat, după care zâmbi spre Nora adăugând:

— Cred că nu găsiţi ceva mai bun în barurile voastre şic de pe Park Avenue şi plătiţi oricum de patru ori mai mult.

Nora zâmbi slab şi mă călcă pe picior pe sub masă.

— O ştiai pe Julia Wolf de la Cleveland? l-am întrebat pe Morelli.

El îi aruncă o privire lui Studsy care se lăsase pe spate cu scaunul, evaluându-şi prin încăpere profiturile.

— Pe vremea când se numea Rhoda Stewart, am adăugat.

El o privi de data asta pe Dorothy, iar eu i-am spus:

— Nu-ţi face probleme, ea e fata lui Clyde Wynant.

Studsy încetă să privească în jur şi i se adresă lui Dorothy:

— Chiar aşa? Şi cum se simte tăticul tău?

— Nu l-am mai văzut de când eram mică, răspunse ea.

Morelli umezi capătul unei ţigări pe care şi-o puse între buzele umflate.

— Eu vin de la Cleveland.

Aprinse un chibrit, iar ochii lui păreau plictisiţi - se străduia să dea impresia asta.

— N-am ştiut că e Rhoda Stewart decât o sigură dată la Nancy Kane. El o privi din nou pe Dorothy. Tatăl tău ştie?

— Îl ştii pe tata?

— Am schimbat câteva cuvinte la un moment dat

— Despre ce? am întrebat.

— Despre ea.

Flacăra chibritului din mână îi ajunsese la degete. El îi dădu drumul şi aprinse, un altul, de la care îşi aprinse ţigara. Pe urmă ridică din sprâncene spre mine încreţindu-şi fruntea şi zise:

— E O.K.?

— Sigur. Nu e nimeni aici de faţă cu care să nu poţi vorbi.

— O.K. Era gelos ca dracu'! Vroiam să-l pocnesc, dar ea nu m-a lăsat. Evident, era sursa ei de bani,

— Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

— Acum şase... opt luni.

— Pe el l-ai mai văzut de când a fost omorâtă ea?

El clătină din cap.

— Nu l-am văzut decât de câteva ori şi asta de care ţi-am spus a fost ultima oară.

— Ea îl înşela?

— Nu mi-a spus, dar eu cred că da.

— De ce?

— Era o fată isteaţă... foarte isteaţă. Făcea rost de mălai

de undeva. Odată am avut nevoie de cinci miare. El pocni din degete. Bani gheaţă.

M-am decis să nu-l întreb dacă îi dăduse banii înapoi.

— Poate că el îi dăduse.

— Sigur... poate.

— Ai spus ceva din toate astea la poliţie? l-am întrebat eu.

El râse scurt şi ironic.

— Credeau că pot să afle ceva de la mine. Întreabă-i ce părere au acum. Tu eşti un tip corect. Nu cred că...

El se întrerupse şi îşi scoase ţigara din gură.

— Ăştia care trag cu urechea, continuă el întinzând o mână şi atingând urechea unui tip de la masă lângă care fuseserăm înghesuiţi şi care se aplecase, din ce în ce mai mult spre noi.

Tipul tresări şi îşi întoarse faţa ciupită peste umăr, spre Morelli.

— Trageţi înapoi urechea, zise Morelli. Ne intră în pahare. Tipul se bâlbâi:

— N-am... n-am vrut, Shep, după care îşi înghesui burta în cadrul mesei ca să fie cât mai departe de noi, cu toate că ne putea încă auzi.

— Niciodată nu vrei nimic, zise Morelli, dar asta nu te împiedică să încerci, după care îşi întoarse atenţia către mine. Sunt dispus să merg până la capăt cu tine: puştoaica e moartă şi nu o să-i facă nici un rău, dar Mulrooney cu toată echipa lui nenorocită nu m-ar făcut niciodată să vorbesc.

— Bine, am spus eu. Spune-mi despre ea, unde ai cunoscut-o, ce făcea înainte să-l cunoască pe Wynant şi cum s-au cunoscut.

— Ar trebui să beau ceva, zise el, după care se răsuci pe scaun şi strigă: Hei, garson - tu, care ai băiatul în spate!

Chelnerul cocoşat pe care Studsy îl strigase Pete se

strecură printre mese spre noi şi îi zâmbi afectuos lui Morelli.

— Ce să fie? zise el sugându-şi zgomotos un dinte.

Am comandat cu toţii câte ceva şi chelnerul plecă.

— Eu şi Nancy locuiam în acelaşi bloc, zise Morelli. Bătrânul Kane avea un magazin de dulciuri la colţ. Ea şterpelea ţigări pentru mine. Babacul ei m-a păruit bine odată, când încercam să-i arăt cum să facă fise de telefon cu o sârmă. Îi ştii pe ăştia de modă veche. Dumnezeule, era ca la interogatoriul de gradul 3. El râse gros, din gât, şi continuă: Vroiam să fur nişte prefabricate de la nişte case care se construiau după colţ şi să i le pun în pivniţă, ca să-l înhaţe Schultz, poliţistul străzii şi să mă răzbun în felul acesta, dar ea nu m-a lăsat.

— Probabil că erai o dulceaţă când erai mic, zise Nora.

— Aşa era, spuse el mândru. Fiţi atenţi! O dată când nu aveam mai mult de 6 sau....

O voce de femeie spuse:

— M-am gândit că tu trebuie să fii.

Am ridicat privirea şi am văzut-o pe roşcata Miriam care îmi vorbea.

— Salut, i-am spus eu.

Ea îşi puse mâinile în şolduri şi zise privindu-mă fix:

— Deci ştia prea multe pentru voi.

— Poate. Însă şi-a luat tălpăşiţa pe scara de incendiu cu pantofii în mână, înainte să ne fi spus ceva.

— Prostii!

— Bine.. Ce crezi că ştia care să fie fost prea mult pentru noi?

— Ştia unde e Wynant, zise ea.

— Chiar aşa? Unde e?

— Eu nu ştiu, dar Art ştia.

— Aş vrea să ne fi spus. Noi...

— Prostii, zise ea din nou. Tu ştii şi poliţia la fel. Cu cine

credeţi că vorbiţi?

— Nu glumesc. Nu ştiu unde e Wynant.

— Lucrezi pentru el şi poliţia e împreună cu tine. Nu-ţi bate joc de mine. Art credea că treaba asta o să-i aducă o groază de bani, săracul fraier. Nu ştia ce o să i se întâmple.

— Ţi-a spus ţie că ştia? am întrebat eu.

— Nu sunt aşa de proastă cum crezi. Mi-a spus că ştia ceva din care o să facă avere şi am văzut cum au mers lucrurile. Cred că pot să fac legătura.

— Numai uneori rezultatul e patru, am spus eu, alteori este douăzeci şi doi. Nu lucrez pentru Wynant. Vrei să ajuţi..

— Nu. Era un şobolan şi se încurca cu oameni de teapa lui. Merită ce i s-a întâmplat, dar nu te aştepta să uit că l-am lăsat cu tine şi cu Guild, după care nimeni nu l-a mai văzut în viaţă.

— Nu vreau să uiţi nimic. Vreau doar să încerci să-ţi aminteşti dacă...

— Acum trebuie să mă car, zise ea şi plecă.

Mişcările îi erau de o graţie remarcabilă.

— N-aş crede că mi-ar plăcea să mă încurc cu gagica asta, spuse Studsy îngândurat. E o otravă. Morelli îmi făcu semn cu ochiul.

Dorothy mă strânse de braţ şi zise:

— Nu înţeleg, Nick.

I-am răspuns că nu-i nimic şi m-am adresat lui Morelli:

— Ne spuneai de Julia Wolf.

— Aha! Ei bine, bătrânul Kane a dat-o afară când avea 15 sau 16 ani pentru că intrase într-o încurcătură cu un profesor de la liceu şi pe urmă s-a cuplat cu un tip numit Face Peppler, un băiat isteţ dacă nu ar fi vorbit aşa de mult. Îmi amintesc că odată eu şi Face eram... El se întrerupse şi îşi drese vocea. Oricum Face şi cu ea au stat împreună cam cinci sau şase ani, dacă pui la socoteală şi perioada când a făcut el armata iar ea trăia cu altul pe care nu-mi amintesc

cum îl cheamă... un verişor al lui Dick O'Brien, un tip slăbănog şi brunet căruia îi plăcea să bea. Când Face a terminat armata, ea s-a întors la el şi au rămas împreună până au fost prinşi încercând să-l scuture pe un barosan de la Toronto. Face şi-a asumat răspunderea şi ea a scăpat cu şase luni.. în timp ce el a încasat-o serios. Ultima dată când am auzit de el, era încă la închisoare. Pe ea am văzut-o când a ieşit. Mi-a cerut nişte bani ca să sărbătorească. Odată când mi i-a trimis înapoi, a spus că şi-a schimbat numele în Julia Wolf şi că îi place în oraşul ăsta mare, dar ştiam că Face ţine încă oricum legătura cu ea. Aşa că în 1928 când m-am mutat aici, am căutat-o. Ea...

Miriam se întoarse şi stătea cu mâinile în şold ca mai înainte.

— M-am mai gândit la cele ce ai spus. Trebuie să mă crezi destul de proastă.

— Nu, am zis eu. Nicidecum.

— Poţi să pun pariu că nu o să cad în plasa asta pe care mi-o întinzi. Pot să văd destul de clar lucrurile pe care le am în faţă.

— Bine.

— Nu e deloc bine. L-aţi omorât pe Art şi...

— Nu aşa tare, păsărico, zise Studsy ridicându-se şi luând-o de braţ. Zbiera. Vino încoace! Vreau să vorbesc cu tine. El o duse către bar.

Morelli făcu din nou cu ochiul.

— Îmi place chestia asta. Bine, ziceam că atunci când m-am mutat aici m-am dus s-o caut şi ea mi-a spus că lucrează pentru Wynant care e înnebunit după ea, aşa că îi merge destul de bine. Se pare că au învăţat-o să stenografieze la Ohio în timpul celor şase luni de închisoare, iar ei asta i se părea ceva nemaipomenit, la modul că-şi imagina o slujbă într-un loc unde o să se lase seiful deschis. O agenţie a trimis-o să lucreze temporar pentru Wynant iar

ea s-a gândit la un drum lung şi că o să profite mai mult decât dacă ar fi ştiut să bată rapid la maşină, aşa că a luat treaba în serios şi relaţia a devenit stabilă. Era destul de isteaţă şi având cazier încerca să se reabiliteze, din moment ce probabil că el ar fi aflat oricum, căci avocatul lui nu prea o vedea bine şi ar fi fost în stare să o verifice. Nu ştiu exact ce făcea, mă înţelegi, era jocul ei şi nu avea nevoie de mine. Chiar dacă într-un fel eram prieteni n-avea nici un sens să-mi spună ceva cu care aş fi putut să o am la mână. Înţelegi, nu era iubita mea sau ceva de genul ăsta... eram doar vechi prieteni din copilărie. O vedeam din când în când şi veneam aici, până când el a strâns coarda, iar ea mi-a spus că nu o să lase un culcuş moale pentru câteva pahare băute împreună cu mine. Asta e tot. Era în octombrie cred şi s-a ţinut de cuvânt. N-am mai văzut-o de atunci.

— Cu cine altcineva mai ieşea? am întrebat eu.

— Nu ştiu. Nu vorbea mult despre amici.

— Purta o verighetă cu diamante. Ştii ceva despre asta?

— Nimic. În afară de faptul că nu o avea de la mine. Nu o purta când am văzut-o.

— Crezi că ar fi dorit să se combine din nou cu Peppler când ar fi ieşit din închisoare.

— Poate. Nu părea că se preocupă mult de el în închisoare, dar îi plăcea să lucreze cu el şi cred că ar fi făcut din nou echipă.

— Cum rămâne cu verişorul lui Dick O'Brien, tipul ăla slăbănog şi brunet. Ce s-a întâmplat cu el?

Morelli mă privi surprins.

— Percheziţionează-mă, zise el.

Studsy se întoarse singur.

— Poate greşesc, spuse el aşezându-se, dar cred că cineva ar putea face ceva cu cloanţa aia dacă ar şti cum s-o apuce.

— De gât, zise Morelli.

Studsy râse bine dispus.

— Nu. Încearcă să ajungă departe. Lucrează din greu la lecţiile de canto şi...

Morelli îşi privi paharul gol şi spuse:

— Laptele ăsta al tău probabil că îi face foarte bine, după care întoarse capul şi strigă către Pete: Hei tu ăla cu rucsacul în spate, mai adu-mi acelaşi lucru. Trebuie să cântăm la cor mâine.

— Soseşte, Sheppy, zise Pete. Chipul lui cenuşiu îşi pierdea imaginea morocănoasă când îi vorbea Morelli.

Un grăsan uriaş şi blond (atât de blond că părea albicios) care stătuse la masa lui Miriam veni şi îmi spuse cu o voce subţire şi efeminată:

— Deci tu eşti din gaşca care i-a tras-o lui Art Nunhei...

Morelli îl lovi pe grăsan în burtă, cât de tare putu fără să îl deranjeze pe Studsy, care sculându-se în picioare, îi mai trase un pumn în faţă. Eu am rămas nemişcat, prostit că încă mai avea de gând să dea cu dreapta. Pete cel cu rucsacul, văzând, veni în spatele grăsanului şi îi trânti cu toată forţa tava în cap. Grăsanul căzu pe spate tulburând trei persoane de la o altă masă. Amândoi barmanii erau deja cu noi. Unul din ei îl lovi pe grăsan cu un ciomag aducându-l în patru labe, iar celălalt îl apucă de guler pe la spate şi îl răsuci, sufocându-l. Cu ajutorul lui Morelli l-am pus înapoi pe picioare şi l-am dat afară.

Pete se uită după ei sugându-şi dintele.

— Nenorocitul ăsta, îmi explică el mie, nu poţi să te bazezi pe el când bea.

Studsy era la masa alăturată, care fusese deranjată şi îi ajută pe oameni să se aşeze la locurile de mai înainte.

— Asta e rău, spunea el, e rău pentru afaceri, dar unde trebuie să tragi linia de separare? Aici nu e o bombă, dar nici un seminar de domnişoare.

Dorothy era palidă şi speriată. Nora făcuse ochii mari, uimiţi:

— E ca la balamuc, zise ea. De ce au făcut asta?

— Ştiu tot atât cât tine, i-am răspuns eu.

Morelli şi barmanii se reîntorseseră, părând destul de mulţumiţi de ei înşişi. Studsy şi Morelli se întoarseră şi îşi reluară locurile la masa noastră.

— Sunteţi impulsivi, băieţi, le-am zis eu.

— Impulsivi, repetă Studsy râzând. Ha, ha, ha!

Morelli era serios.

— Întotdeauna, când un tip începe ceva de genul acesta, trebuie să i-o iei înainte. Pe urmă e prea târziu. Am mai trecut cu el prin asemenea momente, nu-i aşa, Studsy?

— Cum adică? am întrebat eu. N-a făcut nimic.

— Da, ai dreptate, zise rar Morelli, dar, uneori, în legătură cu el, ai aşa un fel de presentiment. Nu e aşa, Studsy?

— Aha, făcu Studsy. E isteric.

22

Se făcuse deja ora două când le-am spus noapte bună lui Studsy şi lui Morelli, plecând de la Clubul Pigiron. Dorothy se trânti într-un colţ al taxiului şi zise:

— O să mi se facă rău. Sunt sigură.

Părea că spune adevărul.

— E de la băutură, zise Nora şi îşi puse capul pe umărul meu.

— Nevasta ta e beată, Nick. Ascultă, trebuie să-mi spui tot ce s-a întâmplat... Tot. Nu acum, mâine. N-am înţeles nici ce s-a spus, nici ce s-a întâmplat. Ăia sunt

nemaipomeniţi. Nu pot să mă duc la mătuşa Alice în halul ăsta, zise Dorothy. Ar face infarct.

— N-ar fi trebuit să dea în grăsan în halul ăla, zise Nora. cu toate că a fost distractiv, deşi sălbatic.

— Cred că mai bine mă duc la mama, spuse Dorothy.

Nora zise:

— Erizipelul n-are nici o legătură cu urechile. Ce-i aia o „clăpăugă”?

— Ureche.

Dorothy continuă:

— Totuşi mătuşa Alice n-are încotro, trebuie să mă vadă pentru că am uitat cheia şi am s-o trezesc.

— Te iubesc, Nick, zise Nora, pentru că miroşi frumos şi cunoşti oameni aşa de fascinanţi.

— E în drumul vostru dacă mă lăsaţi la mama, nu e aşa? întrebă Dorothy.

— Da, i-am răspuns eu şi i-am dat şoferului adresa lui Mimi.

— Vino acasă la noi, zise Nora.

— Nu... Nu, mai bine nu, răspunse Dorothy.

— De ce nu?

— E... nu cred că e bine.

Genul ăsta de conversaţie a continuat până ce taxiul s-a oprit la Courtland. Eu am coborât şi am ajutat-o pe Dorothy să se dea jos din taxi. Ea se sprijini de mine cu toată greutatea şi zise:

— Vă rog frumos, intraţi măcar un minut!

— Doar un minut, răspunse Nora, ieşind şi ea din taxi.

I-am spus şoferului să aştepte şi am intrat. Dorothy a sunat la uşă iar Gilbert, cu halatul de baie peste pijama, a deschis. El ridică o mână în semn de avertisment şi zise în şoaptă:

— E poliţia aici!

Din sufragerie se auzi vocea lui Mimi:

— Cine e, Gil?

— Dl. şi D-na Charles şi Dorothy.

Mimi veni să ne întâmpine.

— Niciodată nu am fost aşa de bucuroasă să văd pe cineva. Nu mai ştiu cum s-o întorc.

Purta un halat roz de satin peste pijamaua roz, iar chipul ei îmbujorat nu era deloc nefericit. O ignoră pe Dorothy şi ne strânse mâna mie şi Norei.

— Acum nu o să-mi mai fac probleme şi o să las totul în seama ta, Nick. Trebuie să-i spui nebunei ăsteia mici ce să facă.

— Prostii, zise Dorothy în spatele meu încet, dar foarte pasional.

Mimi nu lăsă să se vadă că ar fi auzit-o pe faţa ei. Încă ţinându-ne de mână, ne trase în sufragerie pălăvrăgind.

— Îl ştiţi pe locotenentul Guild. A fost foarte drăguţ, dar sunt sigură că i-am pus răbdarea la încercare. Am fost aşa de... ei bine, am vrut să spun că am fost aşa de uimită. Dar acum sunteţi aici şi...

Intrarăm în sufragerie.

— Salut, îmi spuse Guild, după care i se adresă Norei: Bună seara, doamnă.

Împreună cu el mai era Andy, cel care îl ajutase să ne percheziţioneze camerele de la hotel în dimineaţa vizitei lui Morelli.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu.

Guild o privi pe Mimi şi pe urmă îmi spuse:

— Poliţia din Boston l-a găsit pe Jorgensen sau Rosewater, sau oricum vrei să-i zici, acasă la prima lui nevastă şi l-a întrebat câte ceva din partea noastră. Răspunsul de bază pare să fie că el nu are nimic de-a face cu moartea Juliei Wolf, iar d-na Jorgensen poate să dovedească asta, căci ne ascunde ce s-a întâmplat cu bunurile lui Wynant.

Ochii i se îndreptară din nou spre Mimi.

— Doamna nu pare să vrea să ne spună nici „da” nici „nu”. Să spun drept, Charles, nu ştiu ce să ne facem cu ea în mai multe privinţe.

Înţelegeam foarte bine asta, aşa că am spus:

— E probabil speriată, iar Mimi încercă să pară speriată. Divorţase de prima lui nevastă?

— Potrivit celor spuse de prima nevastă, nu.

— Minte, pun pariu! zise Mimi.

— St, st, st, am făcut eu. El se întoarce la New York?

— Se pare că vrea să ne forţeze să fie extrădat, ca să-l facem să vină aici. De la Boston ne-au spus că se dă peste cap să-şi găsească un avocat.

— Aveţi nevoie de el chiar aşa de tare?

Guild dădu din umerii lui mari.

— Dacă venirea lui ne-ar ajuta în privinţa crimei... Nu-mi pasă de vechile acuzaţii de bigamie. Niciodată nu mi-a plăcut să investighez pe cineva în legătură cu chestiuni care nu mă privesc.

— Ei bine? am întrebat-o eu pe Mimi.

— Pot să vorbesc, singură, cu tine?

L-am privit pe Guild care spuse:

— Orice dacă ar fi de folos.

Dorothy mă luă de braţ.

— Nick, ascultă-mă pe mine mai întâi. Eu... Dar se întrerupse, căci toată lumea o privea.

— Ce e? am întrebat-o eu.

— Eu... aş fi vrut să vorbesc cu tine...

— Dă-i drumu'!

— Singuri, vroiam să spun, zise ea.

— Mai târziu, i-am spus eu, strângând-o de mână.

Mimi mă conduse în dormitor şi închise uşa cu grijă. M-am aşezat pe pat şi mi-am aprins o ţigară. Mimi se sprijini de uşă şi îmi zâmbi foarte gentil, încrezătoare. Jumătate de

minut trecu astfel. Pe urmă ea zise:

— Tu mă placi, Nick, iar când a văzut că nu i-am răspuns nimic ea adăugă, nu-i aşa?

— Nu.

Ea râse şi se îndepărtă de uşă.

— Vrei să spui că nu eşti de acord cu mine. Se aşeză pe pat lângă mine. Dar mă placi suficient ca să mă ajuţi?

— Asta, depinde.

— Depinde de ce...

Uşa se deschise şi Dorothy intră.

— Nick, trebuie să...

Mimi îi sări în faţă şi îi strigă printre dinţi.

— Ieşi afară de aici!

Dorothy se retrase puţin şi zise:

— Ba nu. Nu o să faci...

Mimi o plesni peste gură cu dosul mâini şi repetă:

— Ieşi afară!

Dorothy ţipă şi-şi acoperi cu o mână gura, după care, speriată se dădu înapoi şi ieşi. Mimi închise din nou uşa.

— Trebuie să vii o dată pe la noi, i-am zis eu, şi să-ţi aduci biciurile albe.

Nu păru să mă audă. Ochii îi erau îngânduraţi şi cenuşii iar buzele schiţau un fel de surâs, însă atunci când vorbi, vocea îi era mai guturală decât de obicei.

— Fata mea s-a îndrăgostit de tine.

— Prostii.

— Ba da şi e geloasă pe mine. O apucă nebunia ori de câte ori mă apropii la mai puţin de jumătate de metru de tine.

Vorbea ca şi cum s-ar fi gândit la altceva.

— Prostii. Poate că are o oarecare nostalgie de pe vremea când am cunoscut-o şi avea 12 ani, dar asta e tot.

Mimi clătină din cap.

— Greşeşti, dar nu contează, zise ea şi se aşeză din nou

pe pat lângă mine.

— Trebuie să mă ajuţi să ies din asta. Eu...

— Sigur, am spus eu. Eşti o mimoză care are nevoie de protecţia unui tip puternic.

— Ce? A... făcu ea descriind un gest cu mâna către uşa pe care ieşise Dorothy. Eşti sigur că nu te... Oricum nu e nimic de care să nu mai fi auzit, sau făcut. Nu trebuie să te îngrijorezi.

Ea zâmbi din nou, având ochii cenuşii, preocupaţi.

— Dacă o vrei pe Dorothy, ia-o, dar nu deveni sentimental din cauza asta. Nici nu contează. Evident, nu sunt o mimoză. Niciodată nu ai crezut asta.

— Nu, am încuviinţat.

— Ei bine, zise ea cu un aer decisiv.

— Ei bine, ce?

— Nu mai cocheta atât, zise ea. Ştii ce vreau să spun. Mă înţelegi la fel de bine cum te înţeleg şi eu.

— Oricum, mie mi se pare că tu ai cochetat până acum.

— Ştiu. A fost un joc, dar acum a încetat. Idiotul ăla şi-a bătut joc de mine, Nick şi acum, când are probleme, se aşteaptă să îl ajut. O să-l ajut.

Ea îmi puse o mână pe genunchi şi unghiile ascuţite mi se înfipseră în piele.

— Poliţiştii nu mă cred. Cum aş putea să-i fac să creadă că el minte şi că eu nu ştiu nimic altceva despre crimă?

— Probabil că nu poţi; i-am spus eu rar. Îndeosebi după ce Jorgensen a repetat ce mi-ai spus tu acum câteva ore.

Ea inspiră adânc iar unghiile i se înfipseră din nou în genunchiul meu.

— Le-ai spus tu asta?

— Nu încă.

I-am luat mâna de pe genunchi. Ea răsuflă uşurată şi zise:

— Şi evident, nu o să le spui acum, nu e aşa?

— De ce nu?

— Pentru că e o minciună. Şi eu şi el am minţit. Nu am găsit nimic, absolut nimic.

— Suntem unde eram şi mai devreme, i-am spus eu şi te cred la fel de mult ca şi mai înainte. Ce se întâmplă cu schimbarea de care vorbeai?

— Bine, zise ea bătându-mă uşor pe mână. Am găsit ceva - nu e cine ştie ce - dar n-am să fac nimic ca să-l ajut pe nemernicul ăla. Mă înţelegi ce simt în legătură cu asta, nu e aşa, Nick? Şi tu ai face la fel...

— Poate, am spus eu, dar aşa cum stau lucrurile nu am nici un motiv să fiu de partea ta. Nu sunt duşmanul lui Chris al tău. Nu-mi foloseşte la nimic să te ajut să arunci vina pe el.

Ea suspină şi zise:

— M-am gândit foarte mult la asta. Nu cred că banii pe care aş putea să ţi-i dau ar însemna mult pentru tine acum, - ea zâmbi complice - şi nici trupul meu alb, frumos. Dar nu te interesează însă să îl salvezi pe Clyde?

— Nu în mod obligatoriu.

Ea râse.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

— S-ar putea să însemne că nu cred că ar avea nevoie să fie salvat. Poliţia nu are mare lucru împotriva lui. E un tip foarte dificil, era în oraş în ziua când Julia a fost omorâtă, iar ea îl trişa. Asta nu e suficient ca să fie arestat.

Ea râse din nou.

— Dar cu contribuţia mea, cum rămâne?

— Nu ştiu. Despre ce e vorba? am zis eu şi am continuat fără să aştept răspunsul la care nici nu speram: Indiferent ce ar fi, eşti o fraieră, Mimi. L-ai încurcat pe Chris în povestea cu bigamia. Ţine-o aşa. Nu e...

Ea îmi zâmbi dulce şi zise:

— Dar asta o ţin în rezervă, să o folosesc dacă...

— Dacă scapă de sub acuzaţia de crimă, e? Ei bine, nu o să meargă aşa, doamnă. Poţi să-l bagi trei zile la închisoare. În timpul ăsta procurorul o să-şi dea deja seama că nu a omorât-o pe Julia şi că tu ţi-ai bătut joc de ei. Or să te trimită să te arunci în lac şi or să refuze acuzaţiile.

— Dar nu poate să facă asta, Nick.

— Poate şi o va face, am asigurat-o eu. Iar dacă descoperă că ascunzi vreo dovadă, or să-ţi facă mari probleme.

Ea îşi muşcă buzele şi întrebă:

— Eşti cinstit cu mine?

— Îţi spun exact ce o să se întâmple, cu excepţia cazului în care procurorul s-ar fi schimbat foarte mult de pe vremea mea.

Ea îşi mai muşcă un timp buzele.

— Nu vreau să scape, şi nici nu vreau să am probleme, zise ea şi mă privi. Dacă mă minţi, Nick...

— Nu poţi să faci nimic altceva decât să mă crezi sau să nu mă crezi.

Ea zâmbi, îmi puse o mână pe obraz, mă sărută şi se ridică.

— Fir-ai să fii! Ei bine, am să te cred.

Plecă pe urmă până în celălalt colţ al camerei şi se întoarse. Ochii îi erau strălucitori, iar faţa îi era plăcut animată.

— Îl chem pe Guild, am spus eu.

— Nu, aşteaptă, aş vrea... aş vrea mai întâi să văd ce părere ai.

— Bine, dar fără teatru.

— Precis îţi e frică şi de umbra ta, zise ea, dar nu te îngrijora, nu am să joc feste.

Am spus că asta e nemaipomenit şi am îndemnat-o să-mi arate obiectul despre care îmi spusese.

— Ceilalţi or să devină nerăbdători.

Ea se duse la dulap, îl deschise, dădu nişte haine la o parte şi băgă mâna printre celelalte.

— Ce ciudat, zise ea.

— Ciudat? am spus eu ridicându-mă. E fantastic, Guild o să moară de ras.

Am luat-o către uşă.

— Nu fi aşa nerăbdător, zise ea. Am găsit-o.

Se întoarse spre mine ţinând în mâini o batistă împăturită. M-am apropiat de ea, a desfăcut batista ca să-mi arate un lanţ de ceas rupt la un capăt şi având la celălalt capăt ataşat un cuţitaş mic de aur. Batista era de damă şi avea nişte pete maro.

— Ei bine? am întrebat eu.

— Ţinea asta în mână, am văzut-o când m-au lăsat singură cu ea şi ştiind că e a lui Clyde, am luat-o.

— Eşti sigură că îi aparţine lui Clyde?

— Da, zise ea nervoasă. Vezi, are legături de aur, de argint şi de cupru. Şi l-a făcut din primele eşantioane de metal care au ieşit în urma invenţiilor lui. Oricine îl cunoaşte, poate să identifice acest obiect, nu mai există unul la fel. Ea învârti cuţitaşul, ca să văd literele C M W gravate pe el.

— Sunt iniţialele lui. Nu văzusem cuţitaşul înainte, dar am recunoscut lanţul, Clyde îl purtase ani de-a rândul.

— Ţi-l aminteşti destul de bine ca să-l descrii fără să-l mai vezi?

— Sigur că da.

— Batista e a ta?

— Da.

— Şi pata de sânge?

— Lănţişorul era în mâna ei - ţi-am spus - şi era plină de sânge. Nu cumva, zise ea, încruntându-se... Reacţionezi ca şi cum nu m-ai crede.

— Nu tocmai, am spus eu, dar de data asta ar trebui să fii

sigură că spui adevărul.

Ea bătu din picior şi zise:

— Eşti… după care râse, şi furia îi dispăru de pe faţă. Poţi fi cel mai supărător bărbat. Acum ţi-am spus adevărul; Nick, ţi-am spus exact ce s-a întâmplat.

— Aşa sper şi eu. Era momentul. Eşti sigură că Julia nu a apucat să spună nimic cât ai fost singură cu ea?

— Încerci iar să mă înfurii. Bineînţeles că sunt sigură.

— Bine, am zis eu. Aşteaptă aici. Am să-l chem pe Guild, iar dacă o să-i spui că lănţişorul era în mâna Juliei cât timp mai trăia încă, o să trebuiască să explici că nu te-ai luptat cu ea că să i-l iei.

Ea făcu ochii mari la mine.

— Şi ce am să-i spun?

Am ieşit şi am închis uşa.

23

Nora, care părea somnoroasă, se întreţinea cu Guild şi cu Andy în sufragerie. Tinerii Wynant nu erau prin preajmă.

— Du-te, i-am spus lui Guild. Prima uşă pe stânga. Cred că s-a pregătit pentru întrevederea cu tine.

— A mărturisit? mă întrebă el.

Eu am dat din cap că „da”.

— Şi ce-ai aflat?

— Vezi ce afli tu, le punem cap la cap şi vedem pe urmă, am sugerat eu.

— Bine. Haide, Andy, zise el şi ieşiră.

— Unde e Dorothy? am întrebat.

Nora căsca.

— Credeam că e cu tine şi cu maică-sa, zise ea. Gilbert e pe aici pe undeva, a stat aici până acum câteva minute. Trebuie să mai rămânem mult?

— Nu, i-am răspuns eu, după care am luat-o pe coridor dincolo de camera lui Mimi şi am ajuns într-un alt dormitor care avea uşa deschisă. M-am uitat înăuntru, dar nu era nimeni. Alături mai era o uşă care însă era închisă. Am ciocănit.

— Cine e? întrebă vocea lui Dorothy.

— Nick, am răspuns eu şi am intrat.

Era întinsă în pat, îmbrăcată, iar Gilbert stătea aşezat alături. Ea avea ochii roşii, părea că plânsese şi, când mă văzu, se ridică şi mă privi bosumflată.

— Mai vrei să vorbeşti ca mine? am întrebat eu.

Gilbert se ridică şi el din pat.

— Unde e mama? întrebă.

— Vorbeşte cu poliţistul.

El zise ceva ce nu am reuşit să înţeleg şi plecă din cameră.

Dorothy îmi zise tremurând.

— Mă înspăimântă băiatul ăsta, după care îşi reaminti că trebuia să mă privească bosumflată.

— Mai vrei să vorbeşti cu mine?

— Ce te-a făcut să te întorci aşa împotriva mea?

— Faptul că ai fost stupidă.

M-am aşezat unde stătuse Gilbert.

— Ştii ceva despre lănţişorul ăsta pe care se presupune că l-a găsit mama ta?

— Nu, unde?

— Ce vroiai să-mi spui?

— Nimic... momentan, spuse ea nemulţumită, afară doar de faptul că ai putea să-ţi ştergi rujul ei de pe buze. Mi l-am şters.

Ea îmi smulse batista din mână, o făcu sul, după care luă

o cutie de chibrituri de pe o masă de lângă pat şi aprinse unul.

— O să miroasă ca dracu', am spus eu.

— Nu-mi pasă, zise ea şi îi dădu foc.

I-am luat batista din mână, m-am dus la fereastră şi am aruncat-o; apoi m-am întors să mă aşez pe pat.

— Acum sper că te simţi mai bine, i-am spus eu.

— Ce a zis mama despre mine?

— Mi-a spus că te-ai îndrăgostit de mine.

— Şi tu ce i-ai răspuns? spuse ea, ridicându-se brusc.

— I-am zis că te-ai ataşat de mine când erai mică.

— Crezi... crezi că asta e tot? întrebă ea cu buzele tremurânde.

— Ce altceva ar putea fi?

— Nu ştiu, zise ea şi începu să plângă. Toţi au râs din cauza asta, mama, Gilbert, Harrison... eu...

— Dă-i dracu', i-am spus eu, îmbrăţişând-o.

După o vreme ea spuse:

— Mama e îndrăgostită de tine?

— Dumnezeule, nu! Ea urăşte bărbaţii mai mult decât orice altă femeie pe care o ştiu, în afară de lesbiene.

— Dar întotdeauna are un gen de...

— Aşa e ea. Nu te lăsa păcălită. Mimi urăşte bărbaţii absolut pe toţi - la maximum.

Ea se opri din plâns, îşi încreţi fruntea, spunând:

— Nu înţeleg. Tu o urăşti?

— De regulă, nu.

— Dar în momentul ăsta?

— Nu cred. A fost stupidă cu toate că se crede deşteaptă, şi asta e o prostie, dar nu cred că o urăsc.

— Eu însă o urăsc, zise Dorothy.

— Mi-ai spus acelaşi lucru săptămâna trecută dar eu vroiam să te întreb ceva: Îl ştiai, sau l-ai văzut pe Arthur Nunheim, de care am vorbit în seara asta la bar?

Mă privi atentă şi zise:

— Încerci doar să schimbi subiectul.

— Nu e adevărat. Răspunde-mi!

— Nu.

— A fost menţionat în ziare, i-am amintit eu. Este cel care a spus la poliţie că Morelli o cunoştea pe Julia Wolf.

— Nu-mi amintesc numele lui, zise ea. Până în seara asta nu-mi amintesc să fi auzit de el.

Eu i l-am descris şi am întrebat-o.

— L-ai văzut vreodată?

— Nu.

— S-ar putea ca uneori să fi fost cunoscut drept Albert Norman. Aşa ţi se pare cunoscut?

— Nu..

— Cunoşteai pe careva dintre cei pe care i-am văzut la Studsy în seara asta?

— Nu. Vorbesc sincer, Nick, ţi-aş fi spus dacă ştiam ceva care te-ar fi putut ajuta.

— Indiferent, cât de tare te-ar fi durut?

— Da, zise ea, după care reluă imediat. Ce vrei să spui cu asta?

— Ştii al dracului de bine ce vroiam să spun.

Ea îşi acoperi faţa cu mâinile iar vocea ei de-abia se a usca:

— Mi-e frică, Nick. Eu...

Îşi lăsă mâinile jos căci cineva bătu la uşă.

— Intră, am strigat eu.

Andy deschise uşa, atât cât să-şi bage capul înăuntru şi spuse încercând să-şi ascundă curiozitatea:

— Locotenentul vrea să te vadă.

— Vin imediat, i-am promis eu.

El deschise uşa mai mult şi adăugă:

— Te aşteaptă chiar acum, apoi clipi cu subînţeles, însă colţul gurii i se mişcă mai mult decât ochiul şi rezultatul fu

un fel de nedumerire.

— O să mă întorc, i-am spus lui Dorothy şi l-am urmat afară.

El închise uşa după mine şi îmi şopti la ureche:

— Puştiul se uita pe gaura cheii.

— Gilbert?

— Da. A avut timp să se îndepărteze când m-a auzit venind, dar era tot acolo.

— E mortal puştiul ăsta!, am spus. Ce aţi aflat de la d-na Jorgensen?

Îşi strânse buzele groase şi zise admirativ.

— O, ce femeie!

24

Am intrat împreună în dormitorul lui Mimi. Ea stătea într-un fotoliu de lângă fereastră şi părea foarte mulţumită. Ne zâmbi vesel şi spuse:

— Acum mi-e sufletul imaculat. Am mărturisit tot.

Guild era lângă masă şi îşi ştergea faţa cu batista.

Mai avea câteva picături de transpiraţie pe la tâmple, iar chipul lui părea îmbătrânit şi obosit. Brăţara, cuţitul şi batista în care fuseseră înfăşurate erau pe masă.

— Aţi terminat? am întrebat eu.

— Nu ştiu, zise el, asta e realitatea, după care se întoarse ca să i se adreseze lui Mimi. Dv. aţi spus că am terminat?

— Nu-mi imaginez ce ar mai fi de zis, spuse Mimi râzând.

— Ei bine, zise Guild rar şi oarecum recalcitrant, în cazul ăsta cred că aş vrea să vorbesc cu Charles; vă rog să ne iertaţi câteva minute.

Împături apoi batistă şi o băgă în buzunar.

— Puteţi vorbi aici, zise ea ridicându-se din fotoliu. O să ies şi o să discut puţin cu d-na Charles, iar voi puteţi vorbi cât doriţi!

Ea mă bătu jucăuş, cu degetul pe obraz şi trecând pe lângă mine îmi zise:

— Nu-i lăsa, Nick, să spună lucruri prea îngrozitoare despre mine.

Andy deschise uşa şi o închise după ce ieşi ea, fluierând uşor.

— Ei bine? am spus, aşezându-mă din nou pe pat, care-i situaţia?

Guild îşi drese vocea şi zise:

— Ne-a spus că a găsit cuţitul şi brăţara pe jos, în camera Juliei Wolf care probabil i le-a smuls lui Wynant apărându-se; ne-a explicat şi de ce le-a ascuns până acum. Între noi doi fie vorba, treaba asta nu are nici un sens dacă te gândeşti lucid, numai că, în cazul ăsta probabil nu trebuie să priveşti aşa lucrurile. Să-ţi spun drept nici nu ştiu ce să fac cu ea în mai multe privinţe.

— Esenţial e, l-am avertizat eu, să nu o laşi să se obosească. Când o prinzi cu o minciună şi admite, te minte apoi din nou, iar tu îţi dai seama şi aşa mai departe. Majoritatea oamenilor (inclusiv femeile) se descurajează când sunt prinşi cu a treia sau a patra minciună şi apoi ori tac, ori spun adevărul: dar nu e cazul lui Mimi. Ea continuă să încerce să mintă şi trebuie să fii atent, căci altfel te trezeşti crezând-o, nu din cauză că ar putea să zică adevărul, ci doar din cauză că ai obosit să nu o tot crezi.

— Hm, hm! făcu Guild. Da, poate. Îşi băgă mâna sub guler şi părând foarte stânjenit continuă: Fii atent, tu crezi că ea a omorât-o pe fata aia?

Mi-am dat seama că Andy mă privea atât de intens încât îi ieşeau ochii din orbite. M-am ridicat şi le-am spus:

— Şi eu aş vrea să ştiu.

— Povestea asta cu brăţara pare falsă dar... putem afla dacă avea, dacă are o astfel de brăţară? Dacă ea îşi aminteşte aşa de bine cum pretinde, e foarte posibil ca să fi comandat alta la bijutier şi oricine poate să cumpere un cuţitaş cu inscripţiile dorite. Sunt foarte multe de spus împotriva probabilităţii ca ea să fi mers aşa de departe. Dacă ea a „fabricat" dovada asta, e mai plauzibil ca ea să deţină brăţara originală - pe care o avea probabil de ani de zile - dar asta nu vă rămâne decât să verificaţi.

— Facem tot ce putem, spuse Guild răbdător. Deci tu crezi că ea e vinovată?

— Te referi la crimă? am spus eu dând negativ din cap. N-am ajuns încă aşa de departe. Cum rămâne cu Nunheim? Se potrivesc gloanţele?

— Da, sunt trase cu acelaşi pistol cu care a fost omorâtă fata. Toate cinci.

— A fost împuşcat cu cinci gloanţe?

— Da şi de suficient de aproape ca să-i ardă hainele.

— Am văzut-o pe iubita lui, aia cu părul roşu într-un bar în seara asta, i-am spus eu. Zicea că tu şi cu mine l-am omorât pentru că ştia prea multe.

— Hm, hm! făcu el. Ce-o fi însemnând asta? Aş vrea să vorbesc cu ea.

— O găseşti la clubul Pigiron al lui Studsy Burke, i-am spus şi i-am dat adresa. O să-l găseşti acolo şi pe Morelli. Mi-a zis că numele adevărat al Juliei Wolf era Nancy Kane, şi că avea un prieten închis la Ohio, pe care îl chema Face Peppler.

— Da? făcu Guild şi din tonul lui mi-am dat seama că ştia deja de Peppler şi de trecutul Juliei. Ce altceva ai mai aflat?

— Un prieten de-al meu, Larry Crowly, care e agent de presă l-a văzut pe Jorgensen ieşind dintr-un magazin de amanetări de pe Bd. 6 lângă str. 46, ieri după-amiază.

— Da?

— Nu pari surprins de veştile mele. Eu...

Mimi deschise uşa şi intră cu nişte pahare de whisky cu sifon pe o tavă.

— Mă gândeam că vreţi să beţi ceva, zise ea, bine dispusă.

I-am mulţumit iar ea lăsă tava pe masă şi zise:

— Nu vroiam să vă întrerup, apoi ne surâse cu un aer înţelegător pe care femeia îl abordează în legătură cu întâlnirile dintre bărbaţi, şi ieşi.

— Ziceai ceva, îmi reaminti Guild.

— Spuneam că dacă voi credeţi că eu vă trag pe sfoară, spuneţi-mi. Până acum am jucat împreună şi nu aş vrea...

— Nu, nu, zise Guild grăbit, nu e nimic de genul ăsta, d-le Charles. Se îmbujorase puţin. Am fost... Am fost grăbiţi de comisar, iar crima asta a doua a complicat lucrurile.

Se întoarse apoi către tava de pe masă şi întrebă:

— Cum îl vrei?

— Sec, mulţumesc. Şi nu aveţi nici o pistă?

— Ei bine, o sumedenie de gloanţe trase cu acelaşi pistol, asta e cam tot. A fost omorât pe un hol între etaje iar cei de acolo declară că nu-l cunosc nici pe Nunheim, nici pe Wynant şi nici pe altcineva care ar putea avea vreo legătură. Uşa de la hol era descuiată şi putea intra oricine, aşa că, dacă te gândeşti bine, nu ajungi nicăieri.

— Nimeni n-a văzut şi n-a auzit nimic?

— Ba da, au auzit împuşcăturile dar n-au văzut pe nimeni, îmi răspunse, dându-mi paharul cu whisky.

— Aţi găsit cartuşele goale?

— Nu, în nici unul din cele două cazuri. E vorba probabil de un revolver.

— Pe care, deci, l-a golit de fiecare dată - ţinând cont şi de glonţul tras în telefon - dacă, aşa cum fac cei mai mulţi, ţinea un cartuş gol în camera de sub percutor.

Guild lăsă în jos paharul, pe care vroia să-l ducă la gură şi zise:

— Nu încerci cumva să găseşti o dezlegare foarte complicată în treaba asta, nu-i aşa? Doar pentru că au fost împuşcaţi în felul ăsta?

— Nu, însă indiferent de „legătură”, poate fi de folos. Aţi aflat unde era Nunheim în după amiază când a fost omorâtă fata?

— Îh! Era prin preajma casei ei... un timp, în orice caz. A fost văzut doar la intrare şi în spatele clădirii, asta dacă poţi să dai crezare unor oameni care n-au nici un interes să mintă. În ziua dinaintea crimei, potrivit liftierului, a urcat spre apartamentul ei, dar nu ştie dacă a intrat sau nu, căci el a coborât imediat.

— Deci, am spus eu, poate că Miriam are dreptate când zice că ştia prea multe. Aţi aflat ceva despre diferenţa de 4000 de dolari dintre banii pe care i-a dat Macaulay şi cei pe care Clyde Wynant i-a luat ulterior de la ea?

— Nu.

— Morelli zice că ea era întotdeauna plină de bani şi că odată i-a împrumutat 5000 de dolari bani gheaţă.

— Da? zise Guild ridicând din sprâncene.

— Da. De asemenea mi-a zis că Wynant ştia că ea are cazier.

— Mi se pare, zise Guild rar, că Morelli ţi-a spus o mulţime de lucruri.

— Îi place să vorbească. Aţi aflat ceva în plus despre treburile lui Wynant dinainte de a pleca, sau despre cele pe care le proiecta?

— Nu. Pari destul de interesat de magazinul ăsta al lui.

— De ce nu? E un inventator, iar magazinul face parte din viaţa lui. Aş vrea să trec pe acolo la un moment dat.

— Fă cum crezi. Mai vorbeşte-mi despre Morelli şi despre modul în care l-ai făcut să ciripească.

— Îi place să vorbească. Aţi auzit de un tip numit Vrabie? Un grăsan albicios cu o voce subţire?

— Nu, zise Guild întorcându-se. De ce?

— Era şi el acolo - împreună cu Miriam - şi a vrut să mă pocnească, dar ceilalţi nu l-au lăsat.

— De ce ar fi vrut să facă asta?

— Nu ştiu. Poate din cauză că Miriam i-a spus că v-am ajutat la eliminarea lui Nunheim.

— O! făcu Guild, după care îşi scărpină bărbia şi se uită la ceas. S-a făcut târziu. Ce ar fi să treci să mă vezi mai târziu. Mâine... de fapt, azi!

— Sigur, i-am spus, în loc să-i zic ce gândeam, apoi l-am salutat din cap pe el şi pe Andy şi am intrat în sufragerie.

Nora dormea pe canapea, iar Mimi lăsă cartea pe care o citea şi mă întrebă:

— S-a încheiat şedinţa secretă?

— Da, i-am spus eu, îndreptându-mă spre canapea.

— Mai las-o să doarmă, Nick, zise Mimi. O să rămâi până pleacă prietenii tăi de la poliţie, nu-i aşa?

— Bine. Aş vrea să vorbesc din nou cu Dorothy. Dar, doarme!

— Bine, am s-o trezesc.

— Dar...

Guild şi Andy intrară, spuseră noapte bună, Guild o privi cu regret pe Nora care dormea şi plecară.

— M-am săturat de poliţişti, zise Mimi oftând. Îţi aminteşti povestea aia?

— Da.

Gilbert intră şi întrebă:

— Chiar cred despre Chris că ar fi vinovat?

— Nu, i-am răspuns eu.

— Pe cine suspectează?

— Aş fi putut să-ţi spun ieri, dar nu mai ştiu azi.

— E ridicol, protestă Mimi. Ştiţi foarte bine şi tu şi ei că

făptaşul este Clyde.

— Nu, nu e el, am spus eu.

O expresie de triumf îi lumină faţa lui Mimi.

— Lucrezi *pentru el*, nu-i aşa?

I-am răspuns că „nu”, dar faptele nu o afectară în nici un fel.

Gilbert întrebă, fără să fie arţăgos, doar aşa, din curiozitate:

— De ce n-ar putea fi el?

— Ar putea fi, dar nu e. Ce rost ar fi avut să scrie scrisorile alea şi să arunce suspiciunea asupra lui Mimi care îl ajută, ţinând ascunse principalele dovezi împotriva lui?

— Dar poate că nu ştia asta. Poate credea că poliţia nu divulgă toate datele. Se întâmplă uneori, nu-i aşa? Sau poate s-a gândit că, discreditând-o poliţia nu o să mai creadă...

— Aşa e, zise Mimi. Asta e exact ceea ce a făcut, Nick.

— Tu nu crezi că a ucis-o el, i-am spus eu lui Gilbert.

— Nu, nu cred, dar aş vrea să ştiu de ce nu credeţi nici dv... ştiţi... vreau să văd raţionamentul.

— Şi eu aş vrea să-l ştiu pe al tău.

Faţa i se înroşi puţin iar surâsul îi era puţin încurcat.

— A, dar eu… e cu totul altceva.

— El ştie cine a omorât-o, zise Dorothy din prag.

Era încă îmbrăcată şi mă privea fix, ca şi cum i-ar fi fost frică să se uite la altcineva. Faţa îi era palidă, iar corpul mic îi era rigid.

Nora îşi deschise ochii, se ridică într-un cot şi întrebă:

— Ce?

Nimeni nu-i răspunse, iar Mimi zise:

— Acum Dorothy, să nu ne oferi una din scenele tale dramatice şi idioate.

— Poţi să mă baţi după ce or să plece ei, zise Dorothy, fără să-şi ia ochii de la mine.

Mimi încercă să pară că nu ştia despre ce vorbea fata ei.

— Cine ştie că el ar fi omorât-o? am întrebat.

— Nu te mai prosti, Dorothy, zise Gilbert, eşti...

— Las-o, l-am întrerupt eu. Las-o să spună ce are de zis. Cine a omorât-o, Dorothy?

Ea îşi privi fratele şi îşi coborî apoi ochii spre podea, spunând foarte slab:

— Eu nu ştiu, el ştie.

Pe urmă mă privi din nou şi începu să tremure.

— Nu vezi că mi-e frică? zise ea. Mi-e frică de ei. Ia-mă de aici şi am să-ţi spun, mi-e frică de ei.

Mimi râse spre mine:

— Tu ai căutat asta. Aşa îţi trebuie.

— E aşa de prosteşte, murmură Gilbert, înroşindu-se.

— Sigur, am spus eu. Am să te iau de aici, însă vreau răspunsul acum, când suntem toţi împreună.

— Mi-e frică, zise Dorothy, clătinând din cap.

— Nick, aş vrea să nu o mai alinţi aşa, zise Mimi. Îi face şi mai rău. Ea...

— Tu ce zici? am întrebat-o pe Nora.

Ea se ridică complet, întinzându-se, fără să-şi ridice braţele. Faţa ei drăgălaşă era îmbujorată ca întotdeauna când se scula din somn.

— Hai să mergem acasă, zise ea, zâmbind spre mine. Nu-mi plac persoanele astea. Haide, Dorothy ia-ţi haina şi pălăria!

— Du-te la culcare! îi zise Mimi lui Dorothy.

Dorothy îşi duse mâna stângă la gură şi scânci printre degete:

— Nick, nu o lăsa să mă bată!

Eu o priveam pe Mimi care zâmbea liniştită şi amuzată, dar nările i se mişcau şi îi auzeai respiraţia.

— Haide, zise Nora îndreptându-se spre Dorothy. Vino, o să te speli pe faţă şi...

Mimi scoase un zgomot gutural şi i se încordară muşchii gâtului, ridicându-se pe vârful picioarelor.

Nora sări între ea şi Dorothy. Cu o mână am prins-o pe Mimi de umăr şi cu cealaltă de talie, ridicând-o puţin. Ţipă şi încercă să mă lovească cu pumnii şi cu tocurile.

Nora o împinse pe Dorothy afară din cameră şi rămase în prag privindu-ne. Faţa îi era foarte animată şi îmi atrăgea atenţia. În rest totul se estompă. Am simţit nişte lovituri neîndemânatice şi ineficace pe la spate şi, întorcându-mă, l-am văzut difuz pe Gilbert, şi nici n-am simţit când l-am împins.

— Termină, i-am zis. Nu vreau să te rănesc.

Am cărat-o pe Mimi spre canapea şi am trântit-o pe spate şi m-am aşezat pe genunchii ei, ţinând-o de încheieturi.

Gilbert m-a atacat din nou. Am încercat să-l lovesc în genunchi, dar am nimerit mai jos, în picior, trimiţându-l totuşi pe podea. I-am mai tras un şut, dar l-am ratat şi i-am spus:

— O să ne batem pe urmă. Acum adu nişte apă!

Faţa lui Mimi se congestionă. Ochii îi ieşeau din orbite, sticloşi, enormi şi inexpresivi. Saliva îi spumega printre dinţii încleştaţi iar gâtul îi era roşu. Tot corpul era o masă de muşchi şi vene încordate, umflate, gata să explodeze. Încheieturile mâinilor îi transpirau şi îmi era greu să o ţin. Nora apăru lângă noi cu un pahar cu apă în mână; era o prezenţă binevenită.

— Aruncă-i-o în faţă, i-am spus eu.

Nora i-o aruncă. Mimi şi descleştă dinţii ca să respire şi închise ochii. Dădea violent din cap dintr-o parte în alta, dar corpul i se mai liniştise.

— Încă o dată, am spus eu.

Al doilea pahar cu apă produse un alt protest din partea lui Mimi, dar corpul ei încetă să se zbată. Era moale. I-am dat drumul de la încheieturi şi m-am ridicat.

Gilbert, care se ridicase într-un picior, se sprijinea acum de masă şi îşi pipăia locul unde îl lovisem. Dorothy stătea în prag cu ochii holbaţi, nedecisă dacă să intre sau să fugă şi să se ascundă. Nora, care era lângă mine cu paharul gol în mână, mă întrebă:

— Crezi că e bine?

— Sigur.

Imediat Mimi deschise ochii şi clipi, iar eu i-am dat o batistă.

Ea îşi şterse faţa, respiră adânc şi se ridică pe sofa privind prin cameră clipind. Când mă văzu, surâse slab cu o uşoară vinovăţie, dar nu părea că regretă cele întâmplate, îşi trecu o mână nesigură prin păr şi spuse:

— Aproape că m-am înecat.

— Într-o bună zi, i-am zis eu, ai să intri într-o criză din astea şi n-o să mai ieşi.

Ea îşi privi fiul care era în spatele meu.

— Gil! Ce-ai păţit?

El îşi îndepărtă fâstâcit mâna de la picior şi bâlbâi:

— Eu... ah... nimic. Totul e în regulă. Îşi aranjă pe urmă părul şi nodul de la cravată.

Ea începu să râdă:

— A, Gil, nu cumva ai încercat să mă aperi? Şi tocmai de Nick? Râdea din ce în ce mai tare. A fost teribil de drăguţ din partea ta, dar în acelaşi timp teribil de stupid. Nu vezi că e un monstru, Gil? Nimeni n-ar putea...

Îşi puse batista la gură şi începu să se legene înainte şi înapoi.

Eu am privit într-o parte spre Nora, care avea ochii aproape înnegriţi de furie şi am luat-o de braţ.

— Hai s-o întindem, Gilbert, dă-i mamei tale ceva de băut. O să-şi revină în câteva minute.

Dorothy, cu pălăria şi haina pe mână, o luă, pe vârfurile picioarelor, spre uşa de la ieşire. Eu şi cu Nora ne-am găsit

pălăriile şi hainele, le-am luat şi am ieşit, lăsând-o pe Mimi râzând în batista mea pe sofa.

Nu aveam prea multe să ne spunem în taxiul care ne-a adus la „*Normandie*”. Nora cugeta, Dorothy părea încă foarte speriată iar eu eram obosit... fusese o zi plină.

Era aproape ora cinci când am ajuns acasă. Asta ne întâmpină bucuroasă.

M-am aplecat să mă joc cu ea, în timp ce Nora s-a dus să facă nişte cafea. Dorothy voia să-mi povestească ceva ce i se întâmplase când era mică.

— Nu, i-am răspuns eu. Ai mai încercat să-mi spui asta şi luni. Ce e? Un banc? E târziu. Ce-ţi era frică să-mi zici acolo acasă?

— Dar ai înţelege mai bine dacă m-ai lăsa să…

— Ai mai spus asta şi luni. Nu sunt psihiatru şi nu mă pricep deloc la influenţele din copilărie. Nici nu mă interesează. Sunt obosit... am alergat toată ziua.

Ea îmi spuse bosumflată:

— Încerci să faci lucrurile cât mai grele cu putinţă pentru mine!

— Ascultă, Dorothy! i-am spus. Ori ştii ceva ce nu voiai să spui, căci îţi era frică de Mimi şi de Gilbert, ori nu. Dacă da, dă-i drumul! O să te întreb dacă nu o să înţeleg ceva.

Ea îşi aranjă fusta privindu-şi-o tristă dar când ridică ochii, expresia îi era din nou strălucitoare şi animată şi începu să vorbească, în şoaptă, dar suficient de tare ca să o auzim.

— Gil se întâlneşte cu tata şi, ultima oară când l-am văzut, tata i-a spus cine a omorât-o pe domnişoara Wolf.

— Cine?

Ea scutură din cap.

— N-a vrut să-mi spună. Asta e tot ce mi-a zis.

— Şi de asta îţi era frică să vorbeşti de faţă cu Gil şi cu Mimi?

— Da. Ai înţelege mai bine dacă m-ai lăsa să-ţi spun...

— Ceva ce ţi s-a întâmplat când erai mică. Ei bine, n-am să te las. Încetează cu asta. Ce altceva ţi-a mai spus?

— Nimic.

— Nimic despre Nunheim?

— Nu, nimic.

— Unde e tatăl tău?

— Gil nu mi-a spus.

— Când s-a întâlnit cu el?

— Nu mi-a spus. Te rog, nu te supăra, Nick! Ţi-am zis tot ce mi-a spus.

— Adică, foarte multe, am mormăit eu. Când ţi-a spus toate astea?

— În seara asta. Atunci când ai intrat tu în cameră, şi vorbesc serios, asta e tot ce mi-a zis.

— Ar fi bine, i-am spus eu, dacă măcar unul din voi ar face o declaraţie clară şi completă despre ceva... indiferent despre ce.

Nora veni cu cafelele.

— Ce te preocupă acum, fiule? întrebă ea.

— Totul, am răspuns. Enigmele, minciunile şi sunt prea bătrân şi obosit ca să mă mai amuze. Hai să ne întoarcem la San Francisco!

— Înainte de Anul Nou?

— Azi, mâine.

— Mi-ar plăcea, zicea ea, dându-mi o ceaşcă. Putem să luăm avionul, dacă vrei să ajungem în ajunul Anului Nou. Dorothy spuse tremurând:

— Nu te-am minţit, Nick. Ţi-am spus tot... te rog, te rog nu te supăra pe mine. Sunt aşa de...

Se întrerupse din cauza unui sughiţ iar eu o scărpinam în cap pe Asta care mârâia.

— Toţi suntem obosiţi şi nervoşi, zise Nora. Hai s-o ducem pe Asta jos la culcare şi mai vorbim după ce ne

odihnim. Vino, Dorothy, o să-ţi aduc cafeaua în dormitor şi o să-ţi dau o pijama.

Dorothy se ridică şi-mi spuse noapte bună.

— Îmi pare rău că sunt aşa de nătângă, adăugă ea şi o urmă pe Nora.

Când Nora se întoarse, se aşeză pe jos lângă mine şi zise:

— Dorry a noastră îşi face porţia de smiorcăit. Chiar dacă viaţa e destul de crudă cu ea acum, totuşi... Căscă. Care era secretul ei atât de înspăimântător?

I-am spus ce-mi zisese Dorothy.

— Par doar aiureli.

— De ce?

— De ce nu? Tot ce ne-au spus până acum au fost numai aiureli. Nora căscă din nou. Asta poate fi concludent pentru un detectiv, dar pe mine nu mă convinge deloc. Fii atent, de ce nu facem o listă cu toţi suspecţii, cu motivele şi dovezile, după care să le confruntăm?

— Fă-o tu! Eu mă duc să mă culc. La ce dovezi te refereai, mamă?

— Spre exemplu, Gilbert a intrat pe vârfuri în sufragerie în seara asta şi, crezând că eu dorm, a luat telefonul şi i-a spus centralistei să nu le dea nici o legătură până dimineaţă.

— Ca să vezi!

— Sau faptul că Dorothy a descoperit că ea avea, de fapt, tot timpul cheia de la mătuşa Alice!

— Ca să vezi!

— Sau la Studsy care i-a făcut semn lui Morelli pe sub masă când a început să vorbească de verişorul beţiv al lui... cum îl chema?... Dick O’Brian, pe care Julia Wolf îl cunoştea.

M-am ridicat şi am pus ceaşca pe masă.

— Nu ştiu cum reuşesc detectivii să se descurce fără să fie însuraţi cu tine, dar, în acelaşi timp, exagerezi! Semnele lui Studsy către Morelli nu mă preocupă deloc. Mai degrabă

m-aş întreba de ce l-au bătut pe Vrabie, ca să-l împiedice să mă lovească sau să-mi spună ceva? Mi-e somn.

— Şi mie, dar spune-mi ceva, Nick. Spune-mi adevărul: Când te-ai luptat cu Mimi nu te-ai excitat?

— A, un pic.

Ea râse şi se ridică de pe podea.

— Eşti un afemeiat bătrân şi dezgustător, zise ea. Uite, s-a făcut ziuă!

25

Nora mă trezi la zece şi un sfert.

— Du-te la telefon, zise ea. E Herbert Macaulay şi zice că e important.

M-am dus în dormitor - căci dormisem în sufragerie - şi am luat telefonul.

Dorothy dormea dusă.

— Alo, am bălmăjit eu în aparat.

— E prea devreme ca să luăm prânzul împreună, zise Macaulay, dar trebuie să te văd imediat! Pot să vin chiar acum?

— Sigur! O să luăm micul dejun.

— Eu am mâncat deja. Tu mănâncă şi eu vin peste cincisprezece minute.

— Bine!

Dorothy deschise ochii pe jumătate şi zise:

— Probabil că e târziu, după care se întoarse pe cealaltă parte şi adormi din nou.

M-am spălat cu apă rece pe mâini şi pe faţă, m-am pieptănat şi m-am spălat pe dinţi, după care m-am întors în

sufragerie.

— O să vină aici, i-am spus Norei. A luat micul dejun, dar poţi să comanzi nişte cafea pentru el. Eu vreau nişte ficăţei de pui.

— Sunt invitată şi eu la întâlnirea asta sau...

— Sigur! Nu l-ai cunoscut pe Macaulay, nu-i aşa? E un tip destul de prezentabil. Am fost în acelaşi pluton timp de câteva zile, lângă Vaux, iar după război ne-am căutat. Mi-a oferit câteva cazuri, inclusiv pe cel al lui Wynant. Ce părere ai avea dacă am bea ceva să ne ungem gâtul?

— De ce nu încerci să rămâi treaz astăzi?

— N-am venit la New York ca să stăm treji. Vrei să vezi un meci de hockey diseară?

— Mi-ar plăcea, zise ea şi, după ce îmi turnă un pahar, plecă să comande micul dejun.

Am luat ziarele de dimineaţă şi am început să le răsfoiesc. Continuau ştirile despre Jorgensen, care fusese prins de poliţia din Boston, cât şi cele despre moartea lui Nunheim, ultimele noutăţi despre ceea ce ziariştii numeau „Răfuiala din Bucătăria Blestemată”, arestarea „Prinţului Mike” şi interviul cu „Jafsie” despre negocierile răpirii Lindberg căruia îi era acordat ceva mai mult spaţiu.

Macaulay şi liftierul care o aducea pe Asta au sosit împreună. Asta îl plăcea pe Macaulay pentru că o mângâia fără menajamente; nu-i plăceau drăgălăşeniile de obicei. În dimineaţa asta avea nişte riduri în jurul gurii, iar îmbujorarea îi dispăruse.

— Cum a dat poliţia de pista asta nouă? întrebă el. Crezi...

Se întrerupse în momentul când intră Nora, care se îmbrăcase.

— Nora, Herbert Macaulay, am spus eu. Soţia mea.

Şi-au dat mâna şi Nora zise:

— Nick, ce să comand pentru voi? Cafea?

— Pentru mine, nu, mulţumesc, tocmai am luat micul dejun.

— Care e treaba cu poliţia? l-am întrebat eu. El ezită. Nora ştie practic tot ce ştiu şi eu, l-am asigurat eu, aşa că, doar în cazul în care e vorba de ceva...

— Nu, nu, nimic de genul ăsta, spuse el. Este... doar aşa, n-aş vrea s-o neliniştesc pe d-na Charles.

— Dă-i drumul, atunci! Ea nu-şi face probleme decât pentru lucrurile pe care nu le cunoaşte. Care e noua pistă a poliţiei?

— În dimineaţa asta a venit să mă vadă locotenentul Guild, spuse el. Mai întâi mi-a arătat un lanţ de care atârna un cuţitaş şi m-a întrebat dacă l-am mai văzut vreodată. Îl văzusem, era a lui Wynant, dar i-am spus că nu eram sigur. Pe urmă m-a întrebat dacă am idee cum ar fi putut ajunge în posesia altcuiva şi, după multe tergiversări, am înţeles că prin „altcineva” el se referea la Mimi şi la tine. I-am spus că, desigur... Wynant ar fi putut să îl dea oricăruia dintre voi, sau aţi fi putut să-l furaţi, sau să-l găsiţi pe stradă, ori vi l-ar fi putut da un cunoscut comun: Mai existau, oricum, şi alte modalităţi ca să intraţi în posesia lui, i-am spus eu, dar şi-a dat seama că glumesc şi nu m-a lăsat să le enumer.

Norei îi apăruseră pete în obraji, iar ochii ei erau mai închişi la culoare decât de obicei.

— Idiotul, zise ea.

— Haide, haide, am intervenit eu. Poate ar fi trebuit să te avertizez... a făcut deja aluzie la asta noaptea trecută. Cred că şi vechea mea prietenă, Mimi, i-a făcut câteva sugestii. Ce altceva a mai-spus?

— Vroia să afle despre... mai precis a întrebat: „Crezi că Charles şi d-na ăsta Wolf mai erau încă în relaţii sau totul se sfârşise?”

— Asta e precis intervenţia lui Mimi, am spus eu. Ce i-ai răspuns?

— I-am spus că nu ştiu „dacă mai eraţi în relaţii” căci n-am auzit niciodată de aşa ceva şi i-am amintit că tu nu mai stăteai de mult timp la New York.

— Aşa e? mă întrebă Nora.

— Nu încerca să-l faci pe Mac mincinos, i-am spus. Ce a avut de zis la asta?

— Nimic. M-a întrebat dacă Jorgensen ştia de tine şi de Mimi, m-a acuzat că fac pe „inocentul” - astea sunt exact cuvintele lui - şi nu am ajuns prea departe. Îl interesa să ştie când ne-am întâlnit, unde, ora şi secunda exactă.

— Drăguţ, am spus eu. Alibiurile mele sunt foarte vulnerabile.

Un chelner intră cu micul dejun. Am vorbit despre una-alta până a pus masa şi a ieşit. Pe urmă Macaulay zise:

— Nu ai de ce să te temi! O să-l dau pe Wynant pe mâna poliţiei.

Vocea îi tremura şi îi era uşor nesigură.

— Eşti sigur că el e vinovatul? am întrebat eu. Eu nu sunt.

— Ştiu, zise el simplu, după care îşi drese glasul şi adăugă: Chiar dacă ar exista o şansă la o mie să greşesc, e complet nebun, Charles. Nu trebuie lăsat în libertate.

— Asta ar putea fi adevărat, am început eu, şi dacă ştii...

— Ştiu, repetă el. L-am văzut în după amiaza în care a ucis-o. Cred că nu trecuse nici jumătate de oră de la crimă, cu toate că nu ştiam în momentul respectiv că fusese omorâtă. Eu... ei bine... acuma ştiu.

— L-ai întâlnit în biroul lui Hermann?

— Ce?

— Se spune că erai în biroul unui tip pe numele Hermann de pe strada 57 de pe la 3 până la 4 în după-amiaza aia. În orice caz, aşa mi-au zis poliţiştii.

— Aşa e, spuse el. Vreau să spun că asta e ceea ce ştiu ei. În realitate, după ce am ratat să-l văd pe Wynant şi nu

am aflat nimic despre el la hotelul Plaza, am vorbit la telefon cu Julia, dar fără nici un rezultat, şi am plecat pe jos spre Hermann. E un client de-al meu, un inginer minier. Tocmai terminasem să-i schiţez nişte fişe de colaborare şi trebuiau făcute nişte mici modificări. Când am ajuns pe strada 47, brusc, am avut senzaţia că sunt urmărit... ştii cum e. Nu-mi puteam imagina nici un motiv pentru care cineva ar fi făcut-o, dar, oricum, sunt avocat şi totul e posibil în orice caz, vroiam să fiu sigur, aşa că am luat-o spre Est pe strada 57 şi m-am dus până la Madison, fără să trag vreo concluzie. În urma mea era un tip mărunt pe care mi se păruse că-l văzusem la Plaza dar... Cel mai rapid mod de a afla era să iau taxiul, ceea ce am şi făcut, şi i-am spus şoferului s-o ia spre Est. Era însă prea aglomerat ca să-mi dau seama dacă cineva luase un alt taxi să mă urmărească, aşa că i-am spus şoferului să cotească spre Sud pe Bulevardul 3 şi pe urmă pe Strada 56, până când am fost aproape sigur că, totuşi, mă urmărea cineva. Nu puteam să văd dacă era vorba de tipul ăla mărunt; taxiul nu era suficient de aproape. La colţul următor, când ne-am oprit la stop, l-am văzut pe Wynant. Era într-un alt taxi, se îndrepta spre Vest pe Strada 55. Evident, asta nu m-a surprins foarte tare; eram doar la două intersecţii de Julia şi am fost sigur că ea n-a vrut să-mi spună că el era de fapt acolo când i-am telefonat şi că pe urmă a plecat să se întâlnească cu mine la Plaza. N-a fost niciodată foarte punctual. I-am spus, deci, şoferului s-o ia spre Vest, dar pe bulevardul Lexington - eram doar puţin în urma lui, taxiul lui Wynant a luat-o spre Sud. Nu era drumul spre Plaza - şi nici măcar cel spre biroul meu. Aşa că l-am dat dracu’ şi m-am concentrat asupra taxiului care mă urmărea... însă nu l-am mai văzut. M-am uitat îndărăt, tot drumul până la Hermann, dar nu am mai văzut pe nimeni urmărindu-mă.

— Cât era ceasul când l-ai văzut pe Wynant? am întrebat.

— Probabil că era 3 şi 15 sau şi 20. Când am ajuns la Hermann era 4 fără 20 iar drumul a durat cam 25 de minute. Ei bine, secretara lui Hermann, Louise Jacobs, fata cu care m-ai văzut seara trecută mi-a spus că şeful ei fusese ocupat cu o conferinţă toată după amiază, dar că o să termine probabil în câteva minute, aşa cum s-a şi întâmplat, după care am terminat treaba cu el într-un sfert de oră şi m-am întors la birou.

— Îmi imaginez că nu ai trecut suficient de aproape de Wynant ca să vezi dacă era agitat, dacă avea lanţul, dacă miroase a praf de puşcă sau lucruri de genul ăsta.

— Ai dreptate. I-am văzut doar profilul trecând pe lângă mine, dar sunt sigur că era el.

— Eu n-aş fi, am zis eu. Continuă.

— Pe urmă n-a mai telefonat. Mă întorsesem cam de o oră când a telefonat poliţia... Julia era moartă. Trebuie să înţelegi că nu am crezut că Wynant a omorât-o... nici măcar o clipă. Trebuie să înţelegi asta... nici tu nu crezi că e vinovat. Aşa că, atunci când poliţiştii au început să-mi pună întrebări despre el, mi-am dat seama că-l suspectau şi am făcut ceea ce 99% din avocaţi ar fi făcut pentru clienţii lor... n-am spus că-l văzusem în vecinătatea locului crimei. Le-am spus ce ţi-am spus şi ţie... că avusesem întâlnire cu el şi nu venise şi i-am lăsat să creadă că m-am dus la Hermann direct de la Plaza.

— Asta e de înţeles, am fost eu de acord. N-avea rost să spui nimic până nu vorbeai cu el.

— Exact, dar treaba e că nu am mai apucat să vorbesc cu el. M-am aşteptat să apară sau să-mi telefoneze, ceva de genul ăsta, dar nu a făcut-o. Până când marţi am primit scrisoarea de la Philadelphia în care nu pomenea nimic de întâlnirea de vineri... absolut nimic, ai văzut scrisoarea. Ce crezi despre asta?

— Vrei să spui, dacă se simţea vinovat?

— Da.

— Nu în mod special, am spus eu. E vorba de ceea ce am putea să ne aşteptăm din partea lui în cazul în care nu a omorât-o. Nu era neliniştit că poliţia îl suspectează şi se preocupa doar de modul în care asta i-ar fi putut afecta munca - deci, scrisoarea, chiar dacă nu era prea inteligentă, se potrivea cu felul lui de a fi. Îl şi văd expediind-o, fără să se gândească deloc la ce ar fi mai bine să spună că a făcut în ziua crimei. Cât de sigur eşti că venea de la Julia atunci când l-ai văzut?

— Acum sunt sigur. La început mi se părea doar probabil. Pe urmă, m-am gândit că poate venea de la magazin. E pe Fifth Avenue, la câteva blocuri de locul unde l-am văzut şi, cu toate că era închis de când a plecat, am plătit din nou chiria luna trecută şi totul era pregătit pentru întoarcerea lui, aşa că ar fi putut să se fi dus acolo în după amiaza aia. Poliţia însă nu a găsit nimic care să dovedească faptul că el ar fi fost acolo sau nu.

— Vroiam să te întreb ceva: se spunea că şi-ar fi lăsat perciuni. Era...

— Nu... avea aceeaşi faţă lungă şi osoasă, cu aceeaşi mustaţă nearanjată şi aproape albă.

— Mai e ceva. Ieri a fost omorât unul pe nume Nunheim, un tip mic de statură...

— Ajung şi la asta, spuse el.

— Mă gândeam la tipul ăla despre care credeai că te urmăreşte.

Macaulay mă privi fix şi zise:

— Vrei să spui că ar fi putut să fie Nunheim?

— Nu ştiu. Doar mă întrebam.

— Nici eu nu ştiu, spuse el. Nu l-am văzut niciodată pe Nunheim...

— Era un tip mărunt cam de 1,65 şi cântărea probabil vreo 55 de kg. I-aş fi dat cam 35 sau 36 de ani. Avea părul

de culoare închisă şi nişte ochi destul de apropiaţi, o gură mare, un nas mare şi căzut, nişte urechi clăpăuge... ce mai încoace şi încolo, arăta ciudat.

— S-ar putea destul de bine să fi fost el, cu toate că nu s-a apropiat suficient ca să-l văd. Presupun că poliţia o să mă lase să-l văd, continuă el ridicând din umeri, dar acum nu mai contează. Unde rămăsesem? A, da, la faptul că ratasem întâlnirea cu Wynant. Asta mă punea într-o situaţie neplăcută căci poliţia credea că sunt în legături cu el şi că mint. La fel credeai şi tu, nu-i aşa?

— Da, am admis eu.

— Şi tu, la fel ca poliţia, mă suspectai că l-am întâlnit, ori la Plaza, ori ceva mai târziu, în ziua crimei.

— Părea posibil.

— Da. Şi bineînţeles că aveaţi parţial dreptate. Oricum îl văzusem în locul şi în momentul în care ar fi fost luat drept vinovat cu „V” de către poliţie, aşa că am minţit instinctiv, în timp ce acum am minţit deliberat şi conştient. Hermann era prins într-o conferinţă lungă în după-amiaza aia şi nu aveam de unde să ştiu când termină. Louise Jacobs e o bună prietenă de-a mea. Fără să intru în detalii, i-am spus că poate să mă ajute, pe mine şi pe un client de-al meu, spunând că sosisem acolo cu câteva minute după ora 3, iar ea a fost de acord. Ca s-o feresc de necazuri, i-am spus că putea să susţină că nu-şi aminteşte exact când sosisem dar că am vorbit a doua zi, iar eu i-am menţionat întâmplător ora, lucru de care nu avea de ce să se îndoiască... aruncând astfel toată treaba asupra mea.

Macaulay respiră adânc şi continuă:

— Nimic din toate astea nu mai contează acum. Ceea ce contează e că am avut veşti de la Wynant azi dimineaţă.

— A trimis o altă scrisoare? am întrebat.

— Nu, a telefonat şi i-am dat diseară o întâlnire la care poţi să vii şi tu. I-am spus că nu vrei să faci nimic pentru el

fără să-l vezi, aşa că a promis să se întâlnească cu noi diseară. Am să anunţ şi poliţia bineînţeles. Nu mai pot continua să justific faptul că îl protejez atât. Pot să aranjez să fie achitat pe motive psihice. Asta e tot ce pot şi ce vreau să fac.

— Poliţiştilor le-ai spus deja?

— Nu. El a telefonat după ce plecaseră. Oricum mai întâi vroiam să vorbesc cu tine. Vroiam să-ţi spun că n-am uitat că-ţi sunt dator şi...

— Prostii, am spus eu.

— Nu e adevărat, zise el şi se întoarse spre Nora. Nu cred că ţi-a spus că odată mi-a salvat viaţa în...

— E nebun, am spus eu. A tras într-un tip şi a ratat, eu am tras şi l-am nimerit, asta e tot.

Pe urmă am reluat din nou discuţia cu el.

— De ce nu laşi poliţia de-o parte o vreme? Să presupunem că noi doi ne ducem la întâlnirea asta diseară şi vedem ce are Wynant de spus. Putem să aşteptăm şi să dăm alarma, după ce se termină întrevederea, dacă suntem convinşi că el e criminalul.

Macaulay surâse obosit.

— Ai încă îndoieli, nu-i aşa? Bine, eu sunt dispus să accept, dacă tu vrei, chiar dacă pare o... Dar poate că te răzgândeşti, dacă-ţi spun ce a spus la telefon.

Dorothy, îmbrăcată într-o pijama şi un halat de-ale Norei, amândouă mult prea lungi pentru ea, intră căscând.

— O! exclamă ea când îl văzu pe Macaulay şi când îl recunoscu adăugă: Bună ziua, d-le Macaulay. Nu ştiam că sunteţi aici. Aveţi veşti de la tata?

El se întoarse şi mă privi. Eu am dat din cap şi el îi spuse:

— Nu încă, dar s-ar putea să aflăm ceva azi.

— Dorothy a aflat ceva indirect, am spus eu. Spune-i lui Macaulay despre Gilbert.

— Vrei să spui... despre tata? întrebă ea ezitând, în timp

ce se uita în podea.

— O, draga mea, am spus eu.

Se îmbujoră şi-mi aruncă o privire plină de reproş, după care îi spuse în grabă lui Macaulay:

— Gil l-a văzut ieri pe tata, care i-a spus cine a omorât-o pe domnişoara Wolf.

— Ce?

Ea aprobă de patru ori din cap serioasă.

Macaulay mă privi nedumerit.

— Nu e obligatoriu să fie adevărat, i-am reamintit eu. Aşa zice Gil.

— Înţeleg. Când crezi că ar putea fi?

— N-ai vorbit prea mult cu familia de când s-au întâmplat toate astea, nu-i aşa? l-am întrebat.

— Nu.

— E instructiv. Toţi sunt obsedaţi sexual şi cred că asta le alterează creierul. Încep să...

Dorothy spuse furioasă:

— Eşti îngrozitor! Am făcut tot ce am putut ca să...

— De ce mă iei la rost, am întrebat eu. De data asta te las în pace. Sunt dispus să cred că Gil ţi-a spus lucrurile alea. Nu conta însă prea mult pe mine.

— Şi cine a omorât-o? întreabă Macaulay.

— Nu ştiu. Gil n-a vrut să-mi spună.

— Fratele tău l-a văzut des?

— Nu ştiu cât de des. Mi-a spus doar că se tot întâlneau.

— Şi a zis ceva... despre Nunheim?

— Nu. Şi Nick m-a întrebat asta. Gil nu mi-a spus altceva.

I-am prins privirea Norei şi i-am făcut semn. Ea se ridică spunând:

— Hai să mergem la camera cealaltă, Dorothy, şi să-i lăsăm pe băieţi să-şi spună ce cred ei de cuviinţă.

Dorothy ieşi afară, fără tragere de inimă, urmând-o pe Nora.

— A crescut destul ca să atragă privirile, spuse Macaulay, după care îşi drese vocea şi adăugă: Sper că soţia ta nu o să...

— Vezi-ţi de treabă. Nici o problemă cu Nora! Începuseşi să-mi spui despre conversaţia cu Wynant.

— Mi-a telefonat imediat după ce a plecat poliţia, mi-a spus că văzuse anunţul în *Times* şi m-a întrebat ce vroiam. I-am spus că nu eşti deloc nerăbdător să te amesteci în necazurile lui şi că nu o să faci nimic înainte de a vorbi cu el, aşa că ne-a dat o întâlnire diseară. Pe urmă m-a întrebat dacă am văzut-o pe Mimi şi i-am răspuns că am întâlnit-o, o dată sau de două ori de când s-a întors din Europa şi că am văzut-o şi pe fiica lui. După asta mi-a zis aşa: Dacă nevasta mea cere bani, dă-i orice sumă rezonabilă.

— Să fiu al naibii! am spus eu.

Macaulay aprobă din cap.

— Şi eu zic la fel. L-am întrebat „de ce”, iar el mi-a răspuns că a citit ziarele de dimineaţă şi şi-a dat seama că Mimi era victima lui Rosewater, aşa încât era înclinat să creadă într-o revenire a afecţiunii între cei doi, între Wynant şi ea. Începusem să înţeleg unde vrea să ajungă şi l-am avertizat că ea dăduse deja poliţiştilor lanţul şi cuţitaşul. Încearcă să ghiceşti ce a răspuns!

— Mă predau.

— A bombănit puţin, şi pe urmă a întrebat foarte liniştit: „Vrei să spui lanţul şi cuţitaşul pe care i le-am lăsat Juliei să le repare?”

— Şi tu ce i-ai răspuns? l-am întrebat eu râzând.

— M-am blocat, şi, înainte să apuc să mai zic ceva, mi-a spus: — „Oricum putem discuta asta mai pe larg diseară”. L-am întrebat unde şi la ce oră o să ne întâlnim, iar el mi-a spus că o să mă sune acasă la ora 10, căci nu ştie unde o să fie diseară. Pe urmă mi-a spus că se grăbeşte, cu toate că nu păruse deloc neliniştit mai înainte şi a închis, iar eu

te-am sunat pe tine. Ce crezi acum despre „inocenţa lui”?

— Nimic altceva decât ce-am crezut şi la început, am răspuns eu rar. Cât de sigur eşti că o să te sune diseară la 10?

Macaulay ridică din umeri şi zise:

— La fel de „sigur” ca tine.

— Atunci, dacă eu aş fi în locul tău, nu m-aş duce la poliţie până n-aş pune mâna pe nebunul ăsta. Povestea asta a ta nu o să le fie simpatică poliţiştilor, şi, chiar dacă nu te arestează imediat, or să-ţi facă neplăceri, dacă Wynant ne poartă pe drumuri diseară.

— Ştiu, dar aş vrea să scap de povestea asta, mă apasă.

— Câteva ore în plus nu mai contează acum, am spus eu. Aţi vorbit ceva despre întâlnirea voastră eşuată de la Plaza?

— Nu. N-am avut răgazul să-l întreb. Bine, dacă zici tu să aştept, am s-o fac, dar…

— Hai să aşteptăm până diseară, măcar până te sună - asta în cazul când are să te sune - şi pe urmă ne decidem dacă să-i luăm sau nu şi pe poliţişti cu noi.

— Nu crezi că o să sune?

— Nu sunt foarte sigur, am spus. Nu s-a prezentat la ultima întâlnire cu tine şi a devenit destul de evaziv când a auzit că Mimi a predat lanţul şi cuţitaşul, aşa că n-aş fi foarte optimist. Oricum, o să vedem. Ar fi poate mai bine să vin la tine acasă pe la 9, nu-i aşa?

— Vino la cină.

— Nu pot, dar o să încerc să ajung cât mai devreme posibil, în cazul în care el acţionează mai devreme. O să trebuiască să ne mişcăm repede. Unde locuieşti?

Macaulay îmi dădu adresa lui din Scarsdale şi se ridică.

— Te rog să-i spui „la revedere” d-nei Charles din partea mea şi mulţumesc… A! Apropo, sper că nu m-ai înţeles greşit aseară în legătură cu Harrison Quinn. Vroiam să spun doar că am avut ghinion urmând sfatul lui în afaceri. Nu

vroiam să insinuez nimic care să... înţelegi... sau să spun că pentru alţi clienţi ai lui nu ar fi făcut bani.

— Înţeleg, am spus eu şi am strigat-o pe Nora.

Ea şi Macaulay îşi dădură mâna şi schimbară câteva cuvinte de politeţe. El se aplecă din nou să o mângâie pe Asta şi-mi spuse înainte de plecare:

— Încearcă să vii cât de devreme poţi!

— Uite aşa am pierdut meciul de hockey, am spus eu, sau poate găseşti pe altcineva cu care să te duci.

— Am pierdut ceva interesant? întrebă Nora.

— Nu cine ştie ce. I-am relatat ce-mi spusese Macaulay. Nu mă întreba ce cred despre asta. Nu cred nimic. Ştiu că Wynant e nebun, dar nu acţionează ca un criminal. Se poartă mai degrabă ca cineva care joacă un joc. Doar Dumnezeu ştie ce joc e ăsta!

— Eu cred, zise ea, că încearcă să acopere pe altcineva.

— De ce nu crezi că el e făptaşul?

Ea păru surprinsă:

— Din cauză că nici tu nu crezi asta.

— Da, e un motiv foarte serios! Pe cine crezi că încearcă să acopere?

— Nu ştiu încă. Să nu râzi de mine. M-am gândit foarte mult la asta. N-ar putea fi Macaulay, pentru că se foloseşte de el ca să acopere pe altcineva...

— Şi nu aş putea fi nici eu, am sugerat, pentru că vrea să se folosească şi de mine.

— Ai dreptate, zise ea. Şi o să te simţi foarte prost că ai râs de mine dacă o să ghicesc cine e criminalul înaintea ta. Şi nu e nici Mimi, nici Jorgensen, pentru că a încercat să arunce bănuiala asupra lor. Nu poate fi nici Nunheim care a fost omorât probabil de aceeaşi persoană şi, în consecinţă, acum nu mai avea rost să-l acopere. Nu poate fi nici Morelli pentru că Wynant era gelos pe el şi se certaseră.

Ea se încruntă spre mine şi adăugă:

— Aş vrea să afli mai multe despre grăsanul ăla pe nume Vrabie şi despre femeia aia cu părul roşcat.

— Cum rămâne cu Dorothy şi cu Gilbert?

— Vroiam să te întreb acelaşi lucru. Crezi că el are puternice sentimente paterne, faţă de ei?

— Nu.

— Încerci probabil doar să mă descurajezi, spuse ea. Oricum, cunoscându-i, e greu să-ţi imaginezi că ar fi vinovaţi, dar am încercat să las la o parte sentimentele personale şi să mă ţin de logică. Ieri seară înainte să mă culc am făcut o listă cu...

— Logica n-are nici o legătură cu insomnia. E ca şi cum...

— Nu mai fi aşa de autoritar. Datele tale de până acum nu sunt mai puţin confuze.

— Nu vroiam să te jignesc, i-am spus eu şi am sărutat-o. Asta e o rochie nouă?

— A! vezi că schimbi subiectul, laşule!

26

M-am dus să-l văd pe Guild devreme în după-amiaza aia şi l-am luat tare imediat după ce am dat mâna cu el.

— Nu mi-am adus avocatul, m-am gândit că e mai bine dacă vin singur.

El îşi încreţi fruntea şi clătină din cap ca şi cum l-aş fi ofensat.

— Nici nu mă gândeam la aşa ceva, zise el calm.

— Mie aşa mi s-a părut.

El suspină şi zise:

— N-aş fi crezut că o să facă aceeaşi greşeală pe care o

fac mulţi alţii doar din cauză că noi... Ştii, trebuie să analizăm problema sub toate aspectele, Charles.

— Îmi sună cunoscută chestia asta. Bine, ce vreţi să ştiţi?

— Tot ce aş vrea să ştiu este cine a omorât-o pe ea... şi pe el.

— Încearcă să-l întrebi pe Gilbert, am sugerat eu.

Guild strânse buzele şi zise:

— De ce tocmai pe el?

— I-a spus lui Dorothy că ştie cine e vinovatul, i-a spus că ştie de la Wynant.

— Vrei să spui că s-a întâlnit cu bătrânul?

— Ea aşa zice că ar fi spus. Eu n-am avut când să vorbesc cu el.

Ochii lui umezi mă priviră fix.

— Care e situaţia cu ei, Charles?

— Te referi la familia Jorgensen? Ştii probabil despre ei la fel de multe ca şi mine.

— Ba nu, zise el şi asta e realitatea. Nu pot deloc să-i înţeleg. D-na asta Jorgensen, ce-i cu ea, de fapt?

— E o blondă.

— Î-hî, făcu el, asta e tot ce ştiu. Tu însă îi cunoşti de multă vreme şi din ceea ce spune ea, cu voi doi...

— Şi cu fata ei, am spus eu. Şi cu Julia Wolf şi cu d-na Astor. Sunt dat dracului cu femeile!

— Nu vroiam să spun că aş crede tot ce povesteşti, îmi zise întinzând o mână spre mine şi n-ai de ce să te superi. Iei o atitudine greşită, dacă nu te deranjează că spun aşa. Te porţi ca şi cum ai crede că suntem pe urmele tale şi asta e greşit, absolut greşit.

— Poate, dar n-ai fost sincer cu mine de când...

El mă privi liniştit şi spuse calm:

— Sunt poliţist, trebuie să-mi fac munca.

— Asta pare rezonabil. Mi-ai spus să vin azi aici. Care-i treaba?

— Nu ţi-am spus să vii, te-am rugat.

— Bine. Care-i treaba?

— Nu-mi place, zise. Nu-mi place deloc. Am vorbit ca între prieteni până acum şi mă gândeam că o să continuăm aşa.

— Tu ai produs schimbarea.

— Nu cred. Fii atent, Charles, ai fi în stare să juri că mi-ai spus tot ce ştiai până acum?

Nu avea nici un rost să spun da... oricum nu m-ar fi crezut, aşa că am zis:

— Mai mult sau mai puţin.

— Da, mai mult sau mai puţin, îngână el. Toată lumea mi-a spus mai mult sau mai puţin adevărul. Aş avea nevoie de un nefericit, care să-mi spună tot adevărul.

Eram, în aceeaşi situaţie. Ştiam cum se simte, aşa că am spus:

— Poate că nimeni până acum nu ştie tot adevărul.

El se strâmbă nemulţumit.

— Pare destul de probabil, nu e aşa? Ascultă, Charles, am vorbit cu toţi pe care i-am găsit. Dacă tu mai găseşti pe cineva, eu sunt dispus să vorbesc.

— Te referi la Wynant?

— Nu crezi că am pus în mişcare tot departamentul zi şi noapte ca să încercăm să-l găsim?

— Mai e şi fiul lui, am sugerat eu.

— Mai e şi fiul lui, aprobă el şi îl chemă pe Andy şi pe Klint, un tip brunet şi crăcănat. Aduceţi-mi-l pe băiatul lui Wynant - puştiul ăla - vreau să stau de vorbă cu el. Cei doi ieşiră şi el continuă: Vezi, eu vreau să vorbesc cu ei!

— Stai destul de prost cu nervii în după-amiaza asta, nu-i aşa? i-am spus eu. Îl aduceţi pe Jorgensen de la Boston?

El ridică din umeri.

— Povestea lui mi se pare în regulă. Nu ştiu ce să zic. Nu vrei să-mi spui ce crezi tu?

— Ba da.

— Sunt destul de agitat în după-amiaza asta, ai dreptate, zise el. N-am dormit nici o secundă azi-noapte. Viaţa e un infern. Nu ştiu de ce fac meseria asta. Poate cineva să-şi ia o bucată de pământ cu un gard de sârmă, să crească vulpi argintii şi... Oricum, când l-aţi speriat pe Jorgensen în ’25, zice că a plecat în Germania, lăsându-şi soţia în dificultate şi, fără să intre în detalii, susţine că şi-a schimbat numele ca să nu-l găsiţi. De asemenea, nu a lucrat în meseria lui - zice că e tehnician sau aşa ceva - şi nu i se putea da de urmă. Pretinde că a lucrat ba una ba alta, dar din câte îmi pot da eu seama în cea mai mare parte a făcut pe gigolo, dacă înţelegi ce vreau să spun, şi asta fără să dea peste femei foarte bogate. Cam prin ’27 sau ’28 a ajuns la Milano - ăsta e un oraş în Italia - şi a văzut-o într-un ziar franţuzesc pe Mimi, care divorţase recent de Clyde Miller Wynant aşa că a venit după ea la Paris. Nu o cunoştea personal şi nici ea nu-l ştia, dar aflase că-i plac bărbaţii şi distracţiile şi că nu are prea multă minte. S-a gândit că o parte din averea lui Wynant îi revenise după divorţ şi şi-a făcut socoteala că oricât ar profita de ea, tot nu o să compenseze profitul lui Wynant de pe urma lui... Şi... îşi recuperă astfel ceva ce-i aparţinea de fapt. În felul ăsta şi-a încercat norocul la Paris. Mă urmăreşti până aici?

— Da, pare în regulă.

— Aşa m-am gândit şi eu. Ei bine, nu are nici o problemă să o cunoască la Paris - o agaţă pur şi simplu, sau îl prezintă cineva, nu are importanţă - iar continuarea e la fel de simplă. Ea se îndrăgosteşte la nebunie - potrivit lui - şi brusc i-o ia înainte cerându-l în căsătorie. Evident, el nu o descurajează. În urma divorţului ea se alesese cu o sumă derizorie - două sute de mii, Dumnezeule! - în loc de pensie alimentară, aşa că o nouă căsătorie nu îi influenţa situaţia financiară iar el s-a trezit direct în punga cu bani. Au făcut-

o, deci. După cum spune, căsătoria nu a fost legală căci a avut loc undeva în munţi, la frontiera dintre Franţa şi Spania şi a fost oficiată de către un preot spaniol pe teritoriul francez, dar părerea mea e că încearcă doar să scape de acuzaţia de bigamie. Personal, nu-mi pasă absolut deloc. Ideea e că a pus mâna pe mălai şi nu s-a lăsat până nu l-a terminat. Tot timpul ăsta bineînţeles, zice că ea nu ştia adevărata lui identitate şi-l credea doar un tip pe care-l cunoscuse la Paris. Doar când l-am prins la Boston lucrurile au ieşit la iveală. Încă ţi se mai pare în regulă?

— Încă mi se mai pare în regulă, am spus eu, cu excepţia, aşa cum zici tu, a căsătoriei care probabil că a fost legală.

— Îhî şi oricum care e diferenţa? Vine iarna, contul de la bancă se subţiază iar el e gata să-i dea ultima lovitură şi să dispară cu ce rămăsese, când ea i-a propus să se întoarcă în America, să-l mai tapeze pe Wynant. Lui i se părea destul de corect, dacă treaba putea fi făcută aşa cum credea ea şi, deci, se urcă pe vapor...

— Povestea scârţâie puţin aici, am spus eu.

— Ce te face să crezi asta? Nu se gândea să se ducă la Boston unde se găsea prima lui nevastă şi avea de gând să stea liniştit la distanţă de puţinii oameni care-l cunoşteau, incluzându-l în special pe Wynant, iar cineva i-a spus că după şapte ani, bigamia nu se mai pedepseşte. Nu credea că-şi asumă multe riscuri şi nu avea de gând să rămână mult pe aici.

— Oricum nu-mi place partea asta, dar continuă, am insistat eu.

— Ei bine, a doua zi după ce-au ajuns aici - în timp ce încercau să-l găsească pe Wynant - el are ghinion: se întâlneşte întâmplător cu o prietenă a fostei neveste – cu această Olga Fenton - care îl recunoaşte pe stradă. El încearcă să o vrăjească inventând o poveste ca de film - are

ceva imaginaţie tipul ăsta - şi chiar reuşeşte câteva zile, dar ea se duce la preot care o sfătuieşte să se adreseze primei soţii, ceea ce şi face, iar când îl întâlneşte pe Jorgensen din nou, îi spune ceea ce a făcut iar el pleacă la Boston ca să prevină necazurile iar noi îl prindem acolo.

— Cum rămâne cu vizita lui la magazinul de amanetări? am întrebat.

— Am vorbit şi despre asta. El spune că trenul pentru Boston pleca în câteva minute şi cum nu avea bani la el şi nici timp ca să mai treacă pe acasă - unde de altfel nu era nerăbdător să-şi vadă a doua nevastă înainte ca să o liniştească pe prima - iar băncile erau închise, aşa că şi-a amanetat ceasul. Am verificat asta.

— Ai văzut ceasul?

— Pot să-l văd oricând. De ce?

— Mă gândeam aşa. Nu crezi că ar putea avea cealaltă parte de la lanţul de brăţară pe care ţi l-a dat Mimi?

El se ridică brusc şi zise:

— Dumnezeule! după care mă întrebă suspicios: Ştii ceva despre asta? Sau doar...

— Nu. Mă gândeam, aşa. El ce zice despre crime acum? Cine crede că le-a comis?

— Wynant. Admite că o vreme a suspectat-o pe Mimi, dar zice că ea l-a convins de contrariul. Pretinde că nu ştie cu ce îl avea la mână pe Wynant, dar s-ar putea doar să încerce să-l acopere. Sunt convins că vroiau să-l şantajeze ca să-l scuture de bani.

— Şi deci nu crezi că ea a „plantat” lanţul cu cuţitaşul?

Guild îşi coborî colţurile buzelor.

— Ar fi putut într-adevăr să le „planteze” ca să-l şantajeze. Ce nu e în regulă cu asta?

— E puţin prea complicat pentru un tip ca mine, am spus eu. Ai aflat dacă Face Peppler mai e încă la închisoarea din Ohio?

— Î-hî. Iese săptămâna viitoare. Asta explică inelul cu diamante. Avea un prieten afară, care i l-a trimis din partea lui. Se pare că plănuiau să se căsătorească şi să stea împreună după ce el ar fi ieşit sau ceva de genul ăsta. Oricum gardianul de la închisoare a văzut nişte scrisori în care era vorba de aşa ceva. Acest Peppler nu a vrut să-i spună gardianului nimic care ne-ar fi de folos şi nici din scrisori nu reiese altceva. Chiar şi atât, ne ajută să găsim un motiv. Să zicem că Wynant e gelos din cauză că ea poartă verigheta altcuiva cu care e pe cale să plece. Asta e suficient...

Se întrerupse ca să răspundă la telefon.

— Da, spuse el în aparat. Da... Ce?... Sigur... Sigur, dar lasă pe cineva acolo. E bine aşa. El împinse telefonul la o parte şi-mi explică: Alte date despre crima de ieri de pe Strada 29.

— A, am făcut eu. Credeam că am auzit numele lui Wynant. Ştii cum te înşeală uneori vocile la telefon.

El se îmbujoră şi îşi drese vocea.

— Poate ceva suna asemănător... de ce nu? Ar fi putut să sune asemănător. Aproape uitasem; l-am verificat pe tipul ăla Vrabie, aşa cum ai zis.

— Şi ce ai aflat?

— Se pare că nu e nimic care să ne intereseze. Numele lui e Jim Brophy. Se pare că-i făcea curte iubitei lui Nunheim care era cam supărată pe tine, iar el era destul de beat ca să încerce să te pocnească şi să se dea mare.

— E o idee drăguţă, am spus eu. Sper că nu i-ai creat probleme lui Studsy.

— E prieten cu tine? A fost închis, ştii? Cu un cazier lung cât o zi de post!

— Sigur. Şi eu l-am băgat la răcoare o dată.

M-am ridicat să-mi iau pălăria şi haina adăugând:

— Văd că eşti ocupat. Am să plec şi...

— Nu, nu, zise el. Mai rămâi dacă ai timp. Or să mai apară câteva lucruri care or să te intereseze şi de asemenea poate o să mă ajuţi cu puştiul lui Wynant.

M-am aşezat la loc.

— Poate vrei să bei ceva, sugeră el deschizând un sertar al biroului.

Dar, cum eu nu am avut niciodată noroc să-mi placă băuturile poliţiştilor, am refuzat.

Telefonul sună din nou şi el răspunse:

— Da... Da... E în regulă. Vino încoa'! De data asta nu mi-a mai dat explicaţii.

Se lăsă pe urmă cu scaunul pe spate şi îşi puse picioarele pe birou, spunându-mi:

— Fii atent, vorbeam serios despre ferma de vulpi argintii şi vroiam să te întreb dacă în California ar fi un loc bun pentru asta.

Nu ştiam dacă să mă decid să-i spun sau nu despre fermele de lei şi de struţi care se găseau în partea de Sud a statului, când se deschise uşa şi un tip roşcat îl aduse înăuntru pe Gilbert Wynant. Unul din ochii lui Gilbert era aproape închis şi tumefiat, iar prin cracul stâng rupt al pantalonilor i se vedea genunchiul.

27

I-am spus lui Guild:

— Când le zici să-i aducă, chiar îi aduc, nu-i aşa?

— Aşteaptă, îmi răspunse el. E mai mult decât crezi! Şi se adresă roşcatului: haide, Klint, spune cum a fost!

Klint se şterse la gură cu dosul mâinii şi zise:

— Puştiul e complet sălbatic şi sare să te tragă de păr. Nu-ţi dai seamă la prima vedere, şi Dumnezeule, nu vroia deloc să vină. Fuge foarte bine!

— Eşti un erou, mârâi Guild, şi am să am grijă să iei o medalie imediat, dar acum să lăsăm asta. Vorbeşte, papagalule!

— Nu vroiam să spun că am făcut cine ştie ce, protestă Klint. Eram doar...

— Nu-mi pasă ce ai făcut tu, zise Guild. Vreau să ştiu ce a făcut el.

— Da, domnule, ajung şi acolo. L-am înlocuit pe Morgan la ora opt azi-dimineaţă şi a fost linişte ca de obicei - nu mişca nici ţipenie cum se zice - până pe la două şi zece când aud o cheie în broască.

El îşi supase buzele, ca să ne dea timp să ne exprimăm mirarea.

— E vorba de apartamentul doamnei Wolf, îmi explică Guild. Am avut o intuiţie.

— Şi ce intuiţie! exclamă Klint plin de admiraţie.

— Dumnezeule, ce intuiţie!

Guild îi aruncă o privire crâncenă şi Klint continuă grăbit:

— Da, domnule, o cheie şi pe urmă uşa s-a deschis şi a intrat puştiul ăsta. Îi rânji mândru şi afectat lui Gilbert, după care continuă: Arăta speriat ca dracu şi când m-am repezit la el a luat-o la fugă ca o vijelie aşa că n-am apucat să-l prind decât la primul etaj unde a început să se lupte şi a trebuit să-l lovesc în ochi ca să-l liniştesc. Nu arată la prima vedere, dar...

— Ce a făcut în apartament? întrebă Guild.

— N-a avut timp să facă nimic. Eu...

— Vrei să spui că te-ai repezit la el, înainte de a vedea ce are de gând?

Gâtul lui Guild se răsfrângea peste guler iar faţa lui era la fel de roşie precum părul lui Klint.

— M-am gândit că e mai bine să nu-mi asum riscuri.

Guild mă privi fix, cu ochi uluiţi de mânie, iar eu am făcut tot ce-am putut ca să rămân inexpresiv.

— Bine, Klint, zise el cu vocea sugrumată. Aşteaptă, afară!

Roşcatul părea nedumerit.

— Da, domnule! zise el rar. Asta e cheia.

Şi după ce o lăsă pe biroul lui Guild o luă spre uşă, unde odată ajuns, întoarse capul peste umăr şi adăugă:

— Pretinde că e băiatul lui Wynant Clyde, şi-apoi chicoti vesel.

— O, chiar aşa? zise Guild care mai avea încă probleme cu vocea.

— Da. L-am mai văzut undeva înainte. Cred că făcea parte din trupa lui Dolan, Marele Scund. Mi se pare că i-am mai văzut...

— Ieşi afară, se răsti Guild, iar Klint ieşi. Tipul ăsta îmi toacă nervii, zise Guild din adâncul sufletului. Dumnezeule, banda lui Dolan, Marele Scund!

După care dădu din cap, lipsit de speranţă şi i se adresă lui Gilbert:

— Ei bine, fiule?

— Ştiu că nu trebuia să fac asta, spuse Gilbert.

— E bine pentru început, zise Gilbert ironic; faţa îi revenea la normal.

— Toţi facem greşeli. Trage-ţi un scaun şi hai să vedem cum te scoatem din încurcătură. Vrei ceva pentru ochiul ăla?

— Nu, mulţumesc, e în regulă, răspunse Gilbert care se aşează pe un scaun lângă Guild.

— Gorila asta te-a lovit doar aşa, pentru că nu avea altceva de făcut?

— Nu, nu? a fost vina mea.. Am... Am opus rezistenţă...

— Bine, zise Guild. Bănuiesc că nimănui nu-i place să fie

arestat. Care e problema?

Gilbert mă privi cu singurul lui ochi întreg.

— Situaţia ta depinde de locotenentul Guild, i-am spus eu. O să fie mai uşor pentru tine dacă o să cooperezi.

Guild aprobă din cap, serios.

— Chiar aşa e, zise el aşezându-se mai confortabil pe scaun, după care întrebă pe un ton prietenos: De unde ai cheia?

— Tata mi-a trimis-o într-o scrisoare, răspunse el şi scoase un plic alb din buzunar, pe care-l dădu lui Guild.

Eu m-am dus în spatele lui Guild şi am privit plicul peste umărul lui. Adresa era bătută la maşină, *D-lui Gilbert Wynant, „Courtland”* şi nu avea timbru.

— De unde o ai? l-am întrebat eu.

— Era la poartă ieri seară pe la 10 când m-am întors acasă. Nu l-am întrebat pe portar de când o avea, dar bănuiesc că nu de mult căci altfel mi-ar fi dat-o când am ieşit cu dv.

În plic erau două coli de hârtie scrise la maşină neglijent, în maniera cunoscută. Guild şi cu mine am citit împreună.

Dragă Gilbert,

Dacă toţi anii ăştia au trecut fără să comunic cu tine este doar din cauză că aşa a vrut mama ta, iar acum rup tăcerea ca să te rog să mă ajuţi, căci doar o situaţie disperată m-ar fi putut face să trec peste cuvântul ei. În acelaşi timp acum eşti mare şi cred că poţi să-ţi dai seama singur dacă e cazul sau nu să acţionăm, după cum ne dictează legăturile noastre de sânge. Cred că ştii că mă aflu într-o situaţie delicată cu aşa-zisa crimă a Juliei Wolf şi am încredere în afecţiunea ta care e unica mea speranţă de a-mi demonstra nevinovăţia. Am nevoie de ajutorul tău mai mult ca oricând pentru a mă disculpa în faţa poliţiei şi a lumii întregi şi mă

adresez ţie cu toată încrederea, căci, chiar dacă nu aş putea conta pe afecţiunea ta, oricum aş putea conta pe dorinţa ta firească de a face orice îţi stă în putere, ca să-ţi păstrezi nepătat numele, nume care este de asemenea al surorii tale şi al tatălui tău. De asemenea, mă adresez ţie, pentru că atâta timp cât am un avocat care crede că sunt nevinovat, dar care nu mişcă un deget ca să dovedească acest lucru şi nici nu îl angajează pe Dl. Nick Charles să-l ajute; - nici nu pot să le cer să facă ceea ce de altfel este un act ilegal şi nici nu ştiu pe nimeni altcineva, în afară de tine, în care să pot avea încredere. Vreau să te rog să faci următorul lucru: du-te mâine la apartamentul Juliei Wolf de pe Strada 54 East nr. 411, unde o să poţi intra cu cheia din plic şi, între paginile unei cărţi care se cheamă M a r i l e M a n i e r e o să găseşti o declaraţie, pe care te rog să o citeşti şi apoi să o distrugi imediat. Trebuie să fii sigur că ai distrus-o complet şi că nu a mai rămas decât cenuşa iar, după ce ai s-o citeşti, ai să-ţi dai seama de ce trebuie să faci asta şi ai să înţelegi de asemenea de ce te-am însărcinat pe tine. În cazul în care se întâmplă ceva care să producă schimbări în planurile noastre, am să-ţi telefonez diseară târziu. Dacă nu ai veşti de la mine, am să te sun mâine seară, să văd dacă ai dus la capăt instrucţiunile, şi să aranjăm o întâlnire. Am încredere că o să reuşeşti să duci la bun sfârşit enorma responsabilitate pe care o ai pe umeri şi sper că încrederea mea nu e neîntemeiată.

Cu afecţiune,
Tata

Sub „tata” era împrăştiată semnătura în cerneală a lui Wynant.

Guild aştepta ca eu să spun ceva, iar eu îl aşteptam pe el.

Trecu puţin timp astfel, după care îl întrebă pe Gilbert:

— Şi a telefonat?

— Nu, domnule.

— De unde ştii asta? l-am întrebat eu. N-ai spus centralistei să nu vă dea legătura?

— Eu... da, aşa am făcut. Mi-era frică să nu vă daţi seama cine e la telefon, în cazul în care ar fi sunat cât eraţi acolo, dar cred că oricum i-ar fi lăsat un mesaj centralistei, ceea ce nu a făcut.

— Deci, nu te-ai întâlnit cu el?

— Nu.

— Şi nu ţi-a spus cine a omorât-o pe Julia Wolf?

— Nu.

— Ai minţit-o pe Dorothy?

El lăsă capul în jos aprobând.

— Eu am... era... presupun că era vorba de gelozie.

Ridică privirea spre mine iar faţa îi era acum îmbujorată.

— Vedeţi, Dorry mă lua în serios şi credea că ştiu mai multe decât oricine altcineva... ştiţi... Venea la mine dacă vroia să afle ceva şi făcea tot ce îi spuneam eu, dar după ce v-a întâlnit pe dv., lucrurile s-au schimbat. Pe dv. vă respecta mai mult... şi bine făcea, vreau să spun, altfel ar fi fost o proastă că nici nu se poate face comparaţie, însă eu... eu presupun că eram gelos şi revoltat... poate nu tocmai revoltat pentru că şi eu vă ceream sfaturi... dar vroiam să fac ceva să o impresionez din nou şi, când am primit scrisoarea, am pretins că mă întâlneam cu tata care mi-ar fi spus cine a comis crimele astfel încât să o fac să creadă că eu ştiu lucruri pe care nici dv. nu le ştiţi.

El se opri să-şi tragă răsuflarea şi îşi şterse faţa cu batista.

Am aşteptat din nou ca Guild să vorbească până când

zise:

— Bine, nu cred că ai făcut ceva rău, băiete, asta dacă eşti sigur că nu ascunzi nimic altceva ce ar trebui să ştim noi.

Băiatul scutură din cap.

— Nu, domnule, nu mai ascund nimic!

— Nu ştii nimic despre lanţul cu cuţitaş pe care mi le-a dat mama ta?

— Nu, domnule, şi nici n-am ştiut că există până când vi le-a dat.

— Ea cum se simte? am întrebat eu.

— A, bine, cred, cu toate că a zis că astăzi stă în pat.

Guild făcu ochii mari.

— Dar ce are?

— Isterie, i-am răspuns eu. Ea şi Dorothy s-au certat ieri seară şi a făcut o criză.

— De ce s-au certat?

— Dumnezeu ştie... Aşa le vine femeilor.

— Hm, hm, hm, făcu Guild scărpinându-şi bărbia.

— Klint avea dreptate când a spus că tu nu ai apucat să iei hârtia pe care o căutai? l-am întrebat eu pe băiat.

— Da, n-am apucat nici să închid uşa, că s-a repezit la mine.

— Ăştia care lucrează cu mine sunt mari detectivi, mormăi Guild. N-a făcut „Bau”! când a sărit la tine? Nu contează. Bine, fiule, am de ales între două lucruri şi totul depinde de tine. Pot să te reţin o vreme sau pot să-ţi dau drumul dacă îmi promiţi că-mi spui imediat dacă tatăl tău ia legătura cu tine şi îţi dă întâlnire.

Eu am intervenit înainte ca Gilbert să apuce să zică ceva.

— Nu poţi să-i ceri asta. E vorba de tatăl lui, Guild.

— Nu pot, eh? se strâmbă el la mine. Nu e spre binele tatălui dacă e nevinovat?

Eu n-am spus nimic.

Faţa lui Guild se calmă încet, încet.

— Bine, fiule, atunci să presupunem că-ţi dau drumul pe cuvânt. Dacă tatăl tău sau oricine altcineva îţi cere să faci ceva, le zici că nu poţi, pentru că mi-ai dat cuvântul de onoare, de acord?

Băiatul mă privi.

— Da, asta e rezonabil, am spus eu.

— Da, domnule, zise Gilbert. Vă dau cuvântul meu!

Guild făcu un gest larg cu mâna.

— E în regulă! Poţi să pleci!

Băiatul se ridică spunând:

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule, şi pe urmă se întoarse spre mine: O să fiţi...

— Aşteaptă-mă afară, i-am spus eu, dacă nu te grăbeşti.

— Vă aştept. La revedere, d-le Locotenent, şi vă mulţumesc! Pe urmă ieşi.

Guild înşfăcă telefonul şi ordonă să i se caute şi să i se aducă *M a r i l e M a n i e r e* cu tot ce conţine. Apoi, îşi puse mâinile la ceafă şi se lăsă pe spate în scaun.

— Ce părere ai?

— Nici una, am răspuns eu.

— Fii atent, tot mai crezi că Wynant nu e vinovat?

— Ce contează ce cred eu? Acum ai destule împotriva lui, plus ce ţi-a mai dat şi Mimi.

— E o mare diferenţă, mă asigură el. Aş vrea foarte mult să ştiu ce crezi tu şi de ce.

— Soţia mea crede că el încearcă de fapt să acopere pe altcineva.

— Chiar aşa? Hm-m-m. N-am crezut niciodată în intuiţia feminină şi sper că nu te deranjează dacă spun asta, pentru că d-na Charles e o femeie deşteaptă. Şi cine crede că ar fi?

— Nu se hotărâse încă ultima oară când am vorbit.

— Bine, suspină el, poate că hârtia asta, după care l-am trimis pe băiat, o să ne spună ceva.

În după amiaza aceea hârtia nu ne-a spus încă nimic. Oamenii lui Guild nu au găsit-o, cum n-au găsit nici exemplarul din *M a r i l e M a n i e r e* în apartamentul Juliei Wolf.

28

Guild 1-a chemat înăuntru pe roşcovanul de Klint, ca să-l ia la bani mărunţi. Klint a transpirat şi a slăbit două kg, dar a susţinut sus şi tare că puştiul nu apucase să se atingă de nimic din apartament şi nici altcineva nu intrase cât a stat el acolo. Nu-şi amintea să fi văzut cartea *M a r i l e M a n i e r e*, dar de la unul ca el nu puteai aştepta să ţină minte titlul unei cărţi. A încercat pe urmă să se facă util propunând tot felul de sugestii idioate, până când Guild l-a dat afară.

— Puştiul probabil că mă aşteaptă, am spus eu, asta dacă găseşti utilă o nouă discuţie cu el.

— Tu ce crezi?

— Că nu.

— Bine, atunci! Dumnezeule, însă cineva a luat cartea aia şi...

— De ce? am întrebat eu.

— De ce, ce?

— De ce ar fi trebuit să fie acolo şi să o fi luat cineva?

Guild îşi scarpină bărbia:

— Ce vrei să spui cu asta, mai exact?

— Nu s-a întâlnit cu Macaulay la Plaza în ziua crimei, nu s-a sinucis la Allentown, pretinde că a luat de la Julia Wolf doar o mie iar noi credem că e vorba de cinci mii, susţine

că erau doar prieteni, iar noi credem că erau amanţi, aşa că ne dezamăgeşte prea mult ca să avem suficientă încredere în ceea ce spune.

— Aşa e, zise Guild. L-aş înţelege mai bine, dacă s-ar fi predat sau ar fi fugit. Să stea ascuns aşa şi să tot trimită mesaje, nu se potriveşte cu nimic din ce m-aş fi gândit eu.

— Îi supraveghezi magazinul?

— Da. De ce?

— Nu ştiu, am spus eu sincer, atâta doar că ne-a dat foarte multe piste care nu duc nicăieri. Poate că ar trebui să ne concentrăm, asupra lucrurilor rămase în umbră, iar magazinul e unul dintre ele.

— H-m-m, făcu Guild.

— Am să te las cu ideea asta genială, i-am spus eu şi mi-am pus haina şi pălăria. Să presupunem că vreau să dau de tine noaptea asta târziu, unde aş putea să te găsesc?

El îmi dădu numărul de telefon de acasă, ne-am dat mâna, iar eu am plecat.

Gilbert Wynant mă aştepta pe coridor. Nici unul dintre noi nu am spus nimic până când nu ne-am urcat în taxi, atunci mă întrebă:

— M-a crezut că am spus adevărul, nu-i aşa?

— Sigur. Aşa ai făcut?

— A, da, însă oamenii nu te cred întotdeauna. Nu o să-i spuneţi nimic mamei despre asta, nu-i aşa?

— Nu, dacă nu vrei tu.

— Vă mulţumesc, zise el. După părerea dv. sunt mai multe şanse pentru un tânăr pe Coasta de Vest decât aici?

L-am şi văzut lucrând la ferma de vulpi a lui Guild, dar i-am spus:

— Nu acum. Te gândeşti să te duci în Vest?

— Nu ştiu. Aş vrea să vă întreb ceva, zise el aranjându-şi agitat nodul de la cravată. O să credeţi că e o întrebare comică: Incestul e răspândit?

— Oarecum, i-am spus eu; din cauza asta i-au şi găsit un nume.

Faţa i se îmbujoră.

— Nu-mi bat joc de tine, am adăugat eu. E unul din lucrurile pe care nu le ştie nimeni. N-ai cum să afli.

După asta am trecut de câteva intersecţii fără să mai spunem nimic, până când el zise:

— Mai am o întrebare comică pe care aş vrea să v-o pun: Ce credeţi despre mine?

Era mai conştient de sine decât Alice Quinn.

— Eşti în regulă, i-am spus eu şi, în acelaşi timp, eşti complet aiurea.

El privi afară pe fereastră.

— Sunt aşa de tânăr. Urmă o mică tăcere, după care el tuşi şi din colţul gurii i se prelinse puţin sânge.

— Te-a bătut ceva tipul ăla, i-am spus eu.

El aprobă ruşinat din cap şi îşi puse batista la gură.

— Nu sunt foarte puternic.

Când am ajuns la „Courtland” nu m-a lăsat să-l ajut să coboare din taxi, insistând că o să se descurce singur, dar am urcat împreună cu el bănuind că altfel n-ar fi spus nimic nimănui despre starea lui. Am sunat la uşa apartamentului, dar înainte ca el să scoată cheia, Mimi deschise uşa şi îi văzu ochiul învineţit.

— E lovit, am spus eu. Du-l în pat şi cheamă un doctor!

— Ce s-a întâmplat?

— Wynant l-a băgat în bucluc.

— Ce anume?

— Lasă asta acum, mai întâi trebuie îngrijit.

— Dar Clyde a fost aici, zise ea. De asta ţi-am telefonat.

— Ce?

— Da, zise ea aprobând cu convingere. Şi a întrebat unde e Gil. A stat aici o oră sau chiar mai mult. N-au trecut 10 minute de când a plecat.

— Bine, hai să-l băgăm în pat!

Gilbert insista cu încăpăţânare, zicând că nu are nevoie de ajutor, aşa că l-am lăsat în dormitor cu mama lui şi am ieşit să dau telefoane.

— A sunat cineva? am întrebat-o pe Nora când a răspuns.

— Da, d-le: domnii Macaulay şi Guild vor să le dai telefon şi de asemenea doamnele Jorgensen şi Quinn. N-a sunat până acum nici un copil.

— Când a sunat Guild?

— Cam acum cinci minute. Ce faci, mănânci singur? Larry m-a rugat să mă duc la spectacolul Osgood Perkins cu el.

— Du-te. Ne vedem mai târziu, i-am zis eu şi, după ce am închis, l-am sunat pe Herbert Macaulay.

— Întâlnirea s-a contramandat, îmi zise el. Am vorbit cu prietenul nostru care s-a dus Dumnezeu ştie unde. Fii atent, Charles, mă duc la poliţie. M-am săturat de treaba asta...

— Cred că acum nu mai e nimic altceva de făcut, am spus eu. Şi eu mă gândeam să telefonez la poliţie. Sunt la Mimi. A fost aici până acum câteva minute. L-am scăpat printre degete.

— Ce căuta acolo?

— O să încerc să aflu acum.

— Vorbeai serios când ai zis că suni la poliţie?

— Sigur.

— Să zicem atunci că tu îi suni şi vin şi eu.

— Bine, ne vedem.

L-am sunat pe Guild.

— Am mai aflat noutăţi imediat după ce ai plecat, îmi spuse el. Pot să ţi le spun acum?

— Sunt la d-na Jorgensen. A trebuit să-l duc pe puşti acasă. Tipul ăla roşcat al tău i-a provocat o hemoragie internă.

— Îl omor pe nenorocitul ăla, mârâi el. Atunci, mai bine să nu vorbim despre asta.

— Şi eu am nişte veşti. Wynant a fost aici azi după-amiază şi a stat cam o oră iar d-na Jorgensen zice că a plecat cu câteva minute înainte să ajung eu.

A urmat un moment de tăcere după care el zise:

— Nu mişca nimic, vin imediat.

Mimi intră în sufragerie, în timp ce eu căutam telefonul lui Quinn.

— Crezi că e grav? întrebă ea.

— Nu ştiu, dar ar trebui să chemi doctorul imediat.

I-am împins telefonul şi, după ce termină i-am zis:

— Le-am spus poliţiştilor că Wynant a fost aici.

Ea aprobă din cap.

— De asta te sunasem. Vroiam să te întreb dacă ar trebui să le spun.

— I-am telefonat şi lui Macaulay. Vine şi el încoace.

— Dar nu poate să facă nimic, zise ea îngândurată. Clyde mi le-a dat din propria iniţiativă... Sunt ale mele.

— Ce sunt ale tale?

— Acţiunile, banii.

— Care acţiuni, care bani?

Ea se duse la birou şi deschise un sertar.

— Vezi?

Înăuntru era un pachet de acţiuni legate cu un elastic gros. Deasupra lor se afla un cec de la o bancă de pe Park Avenue de 10 mii de dolari pe numele lui Mimi Jorgensen, semnat de Clyde Wynant la 3 ianuarie 1933.

— E datat cu o anticipaţie de 5 zile, am spus eu. Ce prostie mai e şi asta?

— A zis că nu are atâţia bani în contul ăsta şi că s-ar mai putea să dureze câteva zile până îi strânge.

— Or să facă mare scandal din cauza asta, am avertizat-o eu. Sper că eşti pregătită.

— Nu văd de ce? protestă ea. Nu văd de ce soţul meu... - fostul meu soţ - nu poate să facă ce vrea pentru mine şi

pentru copiii lui?

— Termină. Ce i-ai vândut?

— Vândut?

— Îhî. Ce i-ai promis că faci în următoarele zile, în schimbul asigurării plăţii cecului?

Expresia ei deveni nerăbdătoare.

— Zău, Nick, uneori am impresia că eşti cam tont cu suspiciunile astea prosteşti.

— Îmi dau silinţa. Încă trei lecţii şi îmi iau diploma. Fii atentă însă, te-am avertizat ieri că s-ar putea să sfârşeşti la...

— Termină, strigă ea şi îmi acoperi gura cu mâna. De ce trebuie să continui să spui asta? Ştii că mă sperie şi... Vocea îi devenise moale şi rugătoare. Trebuie să-ţi dai seama prin ce am trecut zilele astea. Nu poţi să fii puţin mai înţelegător?

— Nu-ţi face probleme din cauza mea, am spus eu. Gândeşte-te la poliţişti. M-am întors la telefon şi am sunat-o pe Alice Quinn. Eu sunt, Nick. Mi-a spus Nora...

— Da. L-ai văzut pe Harrison?

— Nu, de când l-am lăsat cu tine.

— Bine, şi dacă-l vezi nu-i spune nimic despre ce ţi-am zis aseară, da? Nu credeam nici eu cu adevărat ce spuneam.

— Nici eu nu te-am crezut, am asigurat-o eu. Şi nu o să-i spun nimic, oricum. Cum se simte azi?

— A plecat, zise ea.

— Ce?

— A plecat. M-a părăsit.

— A mai făcut asta şi altădată. O să se întoarcă.

— Ştiu, dar de data asta mi-e frică. Nu s-a dus la birou. Sper că s-a îmbătat pe undeva şi... dar, de data asta, mi-e frică. Chiar crezi că s-a îndrăgostit de ţaţa aia, Nick?

— Lui aşa i se pare.

— Ţi-a zis ţie asta?

— Oricum n-ar însemna nimic.
— Crezi că ar folosi dacă aş vorbi cu ea?
— Nu...
— De ce? Crezi că şi ea s-a îndrăgostit de el?
— Nu.
— Ce se întâmplă cu tine? întrebă ea iritată.
— Nimic, nu sunt acasă.
— Ce? A, vrei să spui că eşti într-un loc de unde nu poţi vorbi?
— Exact.
— Eşti... Eşti la ea acasă?
— Da.
— Şi ea e acolo?
— Nu.
— Crezi că e cu el?
— Nu ştiu, dar nu cred.
— Mă suni când o să poţi să vorbeşti, sau mai bine treci pe aici?
— Sigur, i-am spus şi am închis.
Mimi mă privea amuzată cu ochii ei albaştri.
— Cineva ia în serios purtarea fiicei mele?
Nu i-am răspuns, iar ea râse, întrebând:
— Dorry e motivul intrigii?
— Presupun că da.
— Şi o să mai fie încă, atâta timp cât găseşte pe cineva care să creadă. Iar tu, care ne cunoşti aşa de bine pe amândouă, te-ai prostit, şi îţi e frică, crezi că... că, spre exemplu, eu spun adevărul.
— Asta e doar o bănuială a ta, am zis eu.
Se auzi soneria înainte să mai zic ceva. Mimi îi deschise doctorului - un tip în vârstă, dolofan, adus de spate şi cu mersul legănat - şi îl conduse în camera lui Gilbert.
Eu am deschis din nou sertarul biroului şi m-am uitat la acţiunile care erau de la Postal Telegraph & Cable 55 buc.,

Sao Paolo City 6½ buc., American Type Founders 6 buc., Certainteed Products 5½ buc., Upper Austria 6½ buc., United Drugs 5 buc., Philippine Railway 4 buc., Tokyo Electric Lighting 6 buc., şi la prima vedere le-am apreciat la un total de 60 de mii de dolari valoare declarată, care pe piaţă însemna cam un sfert sau o treime din asta.

Când soneria a sunat din nou, am închis sertarul şi m-am dus să-i deschid lui Macaulay. Arăta obosit şi se aşeză, fără să-şi scoată pardesiul spunând:

— Bine, zi-mi mai întâi partea proastă a lucrurilor. De ce a venit aici?

— Nu ştiu, cu excepţia faptului că i-a dat lui Mimi nişte acţiuni şi un cec.

— Ştiu asta, spuse el şi se căută în buzunar ca să-mi dea o scrisoare.

Dragul meu Herbert,

Îi dau astăzi d-nei Jorgensen acţiunile enumerate mai jos şi un cec de 10 mii de dolari pentru banca de pe Park Avenue, datat 3 ianuarie.

Aranjează, te rog să fie suficienţi bani ca să îl acopere. Ţi-aş sugera să mai vinzi din acţiunile fondului social, dar fă cum crezi tu că e mai bine. Îmi dau seama că nu mai pot rămâne acum la New York şi probabil nu o să mă pot întoarce câteva luni, dar am să ţin legătura cu tine din când în când. Îmi pare rău că nu pot să mai aştept ca să mă întâlnesc cu tine şi cu Charles diseară.

Al tău sincer,
Clyde Miller Wynant.

Sub semnătură era lista acţiunilor.

— Cum ai primit-o? l-am întrebat.

— Prin mesager. Pentru ce crezi că i-a dat banii?

Am clătinat din cap şi i-am răspuns:

— Am încercat să aflu, dar ea mi-a spus că sunt un ajutor pentru copii şi pentru ea.

— Asta e destul de probabil, dacă ea ar spune adevărul.

— Cum rămâne cu acţiunile? l-am întrebat eu. Credeam că îi controlezi întreaga avere.

— Şi eu credeam la fel, dar pe astea nu le aveam şi nici măcar nu ştiam că le are. Îşi puse coatele pe genunchi şi capul în mâini, după care continuă: Dacă toate lucrurile pe care nu le ştiu ar fi puse cap la cap...

29

Mimi intră împreună cu doctorul şi îi spuse, uşor crispată, lui Macaulay:

— O, bună ziua, dând pe urmă mâna cu el. Dânsul este Doctorul Grant. Dl. Macaulay, dl. Charles.

— Cum se simte pacientul? am întrebat eu.

Doctorul Grant îşi drese vocea şi spuse că probabil Gilbert nu are nimic serios; erau doar efectele unei bătăi, cu o uşoară hemoragie şi totul se rezolva prin odihnă. Îşi drese vocea din nou, ne spune că e încântat de cunoştinţă, iar Mimi îl conduse spre ieşire.

— Ce i s-a întâmplat băiatului? mă întrebă Macaulay.

— Wynant l-a trimis să vâneze fantome la apartamentul Juliei Wolf, unde a dat peste un poliţist dur.

Mimi se întoarse de la uşă.

— V-a spus d1. Charles despre acţiuni şi despre cec? întrebă ea.

— Am primit o scrisoare de la dl, Wynant, în care scrie că o să vi le dea, zise Macaulay.

— Atunci nu or să fie...

— Probleme? Nu din partea mea.

Ea se relaxă puţin şi ochii ei pierdură ceva din răceală.

— Nici eu nu m-aş fi gândit, dar dumnealui - şi arătă spre mine - îi place să mă sperie.

Macaulay zâmbi politicos.

— Aş putea să vă întreb dacă dl. Wynant a spus ceva despre planurile lui?

— Zicea că pleacă, dar nu ascultam foarte atentă. Nu-mi amintesc dacă mi-a spus unde şi când urma să plece.

Eu am mârâit ca să-mi arăt scepticismul, iar Macaulay pretindea că o crede.

— A zis ceva ce aţi putea să-mi repetaţi despre Julia Wolf sau despre problemele lui, orice altceva. În legătură cu crima? întrebă el.

Ea scutură din cap cu emfază.

— Nimic ce aş putea să redau sau nu, absolut nici un cuvânt. Şi eu l-am întrebat, dar ştiţi cât de refractar poate fi atunci când vrea. N-am putut să scot nici un cuvânt de la el.

Am pus întrebarea pe care Macaulay din prea multă politeţe nu a pus-o.

— Şi despre ce aţi vorbit?

— Despre nimic, în afară de noi şi de copii, despre Gil în mod particular. Era foarte nerăbdător să îl vadă şi a aşteptat aproape o oră, sperând că o să vină acasă. A întrebat şi despre Dorry dar fără prea mult interes.

— A spus cumva că i-ar fi scris lui Gilbert?

— Nici un cuvânt. Pot să vă redau toată conversaţia dacă vreţi. Nu ştiam că o să vină şi nici măcar nu a telefonat din faţa casei. A sunat soneria, am deschis şi era acolo, părând mult mai bătrân decât ultima oară când l-am văzut şi chiar mai slab iar eu i-am spus: „Ei bine, Clyde!” sau ceva de geniul ăsta şi el m-a întrebat: „Eşti singură?” i-am răspuns că da, şi a intrat... Pe urmă el…

Sună cineva şi ea s-a duş să răspundă.

— Tu ce crezi? mă întrebă Macaulay încet.

— Când o să încep să o cred pe Mimi, i-am răspuns eu, sper să am destulă minte încât să nu recunosc asta.

Ea se întoarse cu Guild şi Andy. Guild mă salută din cap, dădu mâna cu Macaulay, după care se întoarse către Mimi şi spuse:

— Ei bine, doamnă, o să vă rugăm să ne spuneţi...

Macaulay îl întrerupse:

— Ar fi bine mai întâi să mă lăsaţi pe mine să vă zic ce am de zis. Precede povestea doamnei şi...

Guild îi făcu semn cu mâna, spre avocat.

— Daţi-i drumul, spuse el şi se aşeză pe un capăt al canapelei.

Macaulay îi zise ce-mi spusese şi mie de dimineaţă. Când m-a menţionat şi pe mine, Guild mi-a aruncat o scurtă, privire acră, după care m-a ignorat complet. Nu l-a întrerupt pe Macaulay, care şi-a spus povestea clar şi concis. De două ori Mimi a încercat să zică ceva dar, de fiecare dată, a renunţat ca să asculte mai departe. Când Macaulay a terminat, i-a dat lui Guild scrisoarea în care se vorbea despre acţiuni.

— Mi-a sosit prin mesageria de azi după-amiază.

Guild o citi atent şi i se adresă lui Mimi.

— Şi acum povestea dv., doamnă Jorgensen.

Ea îi spuse ce ne spusese şi nouă despre vizita lui Wynant, elaborând detaliile, în timp ce el o chestionă răbdător dar ea continua să susţină faptul că Wynant nu ar fi zis nimic în legătură cu crima Juliei Wolf. Îi dăduse acţiunile şi cecul ca să o ajute pe ea şi pe copii şi credea că urma să plece, fără să ştie unde şi când. Părea că ei nu-i pasă deloc de incredibilitatea generală şi încheie spunând:

— E un bărbat minunat dintr-o mulţime de puncte de vedere, dar e destul de nebun.

— Vreţi să spuneţi că e nebun cu adevărat, întrebă Guild, nu e doar capricios?

— Da.

— Ce vă face să credeţi asta?

— O, trebuie să trăieşti cu el ca să-l cunoşti cu adevărat răspunse ea, degajată.

Guild nu părea mulţumit.

— Cum era îmbrăcat?

— Avea un costum maron, pălărie şi un pardesiu de aceeaşi culoare, pantofi cred la fel, o cămaşă albă şi cravată gri cu un model roşu sau grena.

Guild îi făcu semn cu capul lui Andy.

— Spune-le! zise el şi Andy ieşi.

Guild îşi frecă bărbia şi se încruntă, îngândurat. Noi ceilalţi îl priveam. Când termină cu scărpinatul ne privi pe rând, pe Mimi, pe Macaulay şi pe mine şi întrebă:

— Ce înseamnă iniţialele D.W.Q.?

Macaulay făcu semn că nu ştie.

— Nu ştiu, de ce? întrebă Mimi.

Guild mă privi.

— Ei bine?

— Nici eu nu ştiu.

— De ce? repetă Mimi.

— Încercaţi să vă amintiţi, zise Guild. E foarte probabil că a făcut tranzacţii cu Wynant.

— Cu cât timp în urmă? întrebă Macaulay.

— Asta e greu de spus acum. Poate acum câteva luni, poate acum câţiva ani. Pare să fie vorba de un tip masiv, osos, cu burtă şi probabil şchiop.

Macaulay clătină din nou din cap.

— Nu-mi amintesc de cineva care să arate aşa.

— Nici eu, zise Mimi, dar nu mai pot de curiozitate. Aş vrea să ne spuneţi despre ce e vorba.

— Sigur, am să vă spun.

Guild scoase un trabuc din buzunarul vestei îl privi şi îl băgă la loc.

— Un cadavru care arată cum v-am spus este îngropat sub pardoseala magazinului lui Wynant.

— A, am făcut eu.

Mimi îşi duse ambele mâini la gură şi nu zise nimic. Ochii îi erau rotunzi şi sticloşi.

— Sunteţi siguri? întrebă Macaulay încruntat.

Guild suspină.

— Vă daţi seama că nu aş putea să bănuiesc aşa ceva, spuse el obosit.

Faţa lui Macaulay se îmbujoră cu un surâs ruşinat.

— A fost o întrebare stupidă. Cum l-aţi găsit?

— Ei bine, dl. Charles, care e aici de faţă, a tot făcut aluzie că trebuie să dăm mai multă atenţie magazinului şi gândindu-ne că putem să punem bază pe ceea ce nu vrea să spună, am trimis câţiva oameni de dimineaţă, să vadă ce pot afla. Mai aruncasem noi o dată o privire, dar nu găsisem nimic, însă de data asta am demontat tot, căci dl. Charles, aici de faţă, ne-a spus că ar trebui să fim mai atenţi. Şi dl. Charles avea dreptate.

Guild se întrerupse, ca să îmi arunce o privire rece, neprietenoasă, după care continuă:

— Până la urmă au găsit un colţ al pardoselii care părea mai nou, l-au spart şi au găsit rămăşiţele d-lui D.W.Q. Ce credeţi despre asta?

— Cred că Charles a ghicit foarte bine, zise Macaulay întorcându-se spre mine. Cum ai...

Guild îl întrerupse.

— Nu cred că ar trebui să spuneţi asta. Dacă spunem că „a ghicit” ar însemna să-l considerăm pe dl. Charles, aici de faţă, mai puţin deştept decât e cu adevărat.

Macaulay era dezorientat de tonul lui Guild şi mă privea mirat.

— Am fost pedepsit pentru că nu i-am spus Locotenentului Guild despre conversaţia noastră de azi dimineaţă, i-am explicat eu.

— Asta e, aprobă calm Guild, printre altele.

Mimi izbucni în râs, după care zâmbi cerându-şi scuze lui Guild care o privea fix.

— Cum a fost omorât dl. D.W.Q.? am întrebat eu.

Guild ezită ca şi cum nu se decidea dacă să răspundă, iar pe urmă îşi mişcă uşor umerii mari şi zise:

— Nu ştiu încă şi nu ştiu nici cu cât timp în urmă. N-am văzut cadavrul încă sau ce a mai rămas din el, iar doctorul nu terminase cercetările ultima dată când am vorbit.

— Sau ce a mai rămas din el? repetă Macaulay.

— Î-hî. A fost tăiat bucăţi şi îngropat aşa că, potrivit raportului pe care îl am, nu rămăsese multă carne, dar hainele fuseseră făcute ghem împreună cu el şi aşa am mai putut afla câte ceva. Au mai găsit şi un baston cu cauciuc la un capăt. Din cauza asta credem că ar fi fost şchiop şi...

Andy intră şi el se întrerupse.

— Ei bine?

Andy clătină din cap posomorât.

— Nimeni nu l-a văzut venind, nimeni nu l-a văzut plecând. Cum era gluma aia despre un tip care era aşa de slab că trebuia să se aşeze de două ori în acelaşi loc ca să i se vadă umbra?

Eu am râs - nu din cauza glumei - şi am spus:

— Wynant nu e chiar aşa de slab, e cam cât scrisorile pe care le-au primit unii.

— Ce înseamnă asta, întrebă Guild căruia i se congestionă faţa, iar ochii furioşi îi deveneau suspicioşi.

— E mort. E mort demult, a rămas doar o hârtie. Pun pariu că rămăşiţele sunt ale lui şi au fost îngropate cu hainele altcuiva mai gras.

Macaulay se aplecă spre mine:

— Eşti sigur de asta, Charles?

— Ce încerci să demonstrezi? se răsuci Guild.

— Poţi să pun pariu, dacă vrei. Cine s-ar fi muncit atât de mult ca un cadavru, ca să lase pe urmă lucrul cel mai uşor de identificat, hainele, doar dacă...

— Dar nu erau întregi... Erau...

— Sigur că da. N-ar fi dat bine. Trebuie să fie parţial distruse, dar suficient ca să mai poată spune ceva. Pariez că iniţialele erau evidente.

— Nu ştiu, zise Guild cu mai puţină tragere de inimă. Erau pe catarama curelei.

Eu am izbucnit în râs.

— Asta e ridicol, Nick, zise Mimi furioasă. Cum ar putea fi Clyde? Ştii că a fost aici azi după-amiază! Ştii că...

— St, st, st, am făcut eu. E o prostie să-i ţii partea. Wynant e mort, copiii tăi sunt probabil moştenitori şi asta înseamnă probabil mai mulţi bani decât ai în sertar. De ce vrei să iei doar o parte, când poţi să-i iei pe toţi?

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise ea foarte palidă.

— Charles, zise Macaulay, crede că Wynant nu a fost aici azi după-amiază şi că altcineva ţi-a dat acţiunile şi cecul sau că poate le-ai furat. Nu-i aşa? mă întrebă el.

— Mai mult sau mai puţin.

— Dar asta e ridicol, insistă ea.

— Să fim serioşi, Mimi, am spus eu. Să presupunem că Wynant a fost omorât acum trei luni, iar cadavrul a fost deghizat, să pară al altcuiva. Să presupunem că a plecat şi că l-a împuternicit pe avocatul Macaulay să se ocupe de afacerile lui. Bine, în cazul ăsta averea e definitiv în mâinile lui Macaulay, pentru că tu nu poţi nici să...

Macaulay se ridică zicând:

— Ştiu unde vrei să ajungi Charles, dar...

— Ia-o încet, îi spuse Guild. Lasă-l să spună tot!

— El l-a omorât pe Wynant, pe Julia şi pe Nunheim, am

asigurat-o eu pe Mimi. Tu ce vrei să faci? Vrei să fii următoarea pe listă? Îţi dai seama foarte bine că îl ajuţi spunând că Wynant e viu - căci ăsta e unicul lui punct slab, fiind singurul care l-a văzut din octombrie - şi nu o să rişte să te răzgândeşti, punându-se doar problema să te împuşte cu acelaşi pistol şi să arunce vina pe Wynant. Ţie la ce îţi foloseşte? Vrei doar câteva resturi de acţiuni care sunt o parte din ce ai putea avea dacă dovedim moartea lui Wynant?

— Nenorocitule! zise Mimi întorcându-se către Macaulay.

Guild se repezi la ea, mai surprins decât oricând de ceea ce fusese spus.

Macaulay începu să se deplaseze. N-am aşteptat să văd ce face şi l-am lovit în bărbie cu pumnul stâng. Lovitura a fost bună, l-a prins în plin şi l-a trântit dar am simţit o arsură în partea stângă şi mi-am dat seama că mi se redeschisese rana de la pistol.

— Ce vrei să fac? am mârâit eu către Guild. Vrei să ţi-l bag în celofan?

30

Era aproape 3 dimineaţa când m-am întors în apartamentul de la *Normandie*. Nora, Dorothy şi Larry Crowley, erau în sufragerie. Nora şi Larry jucau cărţi, iar Dorothy, citea ziarul.

— Chiar i-a omorât Macaulay? mă întrebă Nora imediat.

— Da. Au scris ceva ziarele de dimineaţă despre Wynant?

— Nu, zise Dorothy, au scris doar de arestarea lui Macaulay. De ce?

— Macaulay l-a omorât şi pe el.

— Chiar aşa? zise Nora, „să fiu al naibii” făcu Larry, iar Dorothy începu să plângă.

Nora o privi surprinsă.

— Vreau să mă duc acasă la mama, se smiorcăi Dorothy.

Larry zise fără prea mult entuziasm:

— Aş fi bucuros să te duc acasă dacă...

Dorothy zise că vroia să plece. Nora se învârti în jurul ei, dar nu reuşi să o facă să se răzgândească, iar Larry, ca să nu pară răuvoitor, îşi luă pălăria şi haina. Plecă împreună cu Dorothy. Nora închise uşa în urmă lor şi se sprijini de ea.

— Explică-mi ceva, d-le Charalambides, zise ea.

Eu am clătinat din cap iar ea se aşeză pe canapea lângă mine.

— Hai, dă-i drumul. Dacă sări vreun cuvânt, am...

— Trebuie să beau ceva înainte de a începe să vorbesc.

Ea înjură şi-mi aduse un pahar.

— A mărturisit?

— De ce ar face-o? Nu te poţi declara vinovat de crimă de gradul întâi. Erau prea multe crime - şi două dintre ele fuseseră făcute cu sânge rece - pentru ca procurorul să-l lase să pledeze pentru crimă de gradul doi. Nu mai are nimic de făcut decât să nu recunoască.

— Dar el le-a comis?

— Sigur.

Ea îmi trase paharul de la gură şi îmi zise:

— Lasă alcoolul şi povesteşte-mi!

— Ei bine, se pare că el şi Julia îl înşelau pe Wynant de o vreme. Băgase, se pare, prea mulţi bani în bursă şi când a aflat despre trecutul ei - aşa cum face aluzie Morelli - s-au pus împreună să-l roadă pe bătrân. O să căutăm în dosarele lui Macaulay şi ale lui Wynant şi nu cred că o să avem mari probleme ca să descoperim transferările de fonduri de la unul la celălalt.

— Deci nu sunteţi siguri că-l fura pe Wynant?

— Ba sigur că da. Altfel nu s-ar potrivi. Probabil Wynant vroia să plece într-o excursie pe 3 octombrie căci a scos 5 mii de dolari din bancă, dar nu şi-a închis magazinul şi nu a renunţat la apartament. Asta a făcut Macaulay peste câteva zile. Wynant a fost omorât la Scarsdale unde locuieşte Macaulay, în noaptea de 3. Ştim asta căci în dimineaţa de 4, când bucătăreasa lui Macaulay, care dormise acasă, a venit la muncă, a fost întâmpinată de acesta la uşă cam nemulţumit; şi, după ce a plătit-o, a trimis-o la plimbare fără s-o lase să intre în casă să vadă cadavrul şi petele de sânge.

— Asta de unde ştii? Nu sări detalii.

— E rutina normală. Evident, după ce l-am arestat, l-am dus acasă la el şi la birou ca să vedem ce putem afla - de genul, unde ai fost în noaptea de „6 iunie 1894” şi alte chestii de astea - iar bucătăreasa actuală ne-a spus că lucra doar de pe 8 octombrie, şi aşa s-a făcut legătura. Am mai găsit o masă cu foarte slabe urme de ceea ce noi sperăm să fie sânge uman care nu fusese bine curăţat. Băieţii de la laborator iau acuma probe şi vom vedea rezultatele. (Ulterior a ieşit la iveală că era sânge de carne de vacă.)

— Atunci nu sunteţi siguri că...

— Nu mai spune aşa! Evident că suntem siguri. Altfel nimic nu s-ar potrivi. Wynant aflase că Julia şi Macaulay îl fură şi s-a dus să se convingă şi Macaulay care ar fi avut de înfruntat închisoarea, l-a omorât. Să nu spui acum că nu suntem siguri. Altfel nu are nici un sens. Iată-l deci cu un cadavru, unul dintre lucrurile cele mai greu de eliminat. Pot să mă opresc ca să beau o gură de whisky?

— Doar o gură, zise Nora. Asta e doar o teorie, nu-i aşa?

— Zi-i cum vrei. Pentru mine e suficient de bună.

— Dar credeam că toată lumea e considerată nevinovată până se dovedeşte contrariul dincolo de orice dubiu şi...

— Asta pentru judecători, nu pentru detectivi. Îl prinzi pe tipul care crezi că a comis crima, îl arestezi şi laşi să se creadă că el e vinovat, distribuindu-i fotografia în ziare iar procurorul îşi construieşte cea mai bună teorie pe care o are, în timp ce tu culegi detaliile. Oamenii care îi recunosc fotografia - inclusiv cei care l-ar fi considerat inocent în cazul în care nu l-ai fi arestat, vin şi fac declaraţii despre el şi, tot aşa, ajunge pe scaunul electric. (Două zile mai târziu o femeie din Brooklyn l-a identificat pe Macaulay drept George Foley care în ultimele 3 luni închiriase un apartament de la ea.)

— Pare atât de dezbinat.

— Când crimele sunt comise de matematicieni, am spus eu, trebuie să le rezolvi cu matematică. Marea lor majoritate nu sunt aşa, cum nu e nici în cazul ăsta. Nu vreau să mă împotrivesc ideii tale în ceea ce priveşte binele sau răul, dar când spun că probabil a tăiat cadavrul ca să-l poată căra în pungi vroiam doar să zic că ăsta e cel mai probabil lucru. Asta se întâmpla pe 6 octombrie sau chiar mai târziu căci de-abia atunci i-a concediat pe cei doi mecanici ai lui Wynant de la magazin (Pretina şi Mc Naughton) şi a închis localul. L-a îngropat deci pe Wynant sub podea împreună cu hainele unui bărbat gras şi şchiop care avea o curea însemnată D.W.Q. făcând în aşa fel încât să nu se înţeleagă despre cine era vorba cu adevărat şi alterându-i cu o substanţă trupul şi trăsăturile, după care a cimentat locul. În timpul rutinei de poliţie şi a publicităţii avem o şansă destul de bună să aflăm de unde a cumpărat hainele, bastonul şi cimentul. (Ulterior s-a dovedit că cimentul îl cumpărase de la un comerciant de cărbuni şi lemne de la periferie, dar cu celelalte lucruri n-am avut noroc.)

— Sper, zise ea fără entuziasm.

— Aşa că de asta se ocupă acum cineva. Plătind în

continuare chiria la magazin şi ţinându-l gol a insinuat întoarcerea lui Wynant şi s-a asigurat că nimeni nu o să descopere cadavrul, iar dacă cineva l-ar fi găsit accidental, atunci dl. gras D.W.Q. (căci în acel moment rămăşiţele lui Wynant ar fi fost suficient de descompuse ca să nu poată fi identificată greutatea persoanei) ar fi fost omorât de Wynant, ceea ce îi explică fuga şi deghizarea. Având grijă de toate astea, Macaulay, folosindu-se de puterea lui de avocat şi cu ajutorul Juliei, aranjează treptat afacerile transferând gradat banii defunctului Wynant în conturile lor. Acum teoretizez din nou. Juliei nu îi plac crimele şi e speriată, iar el nu e sigur de ea. Din cauza asta, el nu o mai lasă să iasă cu Morelli, folosind drept scuză gelozia lui Wynant. Îi era frică să nu i se confeseze lui Morelli într-un moment de slăbiciune, iar eliberarea în curând din închisoare a prietenului ei Face Peppler, încă apropiat, îl face şi mai îngrijorat. Se simţea în siguranţă atâta timp cât Face era la închisoare, căci evident, ea nu ar fi scris nimic periculos într-o scrisoare care urma să treacă prin cenzură, dar altfel... Ei bine, el începe să plănuiască şi se dezlănţuie tot infernul. Mimi şi copiii sosesc şi încep să-l caute pe Wynant, iar eu vin aici şi el crede că îi ajut. Se decide să meargă la sigur cu Julia, scoţând-o din joc. Îţi place până aici?

— Da, însă...

— În continuare o să devină mai complicat, am asigurat-o eu. Când a venit aici prima oară să ia prânzul s-a oprit pe drum şi a telefonat la birou pretinzând că e Wynant care i-a dat o întâlnire la Plaza; ideea era să stabilească prezenţa lui Wynant în oraş. După ce a plecat de aici se duce la Plaza unde întreabă dacă a fost văzut Wynant ca să facă lucrurile plauzibile şi pentru acelaşi motiv telefonează din nou la birou ca să întrebe dacă mai primise mesajul, după care o sună pe Julia. Ea îi spune că o aşteaptă pe Mimi care nu o

crezuse că nu ştie unde e Wynant şi pare probabil destul de speriată. Astfel el se decide să acţioneze şi se duce să o omoare, dar trage foarte prost cu pistolul. L-am văzut în timpul războiului. E probabil că a ratat-o cu primul glonţ (cel care a nimerit telefonul) şi nu a reuşit să o omoare nici cu celelalte patru, însă nu şi-a dat seama şi oricum trebuia să plece înainte, de sosirea lui Mimi, aşa că a lăsat acolo bucata din lanţul lui Wynant pe oare îl adusese special (iar faptul că îl păstra de 3 luni ne face să credem că plănuia asta de la început) şi a plecat la biroul inginerului Hermann, unde, profitând de o cunoştinţă, şi-a confecţionat alibiul. Cele două lucruri la care nu se aşteptase (şi care nu ar fi fost uşor de prevăzut) sunt că Nunheim îl văzuse plecând din apartamentul fetei, în timp ce dădea târcoale ca să o întâlnească (care auzise astfel probabil împuşcăturile) şi că Mimi care avea şantajul în sânge urma să ascundă lanţul ca să îl strângă cu uşa pe fostul ei soţ. Din cauza asta a fost nevoit să se ducă la Philadelphia să-mi trimită o telegramă şi o altă scrisoare lui însuşi după care i-a scris mătuşii Alice crezând că Mimi, înfuriată de bănuielile pe care Wynant le aruncă asupra ei, o să se ducă să predea dovada la poliţie. Dar din cauza dorinţei ei de a răzbuna pe Jorgensen, aproape însă că a eliminat această posibilitate. În afară de asta, Macaulay ştia că Jorgensen era acelaşi cu Rosewater. Imediat după ce l-a omorât pe Wynant a angajat detectivi ca să vadă ce făcea Mimi în Europa (căci interesul ei pentru avere o făcea potenţial periculoasă) şi a aflat cine era Jorgensen. Am găsit rapoartele în dosarele lui Macaulay care pretinde, evident, că obţinuse informaţiile pentru Wynant. Pe urmă a început să îşi facă probleme din cauza mea, care nu-l credeam pe Wynant vinovat şi...

— Şi de ce nu-l credeai?

— De ce ar fi scris scrisori ca s-o înfurie pe Mimi, care îl acoperea, ascunzând dovezi? Din cauza asta m-am gândit

că lanţul fusese plasat acolo, însă am fost gata să cred că ea e de vină. Şi Morelli îl neliniştea pe Macaulay, care nu vroia ca ceilalţi, disculpându-se, să arunce astfel bănuieli în alte direcţii. Mimi era în regulă căci şi ea îl suspecta pe Wynant, dar toţi ceilalţi nu. Faptul că Wynant era suspectat garanta faptul că ar fi fost în viaţă, iar dacă Macaulay nu l-ar fi omorât, nu ar fi fost nici un motiv să îi omoare pe ceilalţi. Cheia întregului scenariu era moartea lui Wynant.

— Vrei să spui că te-ai gândit la asta de la început? mă întrebă Nora privindu-mă critic.

— Nu, dragă, cu toate că ar trebui să-mi fie ruşine că nu mi-am dat seama, iar odată ce am auzit de cadavrul îngropat aş fi susţinut cu convingere că e vorba de Wynant, chiar dacă doctorii ar fi jurat că e o femeie. Trebuia să fie aşa! Era primul lucru care se potrivea.

— Probabil că eşti îngrozitor de obosit. Din cauza asta zici aşa.

— Pe urmă, a trebuit să se ocupe şi de Nunheim care, după ce l-a indicat poliţiei pe Morelli ca să pară un bun colaborator, s-a dus la Macaulay. De data asta, iubito, încerc să ghicesc din nou. M-a sunat cineva pe nume Albert Norman, iar conversaţia s-a terminat cu un zgomot suspect la celălalt capăt al firului. Părerea mea e că Nunheim s-a dus la Macaulay şi i-a cerut bani ca să tacă dar, văzându-se dus cu vorba, m-a sunat pe mine ca să ne întâlnim şi să-mi vândă informaţiile, moment în care, Macaulay i-a smuls telefonul şi i-a promis ceva, iar când eu şi Guild ne-am dus să-l vedem, a fugit, l-a sunat din nou pe Macaulay şi i-a cerut mai puţini bani, promiţându-i că o să plece din oraş, departe de copoii curioşi. Ştiu că l-a sunat în după amiaza aia; centralista îşi aminteşte de telefonul cuiva numit Albert Norman, iar ulterior Macaulay a ieşit să-l întâlnească, aşa că să nu fii sceptică în legătură cu reconstituirea mea. Macaulay nu era aşa de prost ca să aibă încredere în

Nunheim, chiar dacă l-ar fi plătit, aşa că l-a atras într-o capcană, pe care o plănuise din timp şi l-a aranjat.

— Poate, zise Nora.

— Dubiile îşi au locul lor, de multe ori în afacerile altora. Scrisoarea către Gilbert vroia doar să arate că Wynant avea cheia de la apartamentul fetei şi l-a trimis acolo, ca să fie sigur că îl prinde poliţia şi în felul ăsta, se află. Pe urmă, în sfârşit, Mimi a scos la iveală lanţul de ceas, dar apare o altă problemă. Ea îl convinsese pe Guild să mă suspecteze puţin. Bănuiesc că Macaulay, când a venit aici azi-dimineaţă ca să mă ducă la întâlnirea de la Scarsdale vroia să mă elimine şi pe mine, mărind astfel lista victimelor lui Wynant. Poate că şi-a schimbat părerea pentru că eu eram prea dornic să merg fără poliţişti şi asta era suspect. Oricum, faptul că Gilbert a minţit spunând că l-a văzut pe Wynant i-a dat o altă idee. Dacă mai găsea pe cineva care să declare acelaşi lucru... şi deja de aici ştim totul.

— Slavă domnului!

— Azi după-amiază s-a dus să o vadă pe Mimi - urcând cu două etaje mai sus şi coborând pe scări, în aşa fel încât liftierul să nu îl remarce - şi i-a făcut o propunere. I-a zis că nici nu se pune problema vinovăţiei lui Wynant, dar că e puţin probabil să-l prindă poliţia. În acelaşi timp el, Macaulay avea în mâini întreaga avere. N-ar fi putut să şi-o însuşească, dar ar fi putut aranja să treacă în mâinile ei, dacă era de acord să o împartă. I-ar fi dat acţiunile şi cecul pe care îl avea în buzunar, dacă ea ar fi pretins că le are de la Wynant, din partea căruia a mai trimis o scrisoare în care explica totul. A asigurat-o că Wynant, care era căutat de poliţie, nu o să apară să nege cadoul, iar în afară de ea şi copii, averea nu privea pe nimeni altcineva care ar fi putut pune probleme. Mimi nu e prea isteaţă când e vorba că are ceva de câştigat, aşa că a fost de acord cu el şi el a obţinut ce vroia - cineva îl văzuse pe Wynant viu. A avertizat-o că

va fi suspectată de şantaj asupra lui Wynant, însă, dacă ar fi negat nu exista nici o dovadă contrarie.

— Când ţi-a spus azi-dimineaţă că Wynant îl instruise să-i dea câţi bani vrea, făcea parte din plan?

— Poate, poate aşa i-a încolţit ideea. Acum eşti mulţumită de dovezile pe care le am împotriva lui?

— Într-un fel, da. Par să fie suficiente, dar nu sunt foarte clare.

— Sunt suficient de clare ca să fie trimis pe scaunul electric, am spus eu, şi asta e tot ce contează. Teoria asta cuprinde toate aspectele, mai mult decât oricare altă teorie. Evident, nu ar strica să găsim pistolul şi maşina cu care a scris scrisorile lui Wynant, care ar trebui să fie undeva la îndemână, pentru cazul în care ar fi avut nevoie de ele (Le-am găsit ulterior în apartamentul din Brooklyn pe care îl închiriase sub numele de George Foley.)

— Fie cum zici tu, spuse ea, dar am crezut întotdeauna că detectivii aşteaptă să aibă şi cele mai mici detalii înainte de a...

— Şi pe urmă să ne mirăm că suspectul a avut timp să plece într-o ţară îndepărtată, care nu are tratat de extrădare.

— Bine, bine, zise ea râzând. N-ai vrea să plecăm mâine la San Francisco?

— Doar dacă te grăbeşti. Hai să mai stăm pe aici o vreme, pentru că din cauza evenimentelor am rămas în urmă cu băutura.

— E în regulă, din partea mea. Ce crezi că o să se întâmple acum cu Mimi, Dorothy şi Gilbert?

— Nimic nou: or să continue să fie aceiaşi, cum o să continuăm şi noi doi, sau familia Quinn. Crimele nu schimbă viaţa nimănui, în afară de a acelor care au fost omorâţi şi uneori a criminalilor.

— Poate, zise Nora, dar asta e destul de neplăcut.